

Е. Е. ДОК СМИТ

ПЪРВИЯТ ЛЕНСМАН

ЛЕНСМАН

ФАНТАСТИКА

049

SPRINT

Е. Е. ДОК СМИТ
ПЪРВИЯТ ЛЕНСМАН

Превод: Татяна Петрова

chitanka.info

Злото отново идва от Земята!

И отново въпросът за мира и оцеляването е поставен на карта.

Целта е властта, а оръжието — новият коварен наркотик — тионит.

Битката между ленсманите, основните пазители на реда във Вселената и шепа „могъщи“ хора, които подчиняват всичко на своите интереси е факт. Тя е жестока... а краят неизвестен...

Но всичко това е дребен детайл на арената, на която протича нестихващата схватка между двете най-могъщи и древни цивилизации, Аризия и Едор, които водят своята непрекъсната битка за надмощие.

ГЛАВА 1

ПРОТИВОПОСТАВЯНЕТО

Един странен посетител бе успял да се промъкне незабелязано през цялата поредица от лаборатории в изследователския център на Хълма, който бе препълнен с хора и оборудване. Когато се озова зад гърба на Бергенхолм, който работеше с електронно-оптическия преобразувател, чужденецът извади автоматичния си пистолет и пушна пет куршума в широкия гръб на норвежеца, а после — още два в главата му.

Ученият се обърна, а на устните му блуждаеше усмивка.

— Гарлейн Едорски... Очаквах ви. Седнете, моля!

Доктор Нилс Бергенхолм, русокосият и синеок норвежец, побутна един стол към посетителя си. Седемте куршума необяснимо как бяха изчезнали, сякаш се бяха разтворили в мощното му тяло и съдейки по всичко, норвежецът нямаше никакво намерение да умира.

— Все още сте жив? — Веждите на Гарлейн подскочиха учудено. Той се огледа наоколо. Никой в това просторно помещение не им обръщаше внимание. Хората се занимаваха с работата си, и сякаш никой не бе чул или видял нещо. — Но това съвсем не бяха обикновени куршуми, — продължи посетителят, видимо раздразнен. — Те трябваше да унищожат плътта на това тяло, Бергенхолм, и да ви накарат да се върнете обратно на Аризия!

— Обикновени или не — каква е разликата? Нали наскоро и самият вие, в облика на Сивия Роджър, парадирахте пред Конуей Костиган с неуязвимостта си... Сега и аз ви отвръщам със същото, — и Бергенхолм замислено огледа своя гост. — Запомнете, Гарлейн, отсега нататък вече няма да се крием. Можете да продължите с опитите си да завладеете всички обитаеми светове в Първата и Втората Галактики — това ще бъде една полезна школа за младите цивилизации — те ще укрепнат и възмъжеят, борейки се с вас. Да, това е неизбежно, но необходимо! Но ние няма да останем встрани — решихме да им помагаме, и то явно. — Спокойните, сини очи на

норвежеца отново се плъзнаха по мрачното лице на посетителя. — А сега вие, Гарлейн, ще се върнете на Едор и ще си останете там.

— Така ли мислите? — присмехулно изкриви устни Гарлейн. — Вие ми заповядвате? Вие, които от два милиарда земни години така страхливо се спотайвате? Вие, които дори и сега се страхувате да се изправите срещу нас — разум срещу разум, съзнание срещу съзнание... и се криете зад тази нелепа плът и още по-нелепа система за звукова връзка?

— Или в момента мислите ви са доста мъгляви, което изобщо не ми се вярва, или се опитвате да приспите бдителността ми, — бавно произнесе Бергенхолм. — Аз не мисля, че ще се върнете на Едор; аз го знам. Що се отнася до избраното от мен средство за комуникация, би трябвало да сте наясно: земният език е най-доброто средство да скрия от вас точно тази информация, която така горещо жадувате. И накрая, по повод вашето горещо желание да си пообщуваме „разум срещу разум“... — той сви могъщите си рамене. — Вече сме се срещали и така. Тогава, когато на Роджър-Гарлейн най-последно му бе разрешено да си спомни това, което цялата ви раса бе заставена да забрави... Беше ми безкрайно интересно да споделям заедно с вас тези вълнуващи спомени, и успях да проуча както вас, така и всички ваши предци. Именно затова ви познавам толкова добре — затова знам всичко за вас, Гарлейн Едорски. А вие само можете да предполагате, че аз съм един от многото аризианци. Впрочем, това е напълно очевидно.

С огромно усилие Гарлейн успя за миг да се освободи от телепатичното въздействие на събеседника си. Може би за една нищожна част от секундата хората около тях двамата получиха възможността да го видят, но аризианецът, без да прекъсва речта си, тутакси нахлупи менталния похлупак отгоре му. Направи го толкова лесно, така изящно и непринудено, сякаш си имаше работа с пеленаче, а не с един от най-мощните разуми на Едор.

— Сега, що се отнася до вас, Гарлейн, — гласът на Бергенхолм беше сух и спокоен, както досега. — Съществуваха определени причини, поради които ние не ви се противопоставяхме — нито на Полен, нито на Ригел или в системата Велантия, нито пък на Земята. Вие причинихте особено много беди на този, последния свят. Използвайки плътта и разума на Ло Сун, погубихте цивилизацията на Атлантида. Бяхте злият гений на античната и средновековната епоха; в

облика на Митридат, Сула, Нерон, Ханибал, Атила, Чингис хан. Като Хитлер вие проливахте кръв, като старателно унищожавайки всичко добро още в зародиш. Но сега — сега ситуацията се промени! — аризианецът се изправи и с широко движение на ръката показва към лабораторната зала, която бе пълна с хора и машини. — С появата на „царството“ на Върджил Симс дойде краят на разрушителната ви дейност. Ръка за ръка с всеки човек от Земята, плюс всички същества от Трипланетието ние ще издигнем стена, която ще пази беззащитните и слабите от вашите посегателства!

— Ами-и-и...? Но защо тази стена се появява едва сега, а не преди хиляда цикъла например? И какво общо има с това Върджил Симс, едно слабо и крехко същество — също като тези, които се каните да защитавате?

В очите на Бергенхолм блесна присмехулно огънче.

— Не се и съмнявам, че бихте искали да ви отговоря точно на тези въпроси. Но засега ще почакаете... Може би и сам ще откриете отговорите, ако помислите хубавичко. Например, не е зле да си припомните, че от известно време нещо не ви върви... Не успяхте да проведете докрай нито една от грижливо подготвените ви операции. Планетоидът ви беше разрушен от същите тези крехки и слаби същества, а оръжието ви не бе в състояние да поразии тази плът... — норвежецът докосна с ръка широката си гръд, и няколко дълги секунди сивите му, прозрачни като лед очи измерваха черните дълбини на едорианския поглед.

Накрая Роджър изпуфтя раздразнен и отклони погледа си.

— Думи, думи... това са само думи и нищо друго, — промърмори той. — Ако можехте да се изправите по-рано срещу нас, щяхте да го направите. Историята е ясна: онзи, който е неспособен да действа открито и достатъчно ефикасно, обикновено се крие зад много приказки.

— Открито и ефикасно... — замислено повтори Бергенхолм. — Какво пък, готов съм да се съглася, че не сме се срещали в пряк двубой. Но що се отнася до ефикасността, определено се заблуждавате, Гарлейн!

— Какво имате предвид?

Норвежецът се усмихна.

— Ще разберете... но след време! Сега е време да свършваме. Отсега нататък аз ще ви наблюдавам — винаги и навсякъде. Нали знаете, че населението на Аризия е много по-голямо, отколкото това на Едор. Следователно, ние имаме възможност да наблюдаваме всеки един едорианец, който се появи в отсамната страна на екраните, ограждащи вашата планета. Ще посветя цялото си време лично на вас, Гарлейн.

Внезапно Гарлейн изчезна. Същото направи и аризианецът, който тръгна след него. Доктор Нилс Бергенхолм обаче остана. Уверено и внимателно той сгъна менталния купол, прикриващ го от нежелателното любопитство на съседите му. Никой от околните дори и не подозираше, че в главната лаборатория на Хълма току-що се бе състояла една доста необичайна среща. Щом ликвидира защитата си, норвежеца се върна отново към работата си. Изглеждаше напълно нормално, и никой от колегите му от Трипланетната Служба не бе заподозрял, че особата на име Нилс Бергенхолм всъщност е създаден с волята и разума на Пазителя Драуни. Впрочем, всяко аризианско дете би се справило с една подобна метаморфоза.

* * *

Аризия бе готова да нанесе удара си. Колективният разум на планетата се намираше в състояние на равновесие и спокойствие. Беше настъпил часът, предвиден преди много милиони цикли. Всички знаеха какво трябва да се случи, и неизбежността на бъдещите събития им вдъхваше увереност и сила. Младите цивилизации израснаха и укрепнаха, идваше нова епоха — епохата на откритото противопоставяне, времето на носителите на Лещата, ерата на Галактическия Патрул. Именно той щеше съвсем скоро да стане решаващият фактор в този район на Вселената, защитникът на хиляди и хиляди планети, на които бяха пръснати спорите на живота още в периода на Проникването. Всички знаеха това. Старшите, чиято мъдрост и зрялост водеха Аризия по стъпалата на времето, и младите Наблюдатели и Стражи като Еуконидор. Целият огромен свят чакаше, трупайки мощ.

После пристигна Драуни. Тази поява съвпадна и с излизането му от лабораториите на Хълма, защото какво представляваха междугалактическите разстояния за него, който се движеше със скоростта на мисълта?

Обединеният разум на планетата чакаше само него — Пазителя на земната цивилизация. Веднага след неговото появяване чудовищната ментална мощ на Аризия изригна в пространството и мигновено преодоля разстоянието до външните защитни екрани на Едор, устремявайки се след съществото наречено Гарлейн. Телепатичният удар бе нанесен по най-външната преграда. Контролиращият я едорианец бе изхвърлен внезапно в междузвездната пустош и стиснат от менталните клещи. Той умря, без да успее да окаже никаква съпротива.

Сетне аризианците отстъпиха, без да се опитват да пробият останалите защити, които обгръщаха Едор. Можеха ли те да се справят и с тези силови полета, под които така бързешком се бе гмурнал Гарлейн? Щяха ли да достигнат повърхността на Едор и да нанесат реални щети не само на второстепенните изпълнители, но и на членовете на Вътрешния Кръг, най-силните от силните?

Това не беше от значение сега. От една страна, те демонстрираха силата си, не само съзидателна, но и разрушителна, но от друга ясно показаха, че за тях вътрешните защити на Едор са непреодолими. По-скоро, те позволиха на противника да си помисли точно това. Подобно доказателство за слабост би могло да бъде изтълкувано по единствения възможен начин — едорианците трябваше да помислят, че не трябва да се опасяват от атаки на Аризия.

Именно така и изтълкуваха на Едор този епизод, което пък позволи на Аризия да спечели още малко време — няколко времеви цикъла.

* * *

Беше абсолютно очевидно, че аризианците се бореха не само за спасението на собствената си раса. Обединената им ментална мощ беше толкова огромна, че не би било проблем да унищожат по-голямата част от населението на Едор — тези, които бяха под властта

на Вътрешния Кръг. Биха могли да прогонят значителна част от едорианците, намиращи се на останалите планети, спасявайки новите светове от разрушителното влияние на този древен и злобен разум. Но това нямаше да реши проблемите. Членовете на Вътрешния Кръг, най-жестоките, ловките и силните, скрити зад непроницаеми дори за Аризия силови екрани, щяха да останат невредими. Освен това, какво ли би било развитието на младите цивилизации, ако аризианците бяха решили да отстранят всичките им проблеми?

Самите аризианци нямаше от какво да се страхуват — нито цялата раса, нито отделните ѝ представители. Можеше да ги унищожи единствено огромна концентрация на ментална енергия, но дори и Едор да бе предприел подобна стъпка, или да бе създал устройства, срещу които Аризия щеше да е безсилна — то нейните обитатели винаги щяха да успеят да се укрият в друг пространствено-времеви континуум, изгубвайки се в безкрайната и необятна Вселена. Да, те бяха изгонени от родната си Галактика — но какво от това? Същества, притежаващи такава мощ, навсякъде се чувстват като у дома си; всяка част от космоса можеше да им послужи за дом.

Но не! Собствената им съдба ги безпокоеше най-малко от всичко. Те се бореха за идеята — или, ако желаете, искаха да реализират мечтата си — съюз от миролюбиви, хармонични цивилизации, от милиони обитаеми светове, запълващи от край до край Галактиката — тяхната собствена и онази, която бе изскочила от незнайните дълбини на пространството заедно с Едор. Те носеха и усещаха върху раменете си бремето на огромна отговорност. Нали всяка от расите на многобройните планети, тези народи, едва зараждащите се и вече укрепналите — всички те произхождаха от спорите на живота, пръснати от предците им по девствените някога светове. Тоест, в определен смисъл, всички те също бяха аризианци. Не можеха да ги оставят на произвола на съдбата!

И затова Аризия влезе в схватка — тайна, но доста ефективна. Тя не попречи на едорианците да властват над хиляди планети — всяко явно противодействие би било забелязано. Когато Гарлейн и подобните му разрушаваха поредния неподходящ свят, Наблюдателите и Стражите на Аризия вече охраняваха кълновете на някоя нова цивилизация, убеждавайки се с радост, че ужасните катастрофи само

увеличават мъжеството и издръжливостта на подопечните им. Не навсякъде и не винаги, но Земята оправда надеждите им.

Четиримата Пазители на Цивилизациите — Драуни, Кридиган, Ниделор и Бролентин — следяха за изпълнението на аризианската програма за развитие на четири от най-перспективните планети — на Земята и в световите Ригел IV, Велантия III и Полен VII. Драуни, отговорника за Земята, отговаряше и за генетичната програма, насочена към появата на личности, които щяха да бъдат достойни да приемат от висшата раса концентратора на интелектуалните способности или Лещата, както впоследствие започнаха да наричат това устройство. Представителите на една от генетичните линии, които бяха обект на особено внимание, бе толкова древна, че произходът ѝ се губеше назад в хилядолетията, носеха името Киннисон. Без да знаят произхода си, потънал в поредицата на световните катастрофи, синовете и дъщерите на тази фамилия събираха сила и възмъжаваха поколения наред. Може би Кинекса, легендарната жена-воин от Атлантида, е била една от първите в рода. Имаше и втора линия, не по-малко древна и фигурираща в земната история със също толкова славни подвизи, скрити зад хилядолетни мъгли. Мъжете и жените от тези семейства се отличаваха с рижаво-бронзови или златистокестеняви коси и кехлибарени очи със златисти точки.

Двете линии не се бяха кръстосвали нито веднъж. Драуни внимателно следеше това, защото съчетаването на двата рода трябваше да стане едва тогава, когато щеше да има най-голям ефект.

ГЛАВА 2

РЕШЕНИЕТО

Както бе споменато вече в първата книга на тази хроника^[1], Хълмът се явяваше щабквартирата на Трипланетната Служба. Сега той постепенно се превръщаше и в център на набързо сформирания се Слънчев Патрул. Хълмът беше огромна, естествено конична планина, преобразувана отвън и отвътре от инженерния гений. Но тъй като хората не обичаха да живеят постоянно под земята, колкото и просторно, чисто, светло и сухо да беше там на известно разстояние от сивия, гладък метален конус беше отделено място и за спортни занимания на чист въздух, за пикници, разходки и други подобни развлечения. Там се намираха също и няколко уютни и изключително продуктивни фермички, които снабдяваха с хранителни припаси обитателите на Хълма. В този слънчев майски ден те изглеждаха безкрайно очарователни. Редом с тях бе построен парк с басейни, тенискортове и стадион.

В момента по трибуните на последния имаше около две-три хиляди души, които с удоволствие следяха мача за първенството на Хълма за смесени двойки. В просторната, двадесетместна ложа имаше двама души, които с възхищение гледаха юношата и девойката, ловко замахващи с ракетите си на корта. В интерес на истината, съперниците им също не играеха зле.

— Изглеждат направо превъзходно, Род, — отбеляза Върджил Симс, шефът на Службата и член на Съвета на Галактическия Патрул, навеждайки се към съседа си. — Но смятам, че момичето би могло да си облече нещо по-съществено. В тези шорти изглежда почти толкова гола, колкото и ако ги нямаше. Неведнъж съм ѝ напомнял това, но тази палавница прави точно обратното. Тя постоянно намалява количеството и размерите на тоалетите си.

— А вие какво очаквате? — Родерик К. Киннисон, комисарят по безопасността, сви рамене. — Тя е наследила от вас не само очите и цвета на косите, но и знаменитият ви инат. Впрочем, този маниер на

обличане си има своите преимущества — можеш много бързо и лесно да се пхнеш в скафандъра си! — той тихо се засмя и хвърли поглед към корта, където играчите тъкмо си разменяха местата. — Аз друго не мога да разбера, защо тези млади хора все още не са... и Киннисон замълча.

— Аз също не мога да разбера. Един Бог знае колко старания положих, за да ги тласна един към друг. Джек Киннисон и Джил Симс биха били прекрасна двойка не само на тенискорта. Може би просто още не са готови за такава сериозна промяна в живота си?

Ако Върджил Симс можеше да види по-отблизо усмивката, която младият Джек бе отправил към очарователната си партньорка, щеше да остане силно изненадан. Тя беше твърде далеч от приятелската.

— Чуй ме, ти, красавице с кокоши мозък, — тихо изшептя Джек, — малко мислене от време на време няма да ти навреди! Вече поне хиляда пъти ти казах да пазиш само своята зона. Стой по-далече от мен! Ако играеш само там, където трябва и слушаш какво ти казвам, ще отбиеш подаването на Франк, а Лу има да гони топката после поне една миля... С какво се занимаваш сега, а? Играеш тенис или броиш колко идиота са се вторачили в тебе?

— А ти самият мислиш ли изобщо за нещо? — златистите очи на девойката гневно проблеснаха. — Чуй какво ще ти кажа, пилот Джек Киннисон! Не ми прехвърляй топката! Ако продължаваш да пускаш подаванията право в полата на Лу, то след половин час ще ни изнесат оттук! И то позорно! Ще ти кажа и още нещо...

— Нищо няма да кажеш, Джил Симс! Ако още веднъж пропуснеш удар, следващият път ще се прицеля не в полата на Лу, а в изумителните ти бели шорти! Право отзад! И ти гарантирам, че поне една седмица няма да можеш да седиш! Така че, играй по-внимателно, мила моя!

— Ако знаеш как си ми омръзнал, Джек! С огромно удоволствие бих те треснала с ракетата по главата, бих плюла и бих зарязала всичко! Така и ще направя, ако не престанеш с твоите...

Разнесе се свирка. Вирджилия Симс с очарователна усмивка се отправи към мястото си. Тя бе възпльщение на самото изящество и спокойствие. Джек Киннисон ловко завъртя ракетата и се ухили гадно на противниците си. Отговорът им бе топка, профучала над самата

мрежа; страхотният удар на истинския майстор. Джил подскочи, опитвайки се да отвърне на удара, беше започнал следващия сет.

След половин час Джек, подсвирквайки си доволно, вече беше под душа. Когато започна да се трие с кърпата, продължавайки да си свирука, от съседната кабинка изскочи як, мускулест младеж и го плесна по рамото.

— Поздравления, Джек, пожелавам ти и догодина да задържиш титлата си! Великолепна игра! Само че... — и той се поколеба, — какво се случи между вас двамата там, на корта? Знам, че не е моя работа, но...

— Какво е станало ли? Нищо! Защо го усукваш, Мейс? Не можеш ли да попиташ направо? Това изобщо не е в твоя стил!

— Е... прав си, разбира се... но нали знаеш, че мога да чета по устните?

— Естествено. Всички ние можем. И какво от това?

— Просто разбрах какви комплименти си разменяте с приятелката ти — там, на корта. Ако това е разговор между двама влюбени, още утре ще поискам ръката на най-грозната и зелена венерианка!

— Влюбени ли?! Кой, по дяволите, ти го е казал? Моят старец ли, дето спи и сънува как двамата с нея отиваме към олтара? Ха, влюбени! — Джек пренебрежително изпръхтя. — Аз и онова рижо парвеню! Този кокоши мозък! Как ли пък не!

— По-полека, Джек! — тонът на едрия Мейс внезапно стана сериозен, а гласът му едва доловимо трепна. — Май прекаляваш! Мис Симс е прекрасно момиче! Всичко си има, и то където трябва! И глава, и прическа!

— Така ли? — младият Киннисон спря да се трие и с удивление се втренчи в разгорещения си приятел. — Значи, самият ти я избягваш само защото... — той искаше да завърши с думите: „защото аз съм най-добрият ти приятел в цялата Слънчева система“, но навреме се усети и си премълча.

— И така да е... Мейс също не довърши думите му. Те се познаваха твърде добре и не се нуждаеха от уточняването на детайлите, особено на такива щекотливи теми.

— Ако нямаш нищо против... тоест, ако нямаш сериозни...

— Чакай малко, — прекъсна го Джек. — Защо обсъждаме такива въпроси тук, под душа, и то както ни е майка родила? Я се изтрий първо!

Те се разсмяха. След няколко минути, облечени в черните, поръбени със сребро униформи на Патрула, младите офицери излязоха навън и се отправиха към другия край на ниското, дълго здание — оттам се влизаше в женската съблекалня.

— Всъщност, тя е свястно момиче... като цяло, всичко й е наред. — Киннисон говореше така, сякаш се извиняваше пред приятеля си. — В сравнение с останалите глупави кокошки направо си е райска птица! Чудесен човек... и много, много красива... м-да,... изобщо. Но знаеш ли, Мейс, тя не е жената на мечтите ми. Аз съм привързан към нея толкова, колкото и тя към мен — пълна взаимност! Искам да те предупредя обаче — не се поддавай на чара й. Да знаеш, че след три седмици вече ще искаш да й откъснеш краката и ръцете... че и главата в добавка.

Скоро навън изхвъркна мис Симс, облечена също толкова леко, както и на корта, в полупрозрачна блузка и пола, която едва покриваше дупето й. Впрочем, имаше какво да покаже — и отпред, и отзад.

— Хай, Джил! Това е Мейс. Разказвал съм ти за него. Той е моят партньор. И така, запознайте се — Мис Вирджилия Симс и експертът по електроника — Мейсън Нортроп.

— Приятно ми е, Мейс, — девойката топло се усмихна на приятеля на Киннисон. — Много съм слушала за вас. Казват, че сте бог в електрониката!

— Да знаеш, че отдавна ти е хвърлил око, — с доста ехидна усмивчица съобщи Джек на девойката. — Но, тъй като ситуацията не му била съвсем ясна, той се държал настрана. Представяш ли си? Е, аз разсеях съмненията му. Оставям на теб лично да му разкажеш защо трябва да стои по-далече от теб. Той е свикнал да работи с микросхеми, а твоят генератор подава твърде високо напрежение...

Джил огледа благосклонно яката фигура на Мейсън Нортроп, а после отмести поглед върху Киннисон.

— Знаете ли, Мейс, какво бих направила, ако бях толкова силна и едра като вас например? Бих хванала пилота Джек Киннисон за краката... бих го завъртяла над главата си няколко пъти... и бих го

пуснала да планира. Нека се приземи някъде по трибуните, да речем на петнадесети ред. Мисля, че се е родил хиляда или две хиляди години след времето си. Виж, в древен Египет, би бил чудесен надзирател при строежа на пирамидите... И като барон също ще го бива... такъв един, влиятелен сеньор, господар на много васали, воини и крепостни... страшилището за слугините в замъка... да, да, особено на слугините! — и тя подари на Джак още по-отровна усмивка. — Нали на него тъкмо такива му харесват — кротки, безсловесни овчи душици, сред тях се чувства като крал... Нали така, Джек?

— Е, Джил, туш съм. Ти ме закла, одра и потанцува върху нещастните ми останки. Така че аз ви оставям... и отивам да си ближа раните. Моралните, де. Може и да се видим по-късно. — Киннисон им обърна гръб и закрачи нанякъде.

Устните на мис Вирджиния Симс леко потрепнаха.

— Да не мислите, че се е предал, Мейс? — обърна се тя към младия офицер. — Нищо подобно! Ето я истинската причина! — и Джил показа с очи една ослепителна блондинка в червено. — Как се казваше, май беше Димпли Мейнард!

— И тя... ами, тя е...

— Съвършено вярно! Красива, кротка и безмълвна! Нортроп поклати глава.

— Това не мога да го разбера, — с обезоръжаваща искреност заяви той. — Вие двамата, според мене сте най-свестните и добри хора в света, които познавам. Защо постоянно се измъчвате един друг?

Джил слабо се изчерви.

— Е, Мейс, не вярвайте на абсолютно всичко, което си казваме... е, поне на половината... — тя ухапа долната си устна. — Като цяло, ние с него чудесно се разбираме... и изобщо не се караме, когато между нас има миля или две. Но щом се срещнем, започваме да спорим за всичко, и за нищо! Глупаво, нали? Все едно сме заряди с еднакъв поляритет, където отблъскването намалява обратнопропорционално на разстоянието.

— Възможно е. — Мейс проследи с очи стройната фигура на Киннисон, който уверено крачеше към блондинката. — Но страшно се радвам, че чух това. Нека смятаме, че аз съм заряд с противоположен полюс. Да вървим, Джил!

* * *

В кабинета на Върджил Симс, дълбоко под земята, двама души водеха съвършено различен разговор.

— Проблемите са толкова много, че и аз, и вие трябва направо да се раздвоим, Род, и дори да разполагахме с по десетина двойници, то за всеки от тях пак щеше да се намери работа, — интонацията на Симс бе шеговита, но очите му — тревожни и мрачни. — Да вземем нашия Патрул, например. Докато действваме в пределите на Слънчевата система, всичко е ясно. Но какво да правим, когато престъплението е извършено на стотина парсека^[2] от Слънцето? Как да работим ефективно при такава ситуация? И изобщо какво ще се смята за криминално престъпление в някакъв различен свят, ако не познаваме нито начина на общуване на обитателите му, нито какъв тип мислене имат? Където никой дори и не подозира за съществуването на нашия Патрул? Може да минат месеци, докато се свържем с тамошните полиция и съд, ако туземците изобщо имат такива институции. — Симс разпери ръце, за да покаже безпомощността си, но в очите му гореше упорит огън. — Все трябва да има някакъв начин да се осъществи бърз контакт и взаимно разбиране! И аз ще го открия, кълна се в Бога! — той хлопна с широката си длан по плота на масата.

— Инакчията Симс винаги постига целта си — и сега, и изобщо! — в гласа на Киннисон нямаше и следа от насмешка, а само приятелско възхищение. Готов съм да се обзаложа, че ще го сторите, Върджил. Вашият Междузвезден Патрул...

— Галактически, Род, Галактически. Не знам какво ще излезе от него, но за името вече съм съвсем сигурен.

— ... вече се е заловил за работа, и то здравата! Например, операцията на Невия, Алдебаран II и на Валерия... особено на Валерия!

Последва кратка пауза, а после Киннисон замислено продължи:

— Всичко е както едно време — холандците се отправят там, където са открити нови диамантени мини. А след тях идват и холандските жени, и независимо от всички лекарски препоръки, на бял свят се пръкват своевременно и холандски дечица. След време става ясно, че те могат да оцелеят и да живеят даже и при тройна

гравитация... Скелетът и мускулите се развиват нормално, те започват да сядат, да ходят и да тичат съвсем навреме, в нормалните граници. Тогава медиците, проучили проблема от всички страни, изведнъж заявяват, че третото поколение колонисти ще се чувства съвсем както у дома си на тази планета... Забавно е, нали?

— Да. Това само доказва, че адаптационните способности на човека са много по-големи, отколкото светилата в медицината смятат, че са... Но не се опитвайте да ме разсейвате, Род. Вие не по-зле от мен знаете срещу какво се борим. Най-вече, с всички онези нови проблеми, произтичащи от развитието на междузвездната търговия. Наркотиците, например... тионит и разни други гадости... Дори не мога да предположа откъде се вземат! А освен това, междузвездната търговия е неотделимо свързана, разбира се, с междузвездната контрабанда.

— Не споменахте ли, че центъра на контрабандистите според вас е на Аризия?

— Не, абсолютно съм сигурен, че не е там. Пиратите се страхуват от нея повече, отколкото от нас. Частта от пространството около тази планета е забранена за външни лица, и дори и най-добрите ми разузнавачи не могат да се промъкнат там. Знаем само едно нещо — името на планетата. Непонятна и твърде загадъчна история! Самият аз се канех да се заема с това... Не че съм по-способен от далеч помладите си агенти, които не успяха... Просто съществуват толкова много взаимноизключващи се истории за Аризия, че най-добре ще е да проверя лично. — Неочаквано Симс остро погледна събеседника си и попита: — Искате ли да дойдете с мен, Род?

— И още как! Само се опитайте да не ме вземете!

— Тогава се пригответе за среща с необикновеното. Там със сигурност ще се сблъскаме с редица чудесни и необясними неща, които напълно опровергават досегашният ни, земен опит. Впрочем, защо ли говорим само за Аризия? Нима преди десетина години някой би повярвал, че съществува раса като ригелианците? Само един час в някой техен град, или една минута в това, което те наричат автомобил е достатъчно, за да се побърка човек!

— Да, разбрах ви... Но ако продължим в този дух, аз бих споменал и други загадки, които се намират много по-близо, отколкото Ригел или да речем, Аризия... Например, кой, защо и най-вече откога се крие под името Сивия Роджър? — Киннисон изведнъж

се усмихна палаво и добави: — Е, божа работа,... но да оставим Роджър на мира... В собствената ви щабквартира, приятелю, тук, в Хълма, се крие много по-голяма тайна, която струва повече от всичките тайни за Роджър... За Бергенхолм ми е думата! Нали тъкмо този момък усъвършенства двигателя на Родбуш и Кливланд, тоест, направи възможно съществуването както на галактическата търговия и контрабанда, така и на Галактическия Патрул! Той е истинската причина за всичките ни главоболия, Върджил! Аз дори и не знаех откъде го изкопахте. Казват, че нямал дори и инженерна диплома?

— Вярно е, няма. На гения не са му нужни дипломи! И историята му наистина е забележителна. Нали знаете, че нашият така наречен суперкораб затри доста хора по време на тестовете?

— Чувах това-онова! Но нали именно Родбуш и Кливланд го оправиха?

— Тези двамата едва не се побъркаха тогава... Да-да, скъпи мой! Но един прекрасен ден в работилницата им се появил този Бергенхолм — як, тромав, с два леви крака... Погледал ги една-две минути, а после казал: процесът трябва да е такъв, че пиковите на изходната енергия да бъдат тук и тук... — и показал къде точно. После започнал да рисува криви — доста изящни за човек без диплома. Естествено, стария вълк Фред Родбуш веднага захапал глупавото агънце. Откъде знаеш, ти, че така ще е по-добре, а?

Припомняйки си този епизод, Симс се ухили, а очите му заблестяха. С видимо удоволствие той проточи паузата, изострайки любопитството на събеседника си докрай, а сетне рече:

— И знаете ли, Род, какво отвърнал онзи на Фред? Не е работата в това, дали е по-добре или не, важното е, че това, което ви предлагам, ще проработи. Той не казал и дума повече. Накрая Фред и Клив решили да опитат — предполагам, че тогава вече са били достатъчно отчаяни. И двигателят заработил! Представяте ли си — наистина проработил!

— Ама че история! — поклати глава Киннисон. — Щом си имате такъв талант в Службата, за него едва ли ще е проблем да се справи с фирмения ви знак,... имам предвид диска за разпознаване. Какво става, още ли не върви?

Симс сви рамене, прелиствайки някакви книжа на бюрото си.

— Не, все още не... Поне довчера нямаше нищо ново. Но тук виждам една негова бележка с молба за среща,... може би все пак е измислил нещо. Слушайте, Род — Симс протегна ръка към видеотелефона, — искате ли още сега да го повикам?

— Превъзходна идея! С удоволствие бих си поговорил с него. Не се случва всеки ден да срещнеш жива загадка, бъкаща от идеи!

— Нека видим тогава що за идеи са, — промърмори Симс, и плъзна пръсти по бутоните на видеотелефона.

* * *

Едрият, висок млад човек влезе в кабинета и бе представен на комисаря по Безопасността за Трипланетието.

— Седнете, доктор Бергенхолм, — кимна Симс към едно от креслата. — Можете спокойно да говорите пред мистър Киннисон.

Младият учен обаче остана прав. Лицето му едва забележимо порозовя, което за съдържания норвежец беше несъмнен признак за вълнение.

— Сър, длъжен съм да ви съобщя за нещо твърде необикновено, — той инатливо вирна брадичка и почервеня още повече. — Страхувам се, че едва ли бихте повярвали...

— По-смело, синко, — подтикна го Симс. — Ако знаете с колко невероятни теории ме засипва Родбуш само за едно посещение... С комисаря сме готови да ви изслушаме.

— За мен казват, че ходя и спя, че имам видения, че чувам гласове от онзи свят... и така нататък. С една дума, пълен комплект приумици и ексцентризъм, присъщ на един истински гений! — Бергенхолм си пое дъх. — Аз обаче съвсем ясно ви заявявам, че изобщо не съм гений! Във всеки случай, не и в обичайния смисъл.

— Щом казвате, Нилс. Но какво общо има това с работата?

— Всичко, сър! Това е въпрос на доверие!

Симс и Киннисон се спогледаха. После комисарят спокойно каза:

— Тъкмо преди да дойдете, млади човече, с мистър Симс говорехме за тайните и загадките. Те са неразривно свързани с разширяването на възможностите ни, с появата на нови области, където невероятното се превръща в реалност, ако не се окаже нещо

банално. Повярвайте, ще ви изслушаме внимателно и без предубеждения.

— Добре тогава. Но разберете ме — аз съм учен. Моят мироглед се опира върху факти и неоспорими закономерности, еднакво валидни както за Галактиката, така и за отделния човек или за най-дребната микрочастица. Аз не вярвам в свръхестественото, джентълмени. Не вярвам в интуицията и предчувствията, появяващи се ей така, отведнъж. Всичко си има реално обяснение, но ние невинаги можем да го открием...

— Стигнали сте до някаква парадоксална хипотеза? — веждите на Симс се повдигнаха, показвайки засиленият му интерес.

— Не, сър, никакви хипотези и никакви парадокси! Само точни данни. В момента просто разчиствам пътя за невероятните неща, които трябва да обсъдим с вас. Повярвайте ми, ако другите забелязват странните ми постъпки, аз самият ги осъзнавам още по-добре... и се опитвам да ги разбера и да си ги обясня...

— Ясно, разбирам, — развълнуван, Симс се наведе напред. — Значи сте в конфликт със самия себе си? Нилс, винаги съм ви смятал за изключително интересна личност... Е, и как да ви извадим сега от това ваше бласто?

— Първо трябва да определим къде е брегът. — Бергенхолм слабо се усмихна и метна поглед към комисаря.

— Предполагам, че мистър Киннисон едва ли е поглеждал в досието ми...

— Имате предвид... — започна Симс.

— Да, да, произхода ми! — норвежецът се обърна към Киннисон. — Виждате ли, баща ми, доктор Хелмар Бергенхолм, и майка ми, Олга Бергенхолм, се занимават с ядрена физика. А аз съм се родил точно когато те са работили при големия ускорител на частици в Тронхайм...

— О! Смятате, че се е получила мутация? — Киннисон се повдигна в креслото. — Мутация, на която се дължи способността ви... така да се каже, да виждате същността на нещата. Нещо като вътрешно зрение?

— И така може да се каже, въпреки че под вътрешно зрение обикновено се подразбират различни неща, и достоверно описание на този феномен не съществува. Но всички тези чудати неща ме

подтикнаха към размисли, които пък са пряко свързани с интересуващата ни тема. Предполагам, че би могло да се създаде теория, не — учение за силата на разума — също толкова стройна, ясна и строга като геометрията на Евклид. Още нещо, сигурен съм, че таква учение вече съществува, а аз съм се появил на бял свят с вродена способност да възприемам отделни негови елементи.

— Телепатията ли имате предвид? — Симс замислено поглаждаше брадичката си, вторачил поглед в стената насреща му.

— Не само нея, сър... Но нека да се върнем към нашата задача — създаването на идентификационен знак на Патрула. Досега този символ бе възприеман изключително като физически обект. Но всяко нещо, което може да бъде синтезирано с физически методи, може да бъде изследвано и преповторено със същите методи. Такъв тип решение не ни устройва, защото престъпниците също използват услугите на доста висококвалифицирани специалисти. Съществува една област обаче, в която физиката е безсилна — говоря за менталните сили, за разума. И така, да видим сега от какво се нуждае Трипланетната Служба, която се разширява в момента, за да се превърне в Галактически Патрул. На нея ѝ е нужен символ, който безпогрешно и абсолютно неоспоримо да идентифицира всеки защитник на цивилизацията. Този символ трябва да отговаря на следните изисквания: невъзможност за подправяне, за имитиране или открадане. Той трябва да служи само на носещия го и да унищожава всеки, който се опита да го използва незаконно. Накрая, той трябва да осигурява връзката и взаимното разбиране между нас и всяка друга разумна форма на живот, на каквото и ниво, високо или ниско, да се намира тя. Несъмнено, такъв тип връзка би могла да бъде само ментална. Тя е много по-бърза от звуковата, а освен това ще ни спести изнурителното изучаване на множество чужди езици. Също така неоспоримо е, че последното изискване не е само моя фантазмагория — вече знаем, че високоразвитите раси на Ригел и Полен VII познават телепатията.

— Сякаш сте отгатнали собствените ми мисли, Нилс, — спокойно заяви шефът на Трипланетната Служба. — Или вече сте се научили да ги четете?

— В конкретния случай нямаше нужда да го правя, — усмихна се норвежецът. — Всеки човек, който е способен да мисли аналитично,

би стигнал до същите изводи.

— Възможно е, възможно е... А по-нататък? Да не би да сте изобретили вече необходимото ни устройство за идентификация и ментална връзка?

— Не. Но аз знам, че то вече е готово и ни очаква, мистър Симс.

— Така ли? И къде?

— На Аризия. И вие час по-скоро трябва да заминете за там.

Върджил Симс, поразен до немай-къде, скочи от креслото и се втренчи в младия учен.

— Аризия! — възкликна той. — По дяволите, какво общо има тук Аризия? И как ще отидем там? Нима не знаете, че цялото пространство около планетата е недостъпно?

Бергенхолм сви рамене безпомощно.

— Но откъде знаете всичко това, млади човече? — попита Киннисон. — Някакво послание ли получихте?

— Не, сър, — решително заяви норвежецът. — Аз го *знам* и толкова! Знам го така сигурно, както и че ако запалиш водород в кислородна среда, ще се получи вода. Знам, че аризианците са твърде сведущи в учението за силата на разума, и ако Върджил Симс отиде там, ще се сдобие с едно устройство, което не би могъл да получи по никакъв друг начин. Ваша работа, ако щете вярвайте, ако щете — не!

С тези думи младият учен се обърна и без да поиска разрешение, напусна кабинета.

Известно време в стаята бе ужасяващо, смайващо тихо. Симс и Киннисон се спогледаха.

— Е? — насмешливо, но с доловима тревога попита Киннисон.

— Ще замина. Още сега! — Симс беше доста решително настроен. — Вярвам на всяка негова дума. И освен това, това е Бергенхолм... Бергенхолм, който никога досега не е бъркал. — Той разтърка очите си с длани, събирайки сякаш сили и смелост, а после погледна Киннисон. — А вие, Род? Ще дойдете ли с мен?

— Да. Не мога да кажа, че му вярвам стопроцентово, но си струва да опитаме. Кого ще вземем с нас? Надявам се, че няма да е цялата Трипланетна Флота? Да се ограничим само с „Бойс“, а? Или предпочитате „Чикаго“?

— Не е ли все едно? Това, което ще донесем, сигурно ще се събере и на малко разузнавателно корабче...

---

[1] Става въпрос за първия роман от серията „Ленсман“ — „Фатален сблъсък“ (ИК Орфия, 2003). (бел.ред.) ↑

[2] Парсек — единица за измерване на звездни разстояния, равна на 3,26 светлинни години. (бел.ред.) ↑

ГЛАВА 3

ЛЕЩАТА

Върджил Симс се рееше над материците и океаните на Аризия. В момента се намираше в малко космическо корабче — същото, с което се канеше да отнесе у дома дара от загадъчната планета, а същевременно, по някакъв абсолютно невероятен начин, той беше и в каютата си, на крайцера „Чикаго“.

Преди час крайцерът се бе приближил до проблясващия, мъглив облак, през който не можеха да проникнат дори и лъчите на ултравълновите локатори. Капитанът бе дал заповед да се мине на кръгова орбита около това странно образувание, а после да се чака. Корабът тъкмо бе започнал да завива, когато в съзнанието на всеки от членовете на екипажа проехтя глас.

Чуха го навигаторите и стрелците, свързочниците и инженерите от двигателната секция, операторите на радари, офицерите на „Чикаго“, а също и Симс и Киннисон, в случая просто пътници. Мощен, ехтящ глас, той звънтеше в главите им като огромна камбана, но в него нямаше и грам заплаха. Не, това бе могъщ глас свише, божествен зов, който звучеше доброжелателно и искрено. Макар че никой на борда на земния кораб нямаше и понятие от телепатия, хората веднага почувстваха една от характерните ѝ особености — мислите не лъжеха. Независимо от случая, телепатичния контакт не позволяваше да скриеш истинските си намерения зад обвивка от празни фрази.

Аризия приветстваше Земята. Нито в интонацията, нито в думите имаше намек за превъзходство или пренебрежение. Равни говореха с равни, съюзници посрещаха съюзници. Единствено в ръкостискането на по-старшия брат се усещаше предпазливост. Само Върджил Симс бе удостоен с честта да продължи по-нататък. Той облече лек скафандър, качи се на спасителната капсула и излетя към проблясващата завеса на силовото поле. Всички го видяха. Киннисон беше готов да се закълне, че бе станало точно така, а не другояче. Но каютата, отредена на шефа на Трипланетната Служба, съвсем не беше

празна, и през шестте часа, които Симс прекара на Аризия, той се намираше и в скромните си покои на борда на „Чикаго“. И едното, и другото му аз съвсем не бяха халюцинации, но независимо от странното му раздвояване, то не му причини никаква вреда. Между впрочем, Симс дори и не подозираше за дублирането си, или както и там да се наричаше операцията, която аризианците бяха намерили за удачно да използват в този случай. Двойникът му на кораба кротко спа през всичките тези шест часа.

* * *

От високо Аризия много приличаше на Земята. Симс виждаше белите шапки на ледниците, блестящата, сребристо просветваща океанска синева, континентите — зелени, кафяви и жълти, тънките като косъмчета нишки на реките и причудливите петна на езерата, облаците, плувачи един след друг по синьото небе.

Дали долу имаше градове? Симс не можеше да ги види, и след като помисли малко, реши, че такава високоразвита раса едва ли би се нуждала от тях. Капсулата вече се снижаваше, но той все още не виждаше следи от каквито и да било урбанистични влияния върху природата. Съдейки по всичко, явно на Аризия градове не съществуваха.

Спасителната му капсула се плъзна надолу, водена от следящ лъч и се приземи върху неголяма площадка в края на някакво селище. Наоколо се простираха поля, имаше и горички, тук-там се виждаха постройки, които Симс по стар земен навик оприличи на ферми.

„Екипажът ви очаква, гостенино“ — произнесе беззвучно гласът направо в мозъка му, и Симс, обръщайки се, видя странна двуколка, приличаща на издължена цигара. Той бутна плъзгащата се врата на превозното средство и се настани вътре. Седалката беше удобна, и определено бе пригодена за човешкото тяло. Двуколката потегли плавно по пътеката, облицована с каменни плочки. Симс забеляза в профучаващите край него градини и дървета, за които би се обзаложил, че са ябълкови, после се мярнаха къщички с островърхи купички, а след петнадесет минути машината спря пред масивно, ниско здание в центъра на селището. Симс излезе, вдъхна дълбоко

миризмата на прясноокосена трева и погледна към небето. Намираше се на Аризия! Ако не беше толкова сигурен в това, би решил, че все още е на Земята.

„Насам, моля“, — думите бяха толкова обичайни и земни, че само начина, по който стигаха до съзнанието на Симс, му напомняше, че все пак Земята е на хиляди парсека оттук, на много милиони мили.

Той влезе в гостоприемно отворената врата, мина през един празен, не много дълъг коридор и се озова в едно доста просторно помещение. Насред него се издигаше прозрачен цилиндър, с доста големи размери, приличащ на бака, светеца с едва доловимо розово сияние. Пред цилиндъра се намираше удобно кресло. И това бе всичко, което имаше в стаята.

„Седнете, гостенино“.

Симс благодари с кратко кимване и пристъпи към центъра на залата. Още не бе решил да седне или не, когато изведнъж съзря онова, което се намираше вътре в цилиндъра. Краката му се подкосиха и той рухна в меките обятия на креслото.

Пред него, зад проблясващата в розово завеса и кристалните стени на цилиндъра, в изпълващата го с безцветна течност плуваше мозък — огромен, с диаметър около десет фута. Не съществуваше обаче отблъскващото усещане на затворен в стъкленница орган, изваден от тялото на някой великан. По някакъв странен, незнаен начин Симс разбра, че тази форма е напълно естествена за съществото, пред което се бе озовал в момента.

„Отпуснете се, — предаде поредната си мисъл странният му посрещач, и Симс внезапно усети, че обхваналото го вълнение се уталожва. — Благодаря ви за доверието. Вие постъпихте съвсем правилно, изпълнявайки инструкциите, които ви предадохме чрез Бергенхолм.“

— Сега имам чувството, че спя, — бавно произнесе Симс, не откъсвайки очи от цилиндъра. — Възможно ли е да съществува реалност, така приличаща на сън?

„Или пък сън, толкова приличащ на реалност, нали така? — подхвана мисълта му аризианецът. — Но какво е реалността? Великите мислители от Земята никога не успяха да отговорят на този въпрос. А дори и аз, който превъзхождам по възраст всички тях, взети заедно, се затруднявам да дам еднозначен отговор на този въпрос.“

Затова се опитайте да си внушите, че всичко, което се случва сега, е напълно реално — в смисъла, в който вие възприемате реалността чрез сетивата и усещанията си. Вие видяхте селището, и тази сграда, а сега виждате субстанцията, от която съм образуван, усещате собственото си тяло, а ако почукате по облегалката на креслото си, ще почувствате вибрация и ще чуете звука. Също така, предполагам, че надуввате и миризмата на хранителния разтвор, в който съм потопен. Следователно, вашето зрение, обоняние и слух ви казват, че все още сте в реалността. Остава вкуса, и ако сте гладен или изпитвате жажда, ние ще се опитаем да проверим и това ваше усещане.“

— С удоволствие, — рече Симс, съвзел се след първоначалния си потрес.

„Тогава вземете чаша — вдясно, в стената има ниша. Няма да ви казвам какво има вътре, за да сте сигурен, че не сте жертва на нечие внушение.“

Симс предпазливо поднесе към устните си ръба на голямата, кристална чаша и отпи една глътка. Напитката приличаше на плодов коктейл с лек цветен аромат и беше великолепна! Никога досега не му се бе случвало да пробва нещо подобно и той надигна бокала, за да пресуши наведнъж останалите в него няколко глътки. Уви, не успя да изпие и половината! Тази странна напитка не само утоляваше жаждата му, но и насищаше. Симс внезапно усети, че е сит и то така, сякаш току-що бе станал от масата след обилен обяд.

С доволна въздишка той остави чашата и устреми очи към застиналата в цилиндъра одушевена сфера.

— Убедихте ме. Не вярвам да съществува внушение, което да удовлетворява глада и жаждата. Така че аз вярвам, че съм попаднал в една прекрасна реалност и съм ви благодарен за това, че ме поканихте да я посетя, мистър...

„Ментор. Ние нямаме имена, в смисъла, приет на Земята, но можете да ме наричате Ментор. А сега ви моля да ми разкажете за проблемите си. Разбира се, това може и да не е на глас.“

Симс се замисли, давайки си сметка, че аризианецът чете мислите му. Той се постара ясно и отчетливо да изброи всички трудности, с които се бе сблъсквал през последните няколко години. Това обаче изискваше време. Той размишлява близо два часа, подробно

описвайки задачите и намеренията на Галактическият Патрул. Накрая Симс скочи, развълнувано закрачи из залата и заговори на глас.

— Съществува обаче едно много важно обстоятелство, което може да провали всичките ни планове. Патрулът е най-мощната организация в цялата досегашна история на Трипланетието. Но доколко хората, или другите разумни същества са готови да ѝ се доверят? Всички досегашни земни диктатори, от Филип Македонски до Хитлер, се криеха зад обещания за благо на народа... и аз дори съм готов да се съглася, че някои от тях в началото действително са се ръководили от добротата и милосърдието. Но ние много добре знаем с какво свършва това! Дали ние, дали аз самия ще имаме достатъчно сила и самодисциплина, за да избегнем изкушението на властта? Ние ще следим за спазването на световния ред,... но кой тогава ще наблюдава наблюдателите — или ще ги съди, ако те сгрешат?

„Подобни мисли само ви правят чест, — произнесе след кратка пауза аризианецът. — И тъкмо това е една от причините, поради която сте поканен тук. Втората е, че сме длъжни да ви помогнем да познаете самия себе си. И така, млади мой приятелю, вие сте неподкупен! Аз го знам. Нещо повече, знам, че такъв ще си останете и в бъдеще. — Менторът леко помръдна зад кристалните стени на цилиндъра, разплисквайки безцветната течност. Неочаквано той заповяда: — Протегнете ръце напред!“

Симс се подчини. Мъгливо блещукане обгърна китките му, сгъсти се, а после се втвърди и избухна в ослепително сияние. За миг той затвори очи, сетне с изумление се втренчи в ръцете си, стегнати в блестящи гривни. Изглеждаше, сякаш бяха съставени от хиляди и хиляди скъпоценни камъчета, преливащи във всички цветове на дъгата и изпускащи поток ярки лъчи, отраженията от които играеха по стените, по пода и тавана на стаята като слънчеви зайчета, играещи си на гоненица.

„Ето с какво ще замените предишния си символ, разпознавателното лого на Трипланетната Служба, — произнесе Менторът. — Това е Лещата на Аризия. Това е един концентратор, притежаващ много и различни свойства. Повярвайте ми, онзи, който не е достоен да я носи, дори не може да се докосне до нея. Вие сте достоен, но нека направим един опит, за да узнаете какво ще се случи на евентуалния ѝ похитител. Докоснете с пръст една от гривните.“

Симс плъзна крайчеца на пръстите си по хладната, шлифована повърхност и изведнъж ужасна болка прониза ръката му. Неволно той извика и отдръпна дланта си. После, като се съвзе, отново погали гривната. Сега обаче болка нямаше.

— Но как... как го усеща тя? Как ги разпознава?... Да не би... разумна ли е? Жива?

„Не, не и според вашето разбиране за тази дума. — Менторът замълча, сякаш търсеше подходящо сравнение, с което да обясни на гостенина си недостижимите за ума му неща. — Мисля, че подобна форма на материята би могла да се нарече квазиживот. Тя възниква само при контакт с истински живот, и то не всеки, а само такъв, който е в резонанс с нея. Лещата е напълно безопасна за носителя си. За всяко друго същество обаче... впрочем, вие току-що го изпитайте. Да го кажем така — сблъсквайки се със същество, което не ѝ съответствува, тя е способна да прекъсне цикъла му на живот. Да го убие, както бихте казали вие на Земята“.

— Тоест, от всички живи същества само аз мога да нося този комплект гривни? — Симс облиза пресъхналите си устни, не откъсвайки и за миг очи от китките си. — Но когато аз умра, това устройство няма ли да стане заплаха за всичко живо?

„Не. Скоро след като вие преминете на друго равнище на живот, Лещата ще се разпадне.“

— Великолепно измислено! — с благоговеен трепет издиша Симс. Няколко минути той се взираше мълчаливо в сияещото чудо, в буквалния смисъл паднало му в ръцете, а после нерешително промърмори: — Това нещо е безценно за нас... и ако се направят хиляди... милиони такива Лещи... това би било решение на много от проблемите ни... — той вдигна очи към цилиндъра, в който бе застинал Ментора, и поклати глава. — Но вие... вие самите какво...

„Какво бихме поискали в замяна, това ли искате да ме попитате?“ — отстрани изглеждаше, сякаш аризианецът бе излъчил някакъв еквивалент на земната усмивка.

— Именно! — бузите на Симс едва-едва почервеняха, но гласът му остана спокоен. — Нищо не идва даром. Алтруизмът е прекрасен на теория, но на практика всичко се плаща. И аз съм готов да платя — всяка цена, дори и най-чудовищната! Но все пак бих искал да знам каква ще бъде цената.

„Може и да се окаже по-висока, отколкото очаквате... — сега мислите на Ментора ехтяха тържествено, като ударите на камбана. — Всеки притежател на Аризианската Леща носи такова бреме от власт, знания и отговорности, с което един неподготвеният разум никога не би се справил. Не, ние не сме алтруисти! Даваме ви велика мощ, но и ви възлагаме тежка отговорност“.

— Но причината, каква е причината! — възкликна Симс. — Борбата със злото ли?

„Не делете света на черно и бяло, гостенино. Той е много по-пъстър, отколкото ви се струва. Нито абсолютното зло, нито абсолютното добро не съществуват — въобще, стремежът към абсолютното е само фантом, тревожещ несъзрелите умове. Обаче, — продължи аризианецът, — причините, които толкова ви вълнуват, наистина съществуват. Нещо повече, те са цели три. И всяка от тях си струва усилията, които ще положите, за да екипирате Патрула си с концентраторите. Безусловно, отъждествяването на свободата и робството, демокрацията и автокрацията, възможността и липсата на избор не бива да се причисляват към категориите абсолютно добро и абсолютно зло. На нас обаче ни се струва, че за повечето живи същества мерилото за благополучие е наличието на движение напред, към една възвишена и грандиозна цел. И на всяко мислещо същество, движещо се по този път, трябва да бъде гарантирана безопасност — както физическа, така и интелектуална. Ние, аризианците, сме само една малка частичка от това движение. Ние отиваме натам, накъдето в една или друга степен се стреми всичко живо. Вие, краткоживеещите, които разпилявате скъпоценните си часове в блъсканицата на големите градове, в безплодни спорове и суета, на вас ви е ужасно трудно да си представите какво щастие е да се чувстваш дори и само като капчица от този могъщ поток, стремящ се към бъдещето. Само това е достатъчно да оправдае всичките ни усилия да ви помогнем.“

— Никога не съм се и замислял за подобно тълкуване на щастиято... — бавно промълви Симс, опитвайки се да осмисли казаното, но не намираше думи, с което да го изрази. — Аз обаче ще се опитам да го проумея,... даже ми се струва, че вече разбирам...

„Има и друга, втора причина, — от менталния глас на аризианеца внезапно появя топлинка. — Ние сме поели известни задължения, тъй като животът на много, много светове е рожба на семената, които

самите ние посяхме там. Така че, просто сме длъжни да изпълним родителския си дълг и да предадем на възмъжалите си вече деца част от собствената си сила. И накрая, третата причина... — Симс отново усети мислената усмивка на говорещия, — да, третата... Кажете, гостенино, нали навремето сте хвърлили доста време и труд, за да се научите да играете шах? Защо?“

— Ами-и... За да си изработя бърза и логична мисъл, предполагам... В края на краищата, шахът просто ми харесва! В крайна сметка това е просто една игра!

„Именно. Шестдесет и четири квадрата и шест вида фигури... Вие ги гледате, правите различни комбинации, прогнозируете бъдещите ходове... и ако не греша, това ви доставя удоволствие... — в момента Менторът със сигурност се усмихваше. — Но идеалният аналитик би могъл да продължи и по-нататък. От един-единствен предмет или живо същество не само да си представи цялата му вселена, но и цялото ѝ развитие — от началото до края.“

Симс кимна с глава.

— Да, случвало ми се е да се сблъскам с такава гледна точка. Между впрочем, никога не съм вярвал, че това е възможно.

„Съвсем правилно, защото идеалният аналитик — или абсолютният разум — просто не съществува. Разумът, може да стане всезнаещ едва след като натрупа безгранични познания, което пък изисква безкрайно количество време. Но независимо че ние с вас не можем да се разпореждаме с вечността, нека все пак да опитаме да изиграем един тур... — Менторът замълча за миг, а после в главата на Симс отново се разнесе беззвучният му глас: — И така, вашата потомка, Клариса Макдугъл, която... Не, — той внезапно прекъсна мисълта си, — по-добре да поговорим за не чак толкова далечното бъдеще. Например, какво ще правите вие след пет години, земни години имам предвид. Устройва ли ви?“

— Давайте! — ентузиазирано откликна Симс. Май вече бе започнал да схваща смисъла на това чисто аризианско развлечение.

„Вие ще се намирате на едно доста странно за мен място... Там се отстраняват излишните косми,... май че наричате такова заведение бръснарница. Тя още не е открита, разбира се, но след пет години вие ще се озовете именно там, в къщата на Дванадесето авеню, номер хиляда петстотин и петнадесет, в Споукейн, Вашингтон, Северна

Америка, планетата Земя. Майсторът, който ще се занимава с брадата и косата ви, се казва Антонио Карбонеро и е левак. Сега, подстригването приключи и той започва да ви бръсне, а на бръснача има надпис «Йенсен Кинг Бърд». Едно четириногло създание, немного голямо, на ивици, ще скочи в скута ви и после ще започне да издава звук, който дори вие, земните хора, не можете да изтълкувате еднозначно. Мисля, че се нарича мъркане, нали така?“

— Да, — едва отговори втрещеният Симс. Направо не можеше да повярва, че това е истина, но вярата и знанието са различни неща. Той знаеше, че всичко ще се случи именно така.

„Никога не съм виждал котка,... но вие току-що си я представихте, а това е съвсем достатъчно. Значи, това зверче ще закачи лакътя на майстора с опашката си, и бръснача ще остави мъничък белег на бузата ви... една десета от дюйма в земни единици за дължина. Мисля, че ви дадох достатъчно подробности, нали така? Всичко това ще бъде безусловно проверено?“

— Несъмнено! — Симс широко се усмихна. — Но ние, хората, не обичаме бръснарите да са толкова небрежни. Аз ще запомня адреса и това за котката също — и никога няма да стъпя на това място под номер хиляда петстотин и петнадесет на Дванайсето авеню! Как беше по-нататък? Споукейн, Северна Америка, планетата Земя?

„Не се заричайте, млади мой приятелю, — в тона на Ментора се долавяше лека насмешка. — Не е толкова лесно да разкъсате последователността от събития. Вие сте твърде зает човек, за да мислите само за малкото ми пророчество през всичките следващи пет години. Но вие ще се сетите за него, когато на бузата ви се появи капка кръв. Даже мога да ви кажа какво ще кажете тогава...“

— Пощадете ме, сър. — Симс се опита да се усмихне, но усмивката му излезе доста крива. Беше потресен и малко изплашен. Този огромен мозък, плуващ в прозрачния цилиндър, притежаваше невероятна, фантастична мощ! — Ако, след като съм получил такова детайлно предсказание, аз позволя на Антонио Карбонеро и раираната му котка да вършат такива безобразия, то тогава съм напълно достоен,... да ме нарекат така, както ме нарекоха! Няма нужда да ми го цитирате!

„В интерес на истината изчисляването и прогнозирането на мястото и общия ход на развитие на събитията не е чак толкова трудна

работа, продължи аризианецът, без да обръща внимание на думите на Симс. — Виж, подробностите — ето в това е истинското предизвикателство! Например, да се пресметне количеството косъмчета, отрязани от бръснаря, да се отчете движението на въздуха, температурата, налягането, остротата на инструмента му, начина, по който се движи, настроението му... и още стотина други фактора. Аз мога да го направя, но все пак предсказанието ми не е идеално. Деветдесет и девет, запетайка, деветстотин деветдесет и девет хилядни процента... е, може би, има и още една-две деветки...“

— Тук не мога да ви помогна, уважаеми Менторе, — заяви Симс. — Не съм в състояние да определя накъде стърчи всеки косъм на главата ми, и къде ще падне, когато този Карбонеро щракне с ножиците си.

„Несъмнено, млади ми приятелю, несъмнено. Но сега вие носите Лещата, и аз мога във всеки един момент да сравня изчисленията и прогнозите си с действителността. Защото там, където се намира съществото, носещо този концентратор, винаги има и един аризианец. — Течността в цилиндъра плисна леко, и Менторът отбеляза този път сериозно: — И така, убедих ли ви, че народът ни ще бъде напълно възнаграден за не чак толкова големите усилия, които ще изисква производството на Лещи за Патрула?“

— Вече не се съмнявам в това, сър, но Лещата,... моята Леща... Започвам наистина да се страхувам... Вече разбрах, че тя може да служи като идентификатор,... може да ме надари с телепатични способности... Но има и още нещо! Нещо, което все още не мога да проумея, нещо, което ми се изплъзва!

„Да, тя има много възможности, но не бих искал да ви разказвам за тях сега. Трябва да схванете всичко сам. Но имайте предвид едно нещо, както не съществуват двама напълно еднакви хора, така и няма две еднакви Лещи. Всъщност, Лещата сама по себе си няма никаква реална сила. Тя само концентрира и усилва вашите сили и способности. Ето, вземете, — и в ръцете на Симс се плъзна малък контейнер. — Това е Лещата за вашия приятел Родерик Киннисон. И тя е малко по-различна от вашата.“

Симс замислено се загледа в сивата кутийка, лежаща в дланите му.

— Лещата на Киннисон... — проточи той. — А останалите? Тях кой ще ги избере? И как ще получат те концентраторите си?

„Вие сами ще си ги изберете. Ще ви дадем комплект тестове, и то доста трудни. А после ще ги изпращате тук — един по един. Повярвайте ми, ще се учудите колко малко кандидати ще има...“

Менторът замълча, очаквайки сякаш възражения от страна на човека, но той също остана безмълвен. Беззвучната мисловна реч на аризианеца отново докосна разума му.

„Самият вие, Симс, ще влезете в историята като първият от Ленсманите, като човекът, чиято сила, проникателност и воля ще направят от Галактическия Патрул това, което той трябва да стане. Ще ви помагат Киннисон, бащата и синът, вашите братовчеди Джордж и Рей Олмстед — а също и дъщеря ви Вирджилия...“

— Джил? И тя ли е подходяща? Но откъде знаете за нея?

„Всеки един от нашите млади Стражи, който ви е наблюдавал през последните двадесет и три години е стигнал до този извод. Тя има докторат по психология, минала е обучение на Марс и Венера, също и курса за адепти в Полярната област на Юпитер... Нейната твърдост, непосредственост, и сила на духа имат не по-малка тежест от знанията ѝ. Освен това, има и няколко съвсем специални таланта... Помните ли онази игра на покер?“

— Разбира се, — смутено се усмихна Симс. — Тя ни разказа съвсем открито за стратегията си,... а после ни ошушка, цялата компания, до последния цент.

„Значи разбирате за какво ви говоря. Но нека теглим чертата! Не се упреквайте особено, ако се почувствате неподготвен, недостоеен, и некомпетентен — това също е част от бремето от отговорности, които носи един ленсман. Проучвайки разума на Родерик Киннисон, вие навярно ще прецените, че той е много по-подходящ от вас за възложената ви задача, че не вие, а той трябва да е начело. Той ще си мисли същото за вас. Не се учудвайте! Нито един разум в Галактиката, дори и най-могъщият, не е способен на абсолютно точна самопреценка.“

Менторът направи пауза, като че ли изчисляваше нещо, забравил за секунди за стоящия пред него човек.

„Времето изтича, — внезапно отбеляза той. — След минутка трябва да тръгвате“.

— Благодаря ви,... благодаря ви за всичко! — изправяйки се на крака, Симс склони глава. — Надявам се, че сега работите ще потръгнат. И аз отново ще мога да дойда тук, при вас...

„Не, — прекъсна го хладният, беззвучен глас. — Не предвиждам нова среща в бъдеще — независимо от това необходима ли е тя или не.“

Контактът прекъсна, сякаш между двамата падна тежка, плътна и непроницаема завеса. Симс излезе от сградата, седна в очакващата го двуколка и след няколко минути се озова в кабината на капсулата си. Пътят до входния шлюз на „Чикаго“ не беше дълъг. Озовал се вече на борда, той, безмълвно, като хипнотизиран, отиде направо в каютата си.

След малко Симс широко отвори вратата и излезе в коридора, където се бе събрала порядъчна тълпа посрещачи. Печатът на мълчанието вече бе свален от устните му.

* * *

В малката каюткомпания седяха рамо до рамо, Симс и Киннисон. — Е, Род, върнах се... — започна Симс и изведнъж почувства, че думите му са излишни. Разумът на приятеля му бе като разтворена книга. Всичко, което Симс почувства и осъзна само за миг, го накара да онемее от почуда.

Много години подред Киннисон бе негов приятел. Той не се съмняваше, че Родерик е честен, смел и умен човек. Симс знаеше, че Род е смел, силен и добър, много добър. За него не съществуваха непотребни, нищожни хора. Хората преди всичко бяха хора, а не сивата маса от статистическите справочници. И освен това, Киннисон беше от расата на борещите се, но добротата и състраданието му никога не се превръщаха в мекушавост. Когато се налагаше да се натисне спусъка, той не се колебаеше, а беше и отличен стрелец.

Но едва сега, когато Симс получи възможността да надникне в съзнанието му, той разбра цялото величие на духа, усети цялата мощ на разума на Родерик Киннисон. Наистина този човек бе от расата на титаните!

— Какво става, Върджил? — развълнувано протегна ръце към него Киннисон. — Изглеждате така, сякаш сте видели призрак! Какво

са сторили с вас?

— Нищо, Род, нищо. Аз наистина съм свидетел на нещо необичайно, на чудо... Но не е привидение, а жив човек! — Симс се надигна. — Да идем в моята каюта, донесъл съм ви подарък.

Съпровождани от любопитните погледи на офицерите, те се отправиха към скромното убежище на шефа на Галактическият Патрул. Ленсманите останаха там почти през целия полет, докато „Чикаго“ се връщаше вкъщи. Най-накрая крайцерът стъпи върху подвижните опори на бетонната площадка на аеродрума и двамата пътници взеха една кола, за да се отправят към Хълма.

— И кого смятате да изпратите пръв? — попита Киннисон, когато минаха през масивните врати и се мушнаха в тунела.

Симс унило сви рамене.

— Седем-осем души, не повече. Преди ми се струваше, че не е проблем да намеря сто или дори двеста души... За съжаление, реалността е съвсем различна, Род. Джек, Мейсън Нортроп, и Конуей Костиган ще бъдат първите. После — Лийман Кливланд и Фред Родбуш... може би и Бергенхолм... още не съм решил. Това са.

— Нима? А какво ще кажете за братовчедите си — близнаците Олмстед?

— Да, и те стават...

— Да не забравите комодори Клайтън и Швайнерт... също и Набос... и Дал-Налтел... И Джил, разбира се.

— Да, Джил... Тя също е подходяща.

— Защо да не поканим всичките тези млади хора и да поговорим с тях очи в очи?

Тази мисъл определено допадна на Симс и съвсем скоро цялата компания се събра в неговия кабинет на Хълма. Младежите изслушаха отчета му за последния полет на „Чикаго“ с горящи от вълнение очи; всички те бяха готови да рискуват. По-точно, жадуваха, мечтаеха си за това. Що се отнасяше до Джил, единствената жена, или девойка в групата, на Киннисон-Младши се падна честта да изрази общото мнение пред всички.

— Ще бъде ужасно несправедливо да не я вземем, — решително изрече той. — Джил е подходяща толкова, колкото и всеки от нас.

— Дже-ек! — с учудване провлече девойката. — Нали имах кокоши мозък? Или склерозата, дупките в паметта, параноята,

шизофренията и какво беше още там... вече ги няма? А, да не забравя — освен това ходя и спя! И съм скандалджийка, инат, кокетка...

— Ехидно девойче, тъпа гъска и още един куп други работи, — подхвана Джек, без въобще да се притеснява от присъствието на двамата по-възрастни представители на двата им рода. — Но дори и в половината от кокошия ти мозък има повече акъл и здрав разум, отколкото у всяка девойка на твоите години. И освен това, никога не съм казвал, че не си схватлива — когато поискаш, разбира се.

— Да разбирам ли, че други възражения няма? — попита Симс, хилейки се. — Тогава да тръгваме на път! Мисля, че двигателите на „Чикаго“ още не са изстинали.

* * *

След известно време тримата млади офицери и девойката се събраха в каютата на Джек Киннисон на борда на „Чикаго“. Мъжете, чийто китки бяха пристегнати с блестящите гривни, определено изглеждаха смутени. Ръцете на Джил все още бяха голи. Накрая именно тя наруши мъчителната тишина.

— Е? Струва ли си да ме съжалявате? Не бях виждала нищо по-прекрасно през целия си живот. Богиня, истинска богиня, висока цели седем фута! Изглеждаше на около двадесет, но очите й... в очите й сякаш бе събрана мъдростта на хилядолетията! — Джил замечтано въздъхна и изведнъж се поинтересува: — Защо ме гледате така?

— Богиня?! — дружно, в хор попитаха и тримата.

— Да. Жена! Защо това ви учудва толкова? Знам, че се спуснахме на планетата поотделно, но мисля, че тя посрещаше всеки от нас. Нима не беше така?

Мъжете отново заговориха, прекъсвайки се един друг, и Джил вдигна ръка.

— Един момент! Нека всеки да разкаже какво е видял, — и тя се обърна към Костиган. — Конуей, като най-старши, вие трябва да сте първи, моля ви. И така, къде се озовахте вие?

— В Управлението на Галактическата безопасност, при шефа им, — бодро събщи Костиган. — Представителен мъж, около четиридесет и пет годишен, шест фута и два дюйма, с рижави коси,

като на баща ви, Джил, а и очите му бяха като неговите — кехлибарени. Умен, образован, тактичен. Поговори си с мен, а после извади гривните от сейфа и ги щракна върху китките ми.

Сега пък Джек и Мейсън се вторачиха в Костиган. После се спогледаха и подсвирнаха едновременно.

— Мейс, вие сте! — изкомандва Джил.

— Аз се озовах в университетско градче — чисто и поддържано. Старинни сгради, парк, хиляди студенти... Прие ме деканът на физическия факултет, и то в собствената си лаборатория. Четири часа сканира мозъка ми, изследва всяка една клетка. После синтезира Лещата — в съответствие с личните ми параметри, както ми спомена, — дръпна ми едно много тържествено слово за отговорността и ме изпрати по живо, по здраво.

— А не ти ли каза: „повече никога не идвай тук“? — попита Костиган. — На мен ми го казаха право в очите.

— Да, и моята богиня ми намекна нещо подобно... — замислено произнесе Джил. — Има нещо общо... Е, Джек, ти си на ред, — погледна тя към Киннисон. — Нещо ми изглеждаш доста вкиснат, а?

— Това е от завист. Не видях нищо толкова интересно! Дори не ме поканиха да седна! Просто се свързаха с мен, поговорихме си малко, а после се появиха гривните — сякаш изскочиха от нищото. И... как го каза там Мейс? Изпарявай се!

— Виж ти! — Джил просто не можеше да повярва на такава кратка и напълно безинтересна история.

— Изглежда всеки от нас е видял това, което несъзнателно е очаквал, — тежко изрече Костиган.

Джил не беше съгласна и упорито поклати глава.

— Изобщо не съм си мислила, че ще видя жена. По-скоро те са се опитали да създадат подходящата за всеки от нас обстановка. Дори и за Джек — нали е пилот... Само бих искала да знам дали там наистина е имало нещо реално...

— Лещите са съвсем истински, а това е най-важното, — мрачно измърмори Джек. — Но бих искал да знам защо не те одобриха. Ти не си по-глупава от нас... Само ако можех да се върна!

— Не се горещи, Джек! — очите на девойката сияеха. — Високо ценя загрижеността ти... дори съм готова да те заобичам за самоотвержеността ти. Но всъщност Лещата не ми е необходима!

Джек Киннисон съсредоточено се вгледа в нея. По време на целия им разговор нито той, нито останалите двама мъже не бяха прибегнали до помощта на чудесните си нови устройства. Струваше им се ужасно нетактично да нахълтат неканени в разума на Вирджилия Симс. Джек поклати глава и рече:

— Защо тогава те примамиха на Аризия? За да ти се присмеят? Или да видят какво представляват жените?

— Никой не ми се е присмивал, Джек. Освен това тази аризианка беше хиляда пъти по-женствена и прекрасна от мен... — Джил въздъхна. — Сигурно са искали да ми обяснят някои неща...

— Кой по-точно?

— Виждаш ли, Лещите са бойно оръжие и затова са предназначени предимно за мъжете,... за силните, твърди и безкомпромисни мъже, пазителите на реда и справедливостта. Лещите не пасват на жените, също както,... ами бакенбардите например. Може би след време аризианците ще направят Леща и за нас... Моята Менторка ми каза, че...

— Ментор? — попита отново Костиган, а очите и на двамата младежи се разшириха: Всички си бяха имали работа с Ментора!

— Аз вече зная, че това не е нейното... или неговото име, — едва изрече Джил. — Когато се върнах, порових в древните учебници по история. Ментор означава наставник, мъдър съветник... Това е положението, скъпи мои. Какво ще кажете?

Настъпи тишина, и колкото повече се опитваха да си спомнят младите хора за срещата си с аризианския свръхразум, толкова тишината ставаше все по-дълбока.

ГЛАВА 4

МЕЖДУЗВЕЗДНА ПОЛИТИКА

— Значи, никой не сте избрали от Невия. — Родерик Киннисон се надигна, загаси фаса си в ръба на масивния пепелник и отново запали цигара. — Странно! Нерадо изглеждаше доста подходящ кандидат. Бях почти сигурен, че ще стане ленсман.

— Аз също. Обаче... — Симс разтвори ръце. Видът му беше доста мрачен. — Да, той е подходящ, но не е достатъчно силен. Дявол да го вземе, явно ленсманите са доста редки птици! От цялата планета — нито един!

— Обидно е. Толкова усилия и напразно. — Киннисон мереше с крачки просторния кабинет, пускайки кълба дим към тавана. — Но вие сте прав, Върджил, прав сте. В общността на ленсманите трябва да има представители от всички звездни системи,... всички, в които намерим подходящи претенденти. Също така е желателно ленсманите да са членове на Галактическия Съвет. Иначе завистта, игричките и интригите ще станат неизбежни. Дори и в една толкова еднородна група като Лигата на Трите Планети това е непредотвратимо. Затова и собственият ни Съвет трябва да бъде представен от всички — и от Марс, и от Венера, и от Земята,... дори и от Плутон. Това е въпрос на политика! Обаче, — тук Комисарят по безопасността метна бърз поглед към Симс, — да се намерят ленсмани от другите светове ще бъде много, много трудна работа!

— Няма спор, — измърмори Симс и се обърна към прозореца. Той гледаше право в небето, тъй като кабинетът му в нюйоркската резиденция на Патрула се намираше на седемдесетия етаж на един небостъргач.

— Смятате, че положителната корелация между нивото на технологиите и менталните способности е една и съща за всички раси? — попита Киннисон, пуфкайки с цигарата си. — Че първо трябва да проучим звездните системи, които са по-развити в технологично отношение?

— При всички случаи това предположение не е лишено от смисъл, — кимна шефът на Патрула. — Аз ще се опитам и по-нататък да се придържам към тази стратегия, независимо от провала на Невия.

Киннисон спря пред масата и очерта кръг с цигарата си. Във въздуха висна сиво димно колелце.

— Засега все още сме новаци в междузвездните полети, — каза той, разглеждайки символичното изображение на земната сфера на влияние. — Все още не сме стигали много далеч, но в най-близкия изследван от нас район има осем звезди с обещаващи планети, като броим и Валерия, която е почти пълно копие на Земята. На пет от тези системи не бе открит разумен живот, и ние ги колонизирахме без особени проблеми. Световите на Порцион и Вега вече са каша съюзници. Това са приятелски народи, доста приличащи на хората, ако не гледаме опашките на вегажителите и разни други дребни различия. Но в същия този район има и няколко други планети, неподходящи за нас и обитавани от нехуманоидни раси, повече или по-малко разумни. Още не можем да кажем нищо нито на какво ниво са, нито какви са потенциалните им възможности, но се надявам, че ленсманите много бързо ще изяснят това.

— Засега, — и Киннисон бучна цигарата си в центъра на разпадащото се димно пръстенче, — всичките ни колонии се намират в границите на двадесет светлинни години от Земята — без Алдебаран II, който е на осемнадесет парсека. Това съвсем не е много... една безкрайно малка част от пространството. Напомням ви, че невианите отдавна извършват доста по-продължителни рейсове. Те ни намериха на разстояние повече от сто светлинни години. Тази раса е много по-древна от нашата, но, както подразбрахме, аризианците не са възнамерявали да им предложат Лещите си. Защо ли?

— Това се питах и аз, — отбеляза Симс. — Но продължавайте, Родерик! Интересно ми е дали изводите ни ще съвпадат.

— Хъ-ъммм... — Киннисон се замисли, а после поклати глава. — Аз предполагам, че невианите всъщност не биха могли да се нарекат изследователи на космоса. Те не са колонизирали нито една планета, нито пък са оставили някъде научни станции и бази... Те са търсили единствено желязо! Метал, жизнено необходим за тях! Явно амфибиите притежават повече рационализъм и много по-малко любопитство, отколкото хората.

— Определено е така, — съгласи се Симс, припомняйки си отегчителните седмици, прекарани на Невия.

— Сега за ригелианците. Твърде странна раса... До тях има четиристотин и четиридесет светлинни години, и първите няколко контакти и срещи не бяха особено обнадеждаващи,... като че ли само ни кимнаха за здрасти, срещайки ни по пътя си и продължиха нататък. Е, човек би могъл да ги разбере — едва ли притежаваме нещо, което би могло да ги заинтригува наистина... — той погледна към Симс. — Все още ли се движа по стъпките ви, Върджил? Какво ще кажете за ригелианците?

— Аз не губя надежда... Но продължавайте, Род. Дали да не се замислим и за Полен VII?

— А! Има за какво да се хванете? Но Полен е толкова далече от нас, че никой в действителност не знае къде точно се намира. Той може и да е на хиляда светлинни години. Виж, това е една наистина древна раса! Те са открили и изследвали нашата звездна система още преди европейците да открият и изследват Америка. Избрали са си планетка по свой вкус — Плутон! — лицето на Киннисон изразяваше отвращение от най-висша степен. — Да вървят по дяволите, Върджил! Вие може да се доберете до Ригел и като използвате Лещата си. Все ще намерите някакъв общ език с местните. Но, с Полен! За какво можем да разговаряме със същества, избрали Плутон като най-подходящ за колонизация? Та това е една направо адска планета. Представете си тогава какъв е собственият им свят — сигурно е още по-зле. Не, Върджил, съюзът с тях е невероятно, невъзможно начинание!

— Аз много добре разбирам, че никак няма да е лесно, — мрачно се съгласи Симс, — но това трябва да се направи и аз ще го направя! Помните ли когато с вас обсъждахме първите си опити да се свържем с поленците на Плутон? Тогава дори нямахме Лещи... Неотдавна аз отново прегледах записите от тези преговори. И знаете ли, Род, като че ли ми се удаде да разбере какво са се опитвали да ни кажат тогава на примерно изучавания от тях английски!

— Какво?! — възкликна потресеният Киннисон. За секунда той застина, сякаш вслушвайки се в мислите на Симс. Концентраторите им помагаха да се разбират бързо и без думи. — Но къде тогава е бил проблемът?

— В подтекста. Докладите на контактърите ни съдържаха само думи, а това, което се е подразбирало, може да се види само на видеозаписите. Някои от поленианските обозначения, имам предвид мерките за разстояние, време и така нататък, са се оказали толкова непривични, че буквалното им възприемане е изкривило целия смисъл. Ясно е обаче едно — те притежават мощен разум и колкото и да се различава етиката и начинът им на поведение от нашите, те не са враждебно настроени. — Симс се размърда в креслото и гледайки през огромния прозорец, бавно изрече: — С една дума, Род, аз реших сам да се заема с Ригел и с Полен. Кой знае, може пък и да ми провърви...

Киннисон склони глава. Чувстваше, че е безполезно да разубеждава приятеля си, а не беше и нужно. Първият Ленсман на Галактическият Патрул прекрасно знаеше какво трябва да направи.

След кратко мълчание в стаята отново се разнесе звучния глас на Симс.

— Достатъчно приказвахме за плановете ми, Род. Кажете ми какво ново има при вас.

Родерик наблюдаваше как поредното кръгче пушек от цигарата му се носи към тавана. Пусна още две и едно след друго ги промуши с пръст.

— Първо, второ, трето... Всяко едно от направленията на работата ни обхваща все по-голям район, точно както и тези колелца постепенно се разширяват и разтварят във въздуха. И така — първото е междузвездното пиратство. Е, това е обичайното ми занимание, и засега се оправям с помощта на Костиган и моя Джек.

Второто — това са наркотиците. Сид Флетчър, който отговаря за това, е опитен човек, но не е ленсман, макар че това не ми дава право да го отстраня от разследванията. Аз включих успоредно към него Набос и Дал-Налтел. В момента те се опитват да обединят и централизират нещата в една организация, която да координира действията на всички занимаващи се с този бизнес мерзавци. Но не бих имал нищо против, Върджил, ако прехвърля цялата работа на някой подходящ човек. Вече ми идва нанягорно... А има и трето!

Третото е чиста проба политика... или по-конкретно, мръсни политически игрички. Колкото повече се занимавам с такива проблеми, толкова повече разбирам, че въпросът за политическото противопоставяне е най-важният от всички. Има един куп нюанси, и

един от тях е старият ви приятел сенатор Морган, който плюе и крещи на всеки ъгъл, че ще разкрие всичките машинации на този Галактически Патрул. Сега само си представете, че докато оборудваме базите си на различните планети, се наложи да си имаме работа със стотици такива Моргановци, ще трябва да отговаряме на всичките им претенции, да изглаждаме разногласията, да убеждаваме... Да, Върджил, междузвездната политика е задача за титани! А освен Костиган и Джек имам само трима други помощници — Джил, Нортроп и Фаргалд... Последният е умен човек и ваш роднина, но никога няма да стане ленсман.

— Съчувствам ви, Род, и вече разбирам колко много работа сте ми спестили, — на лицето на Симс се появи виновна усмивка. — Но нали знаете, че сега най-важната ни задача е да намерим нови хора... същества, които да могат да използват аризианския концентратор. — Той направи пауза и после замислено произнесе: — Може би, когато отида на Ригел, ще успея да открия поне един,... а после ще се върна на Земята и ще ви помогна.

Киннисон изпръхтя.

— Кълна се в нощната шапчица на баба си, че ако го направите, ще ви платя едномесечна почивка на най-разкошния курорт на Венера!

— Тогава започвайте отсега да спестявате, старче, — ухили се шефът на Патрула. — Тези момчета — ригелианците, са доста съобразителни... Интересно, — изведнъж отбеляза той, — как ли сенатор Морган и подобните му ще се отнесат към появата в Съвета на представители от други звездни раси? — очите на Симс се присвиха, погледът му стана пронизващ. — Какво пък, ще има малко разнообразие в политическите лозунги на тази шайка ксенофоби...

— Можем да помолим Джил да провери това. Знаете ли, Върджил, че дъщеря ви притежава вроден талант да измъква сведения от зрели мъже? Тя успя да ме освободи от половината проблеми, които си имах с бандата на Морган.

— Тъй ли? Вероятно клъвват заради младостта и беззащитността ѝ, а пък малката има достатъчно акъл да не проявява характерчето си.

— Не мога да ѝ заповядам...

— Не искате, Родерик!

— Не, не мога. Въпреки че получи статута на ленсман, девойчето не е официално свързано нито с Планетната Служба, нито с Патрула.

Така че от заповеди няма нужда, вашата Джил и сама знае какво трябва да направи. Обикновено работи в екип с Фаргалд и Нортроп. Те си отварят очите и ушите, и държат устите си затворени. Е, а през това време Джил приказва и за тримата и узнава каквото ѝ трябва. Даже и сега... — Киннисон погледна часовника си.

— Сега?

— Да. Точно сега има среща с една доста информирана личност...

Симс се облакът на масата и подпря брадичка върху дланите си, а погледът му стана замислен.

— Ще се опитам аз да се свържа с нея. Струва ми се, че концентраторът може да осъществи и телепатична връзка. — Той си представи лицето на дъщеря си и мислено я повика, пускайки в действие всичките си телепатични ресурси: — „Джил! Момичето ми! Чуваш ли ме?“

За негово огромно учудване, отговорът беше незабавен.

„Да, татко! Но по-тихо, за бога! Направо ми продъни мозъка!“

И наистина, той изведнъж почувства, че Вирджилия е редом с него, на една ръка разстояние някъде в дълбините на мозъка му. Никога досега не бе усещал така пълно родството и връзката си с дъщеря си, дори и в детството ѝ, когато Симс носеше дребничкото, кафявооко момиченце на ръце. Той намали силата на повикването.

„Род, присъединявайте се... — сега вече усети и присъствието на Киннисон и приятелската топлина, излъчваща се от него. — Джил, къде си и какво правиш?“

„Във Вашингтон, окръг Колумбия, европейското посолство. Танцувам с някой си Херкаймер, секретар е на Морган. Знаеш ли, баща ми, той се оказа доста разговорлив,... но май че разчита да получи от мен нещо в замяна“.

„Бъди по-внимателна с него, момиче. Такива младежи...“

„Е, той е на доста преклонна възраст, за да е по вкуса ми. А освен това този тип разчита само на чара си. Така че, не е кой знае каква заплаха за мен. Виж сам, татенце, и ще се убедиш.“

Симс погледна. Пред него изникна лицето на мъж на около тридесет и пет години — живо, загоряло и доста симпатично; и като че ли то излъчваше самоувереността на победител.

„Виждам. Той изобщо не ми се нрави.“

„Защото не си момиче. — Джил мислено се изкиска. — Този Херкаймер смята, че всички момичета трябва да падат в краката му,... май ще ми се наложи да му прищипя малко вирнатия нос.“

„Хайде, хайде, сърдитка такава! Все едно — внимавай. Работата не си струва риска. Според мен той едва ли знае нещо съществено.“

„Шшш-т, татко... Насам идва самият сенатор Морган — заедно с някакъв отвратителен тлъст венерианец! Тъй, тъй... Незабелязано привиква моето другарче... е, той си мисли, че всичко е незабелязано... Оставям те, татко. Ако искам да разбера какво ще стане по-нататък, трябва бързо да измисля нещо...“

„Успешен лов, Джил!“

Симс стана, протегна се и погледна часовника.

— Време е, Род. След час-два трябва да съм на борда на „Чикаго“. Той ме чака на аеродрума, в базата на нюйоркската дивизия.

Киннисон хвърли цигарата в пепелника и здраво стисна ръката на шефа на Патрула.

— Е, Първи Ленсман, пожелавам ти лек път. И успешен лов!

* * *

Симс остави транспорта си на прага на нюйоркски астропорт — най-крупният транспортен възел на Трипланетната Лига, с който безуспешно се опитваха да се съперничат космодрумите на Чикаго, Лондон и Сталинград. Нюйоркският астропорт беше разположен на мястото на Южен Норфолк, в щата Кънектикът, и напълно достойно заместваше най-древната финансова столица на Съединените Щати, пък и на цялата Земя. Значителна част от него бе окупирана от главната база на Галактическият Патрул и трипланетните сили на безопасността. Точно там и „Чикаго“ очакваше своя пътник.

Оставяйки колата на паркинга, Симс се упъти към служебния вход — масивна врата, по форма напомняща шлюза на космически кораб. Внезапно зад гърба му се разнесе уверен глас:

— Една минутка, сър,... вие сте мистър Симс, ако не се лъжа?

Симс се обърна и измери непознатия с внимателен поглед.

— Да.

Той реши да не активира концентратора. По това време ленсманите още не бяха овладели способността за бърза проверка на всяко едно разумно същество, което се опита да влезе в контакт с тях. Впоследствие Лещата им помагаше моментално да разберат, какви са истинските намерения на събеседника им.

— Аз съм Айзъксън... — рече човекът и млъкна — Той очакваше, че името му ще е известно на всеки.

— Извънредно съм поласкан, — измърмори Симс, премисляйки колко време би могъл да отдели за този разговор. „Чикаго“ чакаше в дока, а този тип определено не му се нравеше.

— Айзъксън от „Междузвездни космически превози“, — повтори непознатият, подчертавайки дебело името на корпорацията си. — Ние се опитвахме да се срещнем с вас през последните две седмици, Първи Ленсман, но вашите секретарки ви пазят добре... — на лисичата физиономия на Айзъксън пробяга насмешка. — И затова аз реших да се опитам да ви хвана тук. Даже така е по-добре, защото разговорът ми с вас има строго конфиденциален характер.

„Тия имат добро разузнаване“, отбеляза си наум Симс. Не повече от двадесетина души от обкръжението му знаеха, че му предстои пътешествие до Ригел, а само шестима знаеха кога точно е полетът му. Какво ли би могъл да иска от него представителят на една от най-крупните компании, занимаващи се с междузвездна търговия? Доста подозрителна компания, всъщност.

Симс вдигна питащ поглед към събеседника си.

— Нашата корпорация би желала да получи правото на една привилегия от Съвета, — произнесе Айзъксън. — Става дума за изключителните права за защита и производство на кораби на всички външни светове и трипланетни колонии.

На МКП явно не им стигаше това, което имаха — апетитът им бе внезапно нараснал. Симс вежливо се усмихна и каза:

— Този въпрос е извън моята компетенция, мистър Айзъксън. Аз не съм член на Съвета и с нищо не мога да ви помогна.

— Нас не ни интересува официалния ви статут, — сви рамене събеседникът му. — Вие сте голяма клечка, мистър Симс и Съветът обикновено се вслушва в мнението и препоръките ви. Както знаете, МКП стана най-мощната сред всички космически компании, а и ние продължаваме да се развиваме, и то бързо. Поддържаме контакти само

с необикновените, притежаващи истинската власт хора, и за да ви уверя в това, ето този чек за един милион кредита, който аз...

— Няма смисъл да ровите из джобовете си, — намръщи се Симс, — не ме интересува съдържанието им.

— Това е само аванс, мистър Симс. — Айзъксън сякаш не го бе чул. — Само аванс от двадесетте и пет милиона, които ще ви бъдат прехвърлени още същия ден, когато МКП получи привилегията...

— И все пак не ме интересува. — Симс забеляза как потрепна чекът със златист кант в изнежените пръсти на Айзъксън.

— Нима? — посланикът на МКП сега изучаваше внимателно лицето му, и Симс активира Лещата си. — Предполагам, сте наясно, че така или иначе ние ще постигнем целта си, с вас или без вас. Но, би станало много по-просто и по-бързо, ако вие ни съдействате. Струва ли си да се откажете от едно такова предложение, сър, подкрепено от двадесет и шест милиона? — той почти изпя последните няколко думи, сякаш изпълняваше ария в чест на Негово Величество Бизнеса. — Плюс пакет акции на МКП, който днес струва петдесет милиона, а след десет години ще се котира на ниво петдесет милиарда.

— Силно се съмнявам, че акциите ви ще се вдигнат чак толкова, — подигравателно рече Симс и престъпи през прага на шлюза; бронираните двери се хлопнаха зад гърба му, освобождавайки го от присъствието на Айзъксън.

„Род? — повика го той. — Чухте ли как току-що се опитаха да ме подкупят?“

„Напористи хорица, — мислено подсвирна Киннисон. — От нищо не се боят! Та вие можехте да ги направите на пух и прах!“

„Или те — мен. Този Айзъксън е пристигнал тук със здрава групичка биячи.“

„Хъм-мм... Възможно е, възможно е... Но какъв замах! Да поискат монопола върху полицейските функции на десетки светове! Това е все едно...“

„... робство, Род, робство. Те се канят да прегазят всички, започвайки от Галактическият Съвет. Мислите на Айзъксън по този въпрос бяха съвсем ясни.“

„Усещам, че нещо ви безпокои, Върджил“, — беззвучният глас на Киннисон придоби въпросителна интонация.

„Само дали ще се оправят без мен тук, Род“.

„Ето още една причина, за да се събере Общогалактически Съвет само от ленсмани. — Киннисон за секунда се замисли. — Те още не са наясно, какво представляват всъщност ленсманите... сигурно си мислят, че това е нещо като почетна титла. Нищо, скоро ще им покажем как се играят политически игрички!“

„Засилете контрола над МКП, — каза Симс, влизайки в просторното помещение, където бе разположен оперативния пункт на Патрула. — До скоро, Род.“

„До скоро.“

Девојката, седнала зад централния пулт, вдигна очи към влезлия, тихичко изписка и прошепна нещо в микрофона. После скочи на крака и се отправи към Симс.

— Добър ден, сър. Комодор Клайтън ей сега ще дойде.

— Здравейте, Силвия. Няма нужда да безпокоите комодор Клайтън. И сам мога да намеря шлюза на „Чикаго“...

Но Клайтън вече влезаше в стаята.

— Привет, Върджил! Май се опитвате да ме лишите от привилегията да посрещам почетните гости? — комодорът се обърна към девојката. — Извикайте „бръмбарчето“, Силвия. Лично ще закарам мистър Симс.

След три минути „бръмбара“, малко автомобилче с обтекаема форма вече ги очакваше пред вратите, водещи към стартовата площадка.

— Към „Чикаго“! — кратко се разпореди Клайтън и колата рязко потегли. Тя профуча покрай пазачите, които едновременно изкозируваха, покрай гигантските хангари и гладките ленти за излитане и кацане, където се приземяваха трансконтиненталните ракети. Накрая гумите изсвистяха по почернелия от атомните предстартови огньове и изпъстрен с пукнатини бетон на космодрума.

Оттук стартираха бойните кораби, и площадките сякаш се огъваха под чудовищната маса на крайцерите и дреднаутите, застинали в стройни редици, сякаш бяха метални топки на маса за билиард, помлята от ударите на нечий тежък ковашки чук. Шофьорът обаче не намали скоростта и ловко лавираше между дупките и трапчинките. Явно, комодор Клайтън беше любител на високите скорости.

Докът, в който се намираше „Чикаго“, стремително се приближаваше. Представляваше ниско, масивно съоръжение с

цилиндрична форма, в което бе потопена една трета от корпуса на крайцера. Всичко това изглеждаше страхотно огромно и впечатляващо, особено когато изпъкналата корабна стена надвисна право над главите на седящите в „бръмбара“ хора. Симс знаеше, че не всеки би могъл да понесе спокойно такава гледка. Някои припадаха или изпадаха в истерия, затова и доковете за обикновените транспортни рейсове за граждани се правеха много по-обширни. Обикновените пасажери биваха транспортирани направо до шлюза, към който водеше покрит от всички страни тунел и така се спестяваха излишни емоции и нямаше да им се налага да виждат корабите отвън.

Симс погледна хилядите и хилядите тонове полиран метал над главата си и се усмихна на Клайтън.

— Струва ми се, Алекс, че това топченце ей сега ще се затъркаля по площадката, трошейки хангарите... Вашите хора, и той показа с очи младият сержант, който шофираше, — не са ли изнервени?

— Аз си подбирам само гърмени зайци, — ухили се комодора, — ако се наложи, те ще подпрат дори със задниците си топчетата.

„Бръмбарът“ показно и дръзко зави, обърна и спря пред подемника на кораба. Шефът на Патрула кимна на Клайтън за довиждане, изскочи с лекота от колата, качи се горе, към люка за пасажери, и като последва един младичък дежурен лейтенант, стигна до адмиралската каюта. Тя не беше кой знае колко по-просторна от останалите жилищни помещения на борда на крайцера, но „Чикаго“ не можеше да предложи нищо по-добро. Обикновено по време на странстванията си из Галактиката, Симс заемаше тъкмо тези почетни помещения.

Той седна в едно кресло и пристегна коланите. Право пред него имаше монитор за вътрешна видеовръзка, а отляво се намираше големия екран на ултравълновата система за проследяване. Видеотелефонът премигна, и показа начупената физиономия на капитана. При вида на Симс, старият ветеран се опита да докара някакво подобие на любезна усмивка, и израпортува:

— Капитан Уинфилд поздравява Първият Ленсман Симс на борда на „Чикаго“. Разрешавате ли старт в двадесет-нула-нула, сър?

— Здравсти, старче. — Симс беше къде-къде по-неофициален. — Излитането разрешено.

Чу се бучене, което нарастваше с всяка измината секунда. Скоро се чу оглушителен рев, от който металните преградки затрепериха. Продухваха планетните двигатели, а после ги включиха на пълна мощност. Симс с нетърпение чакаше края на тази процедура и включването на неутрализатора на инерцията. Следящият екран се освети, но той не видя нищо — отвън имаше ослепителна стена от пламъци. Изведнъж крайцерът се заклати, по екрана се замятаха черти, и в следващия миг виолетовото небе изстреля право в очите на Симс ослепителната светлина на звездите. „Чикаго“ вече се намираще в горните слоеве на атмосферата.

Скоро корабът излезе в открития космос. Тук, в свободното, безкрайно пространство, където само една мъничка част бе заета от планети като грахови зрънца и слънце с размерите на детска топка за игра, скоростта на крайцера достигна такива цифри, които ничий човешки разум не можеше нито да си представи, нито да осмисли някога.

ГЛАВА 5

РАГЕЛ

Няколко часа Върджил Симс прекара неподвижен, втренчил невиждащ поглед в екрана си, на който се изреждаха неповторими панорамни изгледи от всевъзможни космически чудеса — преливащите се като невероятно огромни диаманти от всички цветове звездни купове, разхвърляни досущ като блестящи пръски от нечия четка по черното кадифе на пространството. Не че подобни картини изобщо не го вълнуваха — обикновено при вида на нещо такова всеки, дори и най-препатилия космически вълк изпитваше благоговееен трепет, — просто в момента твърде много тежки мисли се въртяха в ума му. Беше длъжен да реши задача, която принципно нямаше решение. Но как?... Как да стори това, което трябваше да стори?

Накрая, осъзнал, че вече е време да се приземят, той стана, изключи екрана, с лекота изплува от каютата в коридора и придържайки се за парапета, се добра до сектора за управление. Естествено, Симс можеше да прекара цялото пътуване и там, но знаеше, че офицерите от Флота не харесват присъствието на странични лица в своята светая светих, и поради това той навести мостика едва тогава, когато това наистина беше необходимо.

Капитан Уинфилд вече беше седнал в креслото, пред щурманския си екран. Корабните компютри ритмично прищракваха, преживяйки поредната порция изчисления.

— Тъкмо се канех да изпратя някого да ви повика, Първи Ленсман. — Уинфилд махна с ръка към съседното кресло, канейки го да седне. — Заповядайте, това е мястото на капитан-лейтенанта. — После, след кратка пауза, той изкомандва: — Мистър Уайт, включете безинерционната тяга.

— До целия екипаж — внимание! — произнесе спокойно в микрофона капитан-лейтенант Уайт. — Пригответе се за инерционни маневри. Край на връзката.

Пръснатите по таблото за управление, мънички червени лампички моментално промениха цвета си — станаха зелени. Уайт включи задвижването на Бергенхолм, и теглото на Върджил Симс тутакси се увеличи с петстотин фунта. На военните кораби нямаше място за неща, които не бяха от първа необходимост — например гравитаторите. Независимо от това, че очакваше нещо такова и бе седнал в мекото кресло, на нашия ленсман му спря дъха и за малко да загуби съзнание. Конвулсивно преглъщайки и като си пое два-три пъти дълбоко въздух, Симс успя да дойде отново на себе си.

Сега управлението на „Чикаго“ вече бе в ръцете на главния пилот, а той беше майстор-виртуоз в съответствие с изискванията на поста си. Таблото за управление беше сякаш пиано, от която той изтръгваше мелодични акорди, леко докосвайки с пръсти копчета и лостчета, управлявайки с точност до микрон чудовищно мощния дреднаут. В момента трябваше да извърши най-отговорната маневра — приземяването.

Симс не откъсваше очи от екрана за проследяване. Гледаше неправдоподобно малкото, нажежено до бяло слънце, после отмести погледа си надолу, към планетата, която изглеждаше напълно безлюдна и опустошена. Те се носеха към този свят с една ужасяваща скорост.

— Това изглежда направо невероятно... — изрече той, и не стана ясно на себе си ли го каза, или на Уинфилд. — Възможно ли е една звезда да бъде толкова огромна и гореща? Ригел IV е почти двеста пъти по-отдалечена, отколкото Земята от звездата си, а пък и тя изглежда твърде дребничка — горе-долу колкото Венера, ако я гледаш от Луната, но този свят тук е по-горещ и от пясъците в Сахара!

— Е, сините гиганти също са доста големи и горещи, — отвърна му капитана със сведущ тон, — освен това излъчването им е смъртоносно. Ригел IV е най-голямата планета в този район, и трябва да ви кажа, че на останалите положението е много по-зле. Например, световите С-Дорадос са изпепелени из основи... — Уинфилд погледна към екрана и отбеляза: — Впрочем, вече сме се снижили на двадесет мили и можем да спрем точно над града.

„Чикаго“ намали скоростта си и спря, подпирайки се на меко свистящата струя от изгарящи газове. Симс активира Лещата и изпрати съобщение долу. Досега никога не се беше срещал с ригелианците и не можеше да формулира точно мислен образ или картина, чрез които да

получи незабавен отговор от всеки представител на тази раса, но се опита да си представи начина на мислене, който би съответствувал най-добре на съществото, с което искаше да разговаря. Симс сканира ментално ригелианския град, докато не намери онова, което му трябваше. Отговорът беше несъвършен и непълен, но все пак той успя да го разбере.

„Моля да ме извините за това неочаквано нахълтване, — помисли той, щателно подбирайки мислените образи, — но много бих искал да обсъдя с вас един въпрос от първостепенна важност за всички разумни същества на всички планети в познатата ни част от космическото пространство.“

„Приветствам те, земянино“ — Симс прие ответната мисъл.

Разумът се слива с друг разум по милиони различни начина и пътища, независимо от плътта, която обитава. Професорът по социология от Ригел, който бе отговорил на запитването на Симс, би му се сторил като истинско чудовище, цял звяр. Тялото му приличаше на пълен с маслоподобна течност резервоар, и се опираше на четири крака, дебели като дънери. Съществото притежаваше ръце-пипала, подаващи се изпод масивния купол на главата, а очи и уши просто нямаше. И все пак разумът на Симс се сливаше с разума на това уродливо създание почти толкова лесно и свободно, както и със съзнанието на всеки земен човек.

Но що за разум беше само! Безгранично спокойствие, невероятно широк мисловен диапазон, рядка уравновесеност, възвишена умиротвореност, огромна и непоклатима самоувереност, постоянство и стабилност, непостижими за суетността, присъща на човешката раса.

„Изхвърлете мисълта за неканеното нахлуване от ума си, Първи Ленсман Симс. Аз знам за съществуването ви, но никога досега не съм смятал за възможно да се срещна с ваш представител «разум срещу разум». Освен това съм чувал, че вашето съзнание е способно само на ограничен ментален контакт със себеподобните ви. Както разбирам, вие притежавате устройство, което ни позволява да общуваме и именно заради това сте тук сега.“

„Да, така е“ — отговори Симс и започна мислено да излага концепциите и задачите на Галактическия Патрул. Това се оказа не чак толкова сложно, но когато се опита да обясни подробно качествата, които трябваше да притежава един ленсман, започна да се обърква и

мислено да „заеква“. Сила, бързина на реакциите, жизнена активност, широк кръгзор, знания,... но най-важното беше да е цялостна личност и абсолютно неподкупен... Той самият би могъл да разпознае един такъв разум по всяко време и на всяко едно място още при първия си контакт с него.

„Разбирам, — съобщи му ригелианецът, когато най-накрая стана ясно, че Симс не би могъл да каже нищо повече от това, което бе казал досега. — Абсолютно очевидно е, че аз не притежавам необходимата квалификация; и не бих могъл да ви насоча към нито един от познатите ми, който да ви свърши работа. Въпреки че...“

„Не ми се вярва! — възкликна Симс. — Докато си контактувахме с вас, бях съвсем сигурен, че съм срещнал разум с изключителна дълбочина и сила, а също и невероятна наблюдателност,... просто трябва да сте и неподкупен!“

„Да, така е, — пристигна спокойният отговор, — но всеки от нас притежава това качество. При нас понятието подкуп просто не съществува. Едва след като проучих всяка верига на мозъка ви, успях да си превода изпратеният от вас мисловен образ, да го сведа до концепция, понятна поне малко от малко и за мен.“

„Тогава... О, разбирам — явно съм започнал не от където трябва. Явно трябва първо да потърся качества, които не са толкова често срещани измежду вас.“

„Разбира се. Нашият тип разум има обширен кръгзор, и в повечето случаи е и достатъчно мощен. Но качества, които вие изброихте — като например «активност», са толкова редки сред нас, както и абсолютното ментално единство сред представителите на собствената ви раса. Това, което вие наричате «престъпление», е абсолютно непознато при нас. Ние нямаме полиция, закони и правителство, а също и никакви организирани въоръжени сили. На практика се придържаме към линията на най-малкото съпротивление — живеем и позволяваме и на другите да живеят. Работим всички заедно и поддържаме разбирателството си.“

„Е... аз не знаех какво да очаквам тук, но това със сигурност не съм... — Симс никога досега не бе изпадал в толкова неловка ситуация. — Значи вие смятате, че на вашата планета нямаме никакви шансове...?“

„Мисля, че може би имате една възможност, доста нищожна, но все пак... — бавно и спокойно излъчи ригелианецът. — Например, онова младо, преливащо от любопитство същество, посетило първо вашата планета. Мнозина от нас биха искали да разберат особеностите на мозъка му, накарал го — него и други такива като него, — да изгуби толкова много време, усилия и да рискува здравето и живота си над един съвършено безполезен и ненужен проект — изследването на космоса. Защо, с каква цел той разработваше двигатели и енергоносители, неизвестни ни досега, които нямат никакво практическо приложение?“

Последните безгрижно произнесени думи направо потресоха Симс — ригелианецът на практика отричаше необходимостта от междузвездните проучвания! Странен народ! Но той все още не смяташе да се предава.

„Макар и шансовете ни да са малки, все пак аз съм длъжен да открия това,... това същество и да поговоря с него. Предполагам, че в момента се намира някъде в дълбокия космос. Дали не бихте могли да ми кажете къде точно?“

„Точно сега е в родния си град, земянино, и приготвя припаси и гориво, с помощта на което смята да продължи неразумните си и безпредметни действия. Градът се нарича,... как ли да го кажа по-точно на вашия език... Слънчевия град или Слънчевата планина? Не, трябва да е някакъв по-характерен израз... Ригелвил или Ригел-сити?“

„Аз бих го нарекъл Ригелстоун“, — отбеляза Симс.

„Прекрасно, нека бъде Ригелстоун“, — съгласи се професорът и мислено показва мястото на въображаемия глобус на планетата — много по-точно, отколкото би го направил Уинфилд на картата си.

„Благодаря ви. А ще можете ли да се свържете с този млад изследовател и да го попитате, дали той, екипажът му и всяко друго същество, което се интересува от проекта, за който ви разказах, биха се срещнали с нас?“

„Ще се свържа с него. Още нещичко, земянино... Той и подобните му не са съвсем в ред, но не вярвам, че дори и те биха се съгласили да пристъпят прага на кораба ви.“

„Няма нужда да ги агитирате за това. Срещата може да стане и в Ригелстоун. Аз дори съм готов да настоявам за това.“

„Тъй ли? Това е твърде странно,... невероятно,... направо е невъобразимо! Нищо, аз ей сега ще се свържа с него... с изследователя Дронуир... — за миг контактът прекъсна, после ригелианецът продължи: Близко до града има площадка, на която космическите кораби правят ужасяващите си приземявания. Дронуир ще помоли да ви посрещнат и съпроводят до мястото на срещата.“

Телепатичната връзка прекъсна. Симс обърна бледото си, покрито с едри капки пот лице към капитана на „Чикаго“.

— О, боже, мислех, че няма да издържа — напрежението е ужасно! Ако някога ви хрумне да използвате ей така, безпричинно менталната връзка, изхвърлете веднага тази мисъл от ума си! Това е безумие! Най-вече ако става дума за контакт с такава странна и непонятна раса като ригелианците...

— Не се притеснявайте, никога не съм си го и помислял, — съчувствието се долавяше по-скоро в интонацията, отколкото в думите на капитана. — Изглеждате като след осемрундов боксов мач с достоен за вас противник. А сега накъде, Първи Ленсман?

Симс отбеляза на картата местоположението на Ригелстоун, а после се облегна назад в креслото и затвори очи. След няколко минути стана и започна да се приготвя за излизане — нахлузи наушниците и шлема, снабден със специално охлаждащо устройство и пластинки от оловно стъкло, предпазващи очите.

Не беше трудно да открият площадката, разположена на края на града. Бавно и плавно, поддържан от мощната струя на нажежените газове, „Чикаго“ се спусна надолу. Чудовищните пламъци, струящи се от двигателите му, не промениха особено съществено разрушенията, оставени от намиращите се тук космически кораби.

Крайцерът се приземи, потъвайки десет-дванадесет фута надолу в твърдата, суха почва на планетата. Симс, установил вече контакт със съществото, определено за посрещане, се учуди, като откри, че разумът на този ригелианец доста прилича на неговия собствен. Той набързо го просканира и едва не застана от разочарование. Не, от този нямаше да излезе ленсман. Стъпвайки тежко-тежко, Симс се спусна по трапа. Силата на тежестта беше двойно по-голяма от земната и значително затрудняваше движенията му, но той беше наясно, че това е най-малката неприятност от всички, които го очакваха на тази планета.

Приветливо разтворил врати, навън го очакваше ригелианския еквивалент на земния автомобил.

Колата имаше две колела и доста напомняше познатият му „дилингхъм“ — корпусът представляваше тясно стоманено торпедо, заострено от двата края и без нито един прозорец. Имаше обаче и други разлики, не толкова неочаквани, но неприятни — здравата, твърда стомана, от която беше направен автомобилът, беше с дебелина един и половина дюйма, вместо една шестнадесета, но дори и този супербронирован корпус беше целият покрит с драскотини и вдлъбнатини, толкова многочислени и дълбоки, колкото и на евтините земни модели.

Ленсманът без желание се напъха в тази мрачна, предизвикваща някакъв инстинктивен страх тъмна утроба. Тъмна ли? Та тук беше потъмно отколкото в негърски корем. Оказа се, че приличащата на люк врата изобщо не пропуска светлината. Симс трепна, но бързо се взе в ръце и мислено се обърна към шофьора.

„Контактът ми с вас е непълен. Ще възразите ли, ако се докосна до съзнанието ви по-отблизо, отколкото позволяват добрите обноси? Когато съм лишен от зрението си и вашето чувство за възприемане на пространството, на практика съм съвсем безпомощен.“

„Нямам нищо против, ленсман. Отпуснете се, моля и навлизайте... По-добре ли ви е вече?“

„Да, полекна ми. Благодаря ви.“

Действително нещата се бяха променили към по-добро. Тъмнината сякаш се бе поразсеяла. Сега той можеше да „вижда“ — тоест, да възприема триизмерна картина на околното пространство. Но не само нея! Можеше да наблюдава тласъците на буталата в двигателя на автомобила, структурата на заварките, съединяващи в едно цяло металните пластини на корпуса му, собственият си огромен космически кораб и дълбоко спотаеният зад тежките защитни екрани ядрен реактор на „Чикаго“. Той можеше да вижда дори под повърхността на почвата. Също толкова отчетливо разпозна дълбокото, меко кресло, конструирано така, че да е удобно за всяко едно същество, в частност, и за човека. Симс бързо седна и щракна предпазните колани.

„Готов ли сте?“

„Готов съм.“

Вратите се захлопнаха с рязък звук, който проникна през наушниците и щита на шлема като грохота на надигаща се буря. И това беше само началото! Моторът бе запален — двигател с вътрешно горене с мощност повече от хиляда конски сили, конструиран от инженери, в речника на които явно липсваха думи като „шум“ и „звук“. Автомобилът потегли от място с такова ускорение, че залепи земянина дълбоко в меките възглавници на седалката му. Писъкът на бясно въртящите се колела и грохотът на двигателя се сливаха в мощен акорд, усилен от резониращия стоманен корпус, който болезнено се впиваше във всяка клетка от тялото на ленсмана.

„Можете ли да изтърпите това? — полюбопитства шофьора. — Предупредиха ме да спирам и да тръгвам изключително внимателно, да карам бавно и да спирам леко и плавно. Казаха ми, че организмът ви е слаб и крехък — самият аз го усетих и се постарях да спазя получените указания. Дали не съм прехвърлил прага на чувствителността ви?“

„Не. Просто... шумът е ужасен. — Симс осъзна, че ригелианецът едва ли знае тази дума, и бързо се поправи: — значителните вибрации във въздуха с честота на трептенията от шестнадесет до девет-десет хиляди в секунда... — сега пък му се наложи да обясни и какво е секунда. — Моята нервна система е твърде чувствителна към такива вибрации, но те не са нови за мен, взел съм предпазни мерки. Можем да продължим пътуването.“

„Атмосферни вибрации? Атмосферни ВИБРАЦИИ? АТМОСФЕРНИ ВИБРАЦИИ?“ — шофьорът, учуден донемай-къде, се опитваше да съсредоточи вниманието си върху свършено новото за него понятие, а през това време...

Автомобилът на пълен ход профуча покрай покрита със стомана бетонна колона със скорост близо шестдесет мили в час, и то толкова близо, че съдра един от защитните метални слоеве. След секунда шофьорът яростно натисна спирачките, за да пропусне диво ревящ камион, а предпазните колани със страшна сила се впиха в тялото на Симс, независимо от защитата на скафандъра му. После колата се метна към един проход, толкова тесен, че само дюйм делеше стремително летящият ѝ корпус от огромната стоманена колона от едната ѝ страна и потока втурнали се автомобили от другата. Последва двоен десен завой — на един косъм разстояние от сблъсъка с два други

автомобила, носещи се в насрещното движение. Но кулминацията, показваща в пълна степен безразсъдния майсторлък на ригелианския шофьор дойде, когато той с пределна скорост излезе на претъпканата с транспортни средства улица. На човек му се струваше, че там няма и пролука, но той все пак я намери! Само че този път не им се размина сблъсъка — на стоманената обшивка се появи още една дълбока вдлъбнатина.

Безумното пътуване продължи, и съпровождащите го звукови ефекти ставаха все по-нетърпими и по-ужасни. С грохот, рев, дрънчене и звънтеж, изкачвайки се все по-нагоре и по-нагоре по пътищата, проправени между високите стоманени стени без прозорци, масивната кола с чудовищен шум продължаваше трудното си пътешествие. Най-накрая тя спря на височина приблизително хиляда фута от повърхността на земята до едно здание, което, съдейки по всичко, беше недовършено. Тежката врата се отвори с пронизително скърцане, пропускайки Симс и спътника му във вътрешността.

Щом очите му посвикнаха с обкръжаващия го полумрак, Симс почувства болезнено, като удар, водовъртежа от ярки, съперничаещи си сякаш, направо въпиющи багри — едно невероятен колорит от цветове! Цветовете — червен, жълт, син, зелен, пурпурен, във всички възможни и невъзможни оттенъци и комбинации, летяха, падаха и кръжаха наоколо и поразяваха зениците му точно така, както предишния грохот — тъпанчетата му.

Тогава той разбра, че това, което бе „видял“ чрез възприятията на придружителя си, това, което му се бе струвало като нюанси на сивото, е било свързано с особеностите на ригелианското зрение. За тези същества „видимата“ част от спектъра явно се намираще в съвсем друг диапазон.

Скован и напрегнат, ленсманът тръгна след съпровождащия го покрай стената, над която се трудеха заварчици и нитовачи, до една стая, която всъщност още нямаше стени. Именно това помещение се оказа и мястото на срещата. Тук се бяха събрали почти стотина ригелианци.

Когато Симс се отправи към тази група, точно под носа му с грохот се стовари стоманена плоча, тежаща два тона. Беше я пуснал краниста от височина осемдесет фута.

— Едва успях да отскоча, — така описваше впоследствие реакцията си Върджил Симс — и това съвсем точно отговаряше на действителността.

При всички случаи, за известно време, макар и кратко, той не можеше да контролира чувствата си, и ригелианеца го засипа с поток от настойчиви и въпросителни мисли. Това същество не разбираше изострената чувствителност на земянина в същата степен и Симс не осъзнаваше, че неговите посрещачи изобщо не проумяват понятието звук. Той притвори раздразнените си от цветната какофония очи, с огромно усилие на волята пренебрегна оглушителния грохот и се опита да се концентрира върху мисията си.

„Моля ви да се настроите на честотата на съзнанието ми, и колкото повече от вас успеят да го направят, толкова по-добре — изпрати послание той към групата ригелианци, и започна да получава отговорите един след друг. И все пак нещо им липсваше! Някои от ментограмите бяха силни; генерираха ги доста инициативни, бързи и активни същества, които бяха така редки измежду представителите на тази раса. Но нито една от тях не беше достатъчно идеална за Симс. Дотогава, докато...“

„Хвала тебе, Боже! — вълна на тържествуващо облекчение обля Първия Ленсман, и той вече не забелязваше нито ослепителните, диво развилнели се цветове, нито оглушителния грохот наоколо. — Вие, сър, сте на ниво, подходящо за ленсман. Предполагам, че сигурно вие сте Дронуир.“

„Да, Върджил Симс, аз наистина съм Дронуир... И отдавна вече знам, че сега става точно това, към което цял живот съм се стремил. Но какво ще стане с приятелите ми? Нима нито един от тях?...“

„Съжалявам... Но на вас ще ви потрябва доста голяма команда...“ — Внезапно Симс изумено млъкна. Останалите ригелианци все още се намираха в помещението, но той беше насаме, само с Дронуир, в съзнанието си.

„Те предугадиха мисълта ви и разбирайки, че това е доста лична работа, ни напуснаха дотогава, докато отново не ги поканим да се присъединят към нас.“

„Високо ценя деликатността им... — склони глава според земния етикет Симс. — А на вас, Дронуир, ви предстои пътешествие до Аризия. Там ще получите Лещата си, а после ще се върнете тук и ще

изпратите на аризианците толкова от приятелите си, колкото сметнете за необходимо. Селекцията ще извършвате с помощта на аризианската Леща. После... после аз лично много бих искал да ви заведа на Земята и да се представите пред Галактическият Съвет. Съгласен ли сте?“

„Да“, — веднага отвърна Дронуир, без да губи време за размисли.

Ригелианците се разотидоха и същият онзи шофьор, който бе докарал Симс до града, го върна обратно до „Чикаго“. Той отново караше „бавно и внимателно“, както и преди, но този път Симс дори не се опита да протестира, въпреки че отлично разбираше как всеки ужасен удар и бесните завои увеличават поне с по една синина обширната колекция, украсяваща гърба, ребрата и задника му. Струваше му се, че ако ги нареди една до друга, ще покрият площ от поне един квадратен фут, но успеха на мисията му имаше нелош анестезиологичен ефект.

Капитанът на „Чикаго“ го посрещна във въздушния шлюз и му помогна да се отърве от скафандъра.

— Сигурен ли сте, че всичко е наред, Симс? — сега вече Уинфилд не беше суровият капитан, а добрият стар приятел. — Вече започнахме да се притесняваме. В момента изглеждате така, сякаш сте играли футбол със стадо носорози при пет „g“... На мен ей това местенце върху ребрата ви, ама хич не ми харесва, а и лявото ви коляно също... Боя се, че през целия път наобратно ще седите в корабния лазарет.

Уинфилд започна да издава заповеди и с помощта на Лещата, Симс почувства съвсем явно вълната на облекчение, която премина през целия кораб, след като бяха получени добрите новини. Това го учуди. Че кой бе той, че тези непознати хора така преживяваха и се безпокояха за здравето и самочувствието му?

— Аз съм тип-топ, — опитваше се да убеди той капитана. — Нищо не ми трябва — само ще поспя дванадесетина часа...

— Може, може... Няма значение, първо ще се отбиете през медицинското крило, — отрязва го Уинфилд. — Правилно ли съм ви разбрал, че вече можем да си отиваме на Земята?

— Разбира се — и колкото по-бързо, толкова по-добре. Приемът в посолството ще се състои във вторник вечерта, а това е единственото ми служебно задължение, което не мога да прескоча.

След час, наложен с всевъзможни компреси, Върджил Симс заспа спокойно.

ГЛАВА 6

БАЛЪТ В ПОСОЛСТВОТО

По традиция провеждан в разкошната сграда на нийоркския филиал на Дипломатическия корпус, балът на посолството винаги е бил едно от най-знаменателните събития през годината. Огромната зала с огледални прозорци, през които се виждаше пищна, обляна в светлините на прожекторите градина, беше пълна, както и горната галерия, опасваща я от три страни. Не можеше да се каже, че тук присъстваха абсолютно всички властимащи, но почти всеки от пъстрата тълпа беше галеник на съдбата. На всички тях им бяха дадени богатство, слава или и двете неща едновременно. Нямаше кой знае колко млади и красиви мъже и жени, но пък за сметка на това разкошни тоалети и скъпи украшения имаше в изобилие.

Впрочем, тук-таме се срещаха и младежи. Основният контингент, населяващ новите колонии, беше съставен предимно от двадесетгодишни, и на тези светове енергичните хора бързо се изкатерваха по високите постове. Неколцина от тях сега присъстваха и тук, разбира се, заедно с жените си, които подобаващо (за такива важни и могъщи личности) бяха поне четири-пет.

На това събиране обаче присъстваха не само земяни и не само хора. Естествено, все още не се бе стигнало до там на такъв един прием броя на топлокръвните разумни млекопитаещи от другите планети да си съперничи с броя на хуманоидите. Независимо от това, в залата се намираха и неколцина марсианци, облечени в тържествените си „одежди на съгласието“, които с математическа точност изпълняваха причудливо фигурите на танците. Венерианците не танцуваха. Те или неподвижно стърчаха в креслата си, или важно куцукаха напред-назад, обсъждайки търговските и политическите вести. Тук имаше и представители на други светове от Слънчевата система и дори две дузини пришълци от други звезди.

Една от двойките се открояваше даже на този пъстър и шумен фон, привличайки вниманието ако не на другопланетните пришълци,

то поне на повечето от хората. Високата, гъвкава девойка с преливащ в зелено тоалет приличаше на оживяла Диана. Златистите ѝ коси струяха по голите ѝ рамене, ниско изрязаното деколте бе украсено с розетка от огромни, невероятни чисти на цвят изумруди. Очите ѝ, кехлибарени, със златисти искрици, сияеха от радостна възбуда и надежда, точно като два бездънни кладенеца на девическа невинност, с упование взрени към мъжественото и помургавяло лице на придружителя ѝ. В интерес на истината, трябваше да се признае на Вирджилия Симс, че тя беше прекрасен психолог и превъзходна актриса.

— Аз ужасно съжалявам, Кайм, но вече съм ангажирана за следващия танц, — с огорчение говореше тя, хванала в двете си ръце дланта на великолепия, с излъчване на победител Херкаймер, — но какво мога да сторя? Само хвърлете един поглед на това списъче... Сенатор Морган, мистър Айзъксън... после пък трябва да изтърпя и един танц с онзи тлъст венерианец Осмен, да извъртя един валс с най-костеливия от марсианските дипломати...

Тя изреждаше име след име, като същевременно следеше каква е реакцията на придружителя си по биенето на пулса и напрегнатостта на мускулите му. Херкаймер, секретар и доверен човек на сенатора Морган, беше доста опитен дипломат. Той съвсем не беше глупак, беше доста проникателен и прекрасно контролираше изражението на лицето си — обаче пръстите, дланите и китките му бяха много по-красноречиви от очите и устните му. Рядко срещания талант на Джил всъщност беше безупречно и точно познаване на езика на тялото, на всичките произволни и подсъзнателни негови реакции. Понастоящем тя беше напълно сигурна, че Херкаймер засега не храни никакви подозрения към нея и е искрено убеден, че прилепената към него млада красавица е също толкова искрено огорчена от необходимостта да отделя внимание и на другите гости, присъстващи на бала.

— Ах, скъпа, — глезено произнесе той, галейки с поглед алените устнички на девойката, — никак не е лесно да си дъщеря на Върджил Симс!

Джил въздъхна, опитвайки се да събере мислите си. Впрочем, това не се дължеше на близкото и опияняващо присъствие на прелъстяващият я, а на това, че той определено бе реагирал при споменаването на някои от изредените от нея имена. Херкаймер

очакваше нещо! Нещо невероятно страшно, нещо чудовищно! И Вирджилия Симс, за която точно този ѝ поклонник отдавна вече беше разтворена книга, беше сигурна, че става дума за убийство.

Кой ли щеше да се окаже най-вероятната жертва? Баща ѝ? Може би. Родерик Киннисон? Това също не бе изключено. Останалите варианти отпадаха; освен ако в суматохата на бала тайните им врагове да се опитат да убият и двамата едновременно. Сега нямаше смисъл да анализира защо и как Херкаймер е замесен в това — по-точно, сенатор Морган, работодателят му. Просто нямаше време за това. Много по-важно беше да се изяснят три неща: кой, кога и как.

Върджил Симс, Първият Ленсман, влезе в залата. Той беше облечен в тъмен костюм. Дългите, плътно прилепващи ръкави, както и у останалите ленсмани, закриваха блестящите гривни на концентратора.

— Ах, Кайм, — нежно изгука Джил, притискайки горещата си буза към дланта на спътника си, — татко ми нареди да обръщам внимание на всички... всички от този глупав списък! А той е толкова дълъг... — Тя вдигна очи към мъжественото, загоряло лице, но сивите очи на Херкаймер вече не изпиваха с поглед устните и гърдата ѝ, секретарят се бе втренчил във вратата. — Ето го и татко! — възкликна с известно раздражение Джил. — Страхувам се, че ще удължи списъка с още няколко имена!

Пръстите на Херкаймер трепнаха, и тя получи отговорите и на трите си въпроса. Тук. Съвсем скоро. Щеше да е баща ѝ.

Джил не разбра как успя да запази самообладанието си тогава. Никога досега не ѝ се беше случвало да е толкова възбудена и уплашена. Какво да прави? Какво можеше да направи тя? Всеки неин опит би довел по-скоро до катастрофални последствия и само би ускорил развързката. За първи път след завръщането си от Аризия тя съжали, че е останала без Леща. И никой, никой от всичките тези млади идиоти няма да се сети да прекъсне интимното ѝ тет-а-тет с този тъпанар Херкаймер! Нито Костиган, нито Джек, нито пък Мейсън Нортроп!

Мейсън? Тя хвърли един поглед изпод миглите си, притискайки се за миг към рамото на Херкаймер. Мейс стоеше до стената срещу тях и гледаше гърба на съперника си като изгладнял вълк. „Лещата! Включи Лещата! — с отчаяние помисли Джил, отпускаяки внезапно

натежалите си клепачи. — Мейс, включи Лещата...“ — това вече не беше молба, а отчаян стон. Ако не разбере... и не я чуе... тогава ще се наложи да просне долу този Херкаймер... да се хвърли към баща си и да го прикрие... ако успее... и ако убиецът не използва мощния си бластер... тогава поне ще изгорят заедно...

Страстният ѝ призив все пак бе чут. Внезапно Джил усети, че Мейсън Нортроп е току до нея, съвсем наблизо. Той внимателно и деликатно той докосна съзнанието ѝ.

„Трябвам ли ти, Джил?“

„Да! Да! Да! — девойката откъсна лице от ухаещия на парфюм нагръдник на Херкаймер, и мило му се усмихна. — Ах, Кайм, — каза на глас тя, — дръжте ме здраво и може и да забравя за списъка на татко.“

Кавалерът ѝ охотно изпълни молбата ѝ и тя примря в обятията му, с облекчение имитирайки екстаза на младо, невинно и неопитно същество, като същевременно докладва обстойно всичко на Мейсън Нортроп. Това ѝ отне не повече от пет секунди, а после тя прие мисленият му призив: „Мистър Киннисон! Джек! Конуей! Внимание!... — и веднага се разнесе уверения глас на Киннисон-Старши: «Спокойно, Мейс! Всичко разбрах. Аз поемам оттук нататък.»

Комисарят по безопасността и Втори Ленсман нямаше навика да си губи напразно времето.

«Оръжието? — настоятелно запита той. — С какво оръжие разполагате? Конуей?»

«С „Магнум“, четиридесет и пети калибър.»

«Добре. Джек, Мейс?»

«С левистони.»

«Господ ме е дарил с многого умен син. Ти какво, нали ще изпържиш цялата сбирщина тук с това? Марш в колата ми — там има пистолети!»

Джек и Мейсън моментално изчезнаха, а Джил неволно се усмихна; в колата на Киннисон се криеше цял арсенал, достатъчен и за екипажа на лек крайцер.

«Върджил, обърнете се наляво и отидете в ъгъла, ние ще ви прикрием. Конуей, ти също иди там... ще застанеш на шест фута от мистър Симс... Само не бързайте, спокойно, спокойно...»

«Но, Род...» — това вече беше баща ѝ, разсърден и недоумяващ.

«Върджил, правете каквото ви казах. Ситуацията е много сериозна. Джил, сигурна ли сте, че вашият красавец също има дял в тази работа?»

«Да. Струва ми се, че сигналът трябва да подаде тъкмо той.»

«Останете с него. Наблюдавайте го. Кажете му, че всичките ви танци са само за него. И се постарайте да ни предупредите поне една секунда по-рано — на Конуей толкова му трябва.»

«Господи! Още сега ще му висна на врата!»

И тя стори точно това. Херкаймер беше приятно изненадан. През това време Джек и Мейсън се появиха в залата, бавно устремявайки се към Симс.

«Не се приближавайте много, момчета, — разнесе се заповедта на Киннисон. — Джек, ти застани вляво, а Мейс — вдясно. Конуей ще пази центъра. И си отваряйте очите на четири, младежи!»

«Род, но това е абсурдно! — Симс стоеше в ъгъла и старателно се правеше, че си намества вратовръзката. — Покушение наред балата на посолството! Точно като в някоя тъпа оперета!»

«А когато ви предлагаша милионите на входа на астропорта, не беше ли сюжет от водевил? Вие ги отблъснахте и се превърнахте във враг номер едно. И запомни, инатливецо — за да се наеме убиец, не ти трябва милиони. Стотина хиляди също ще стигнат.»

Симс избърбори нещо, а лицето му помрачня.

«Джек, Мейс, отпуснете се малко, момчета, — отново се дочу беззвучния глас на Киннисон. — Не си струва постоянно да се напрягате, иначе няма да можете да стреляте както трябва. Трябва да издържим пет минути, докато пристигне подкреплението.»

«Подкрепление ли? Какво подкрепление?» — това беше Симс. Той все още не можеше да повярва, че на едно толкова сериозно дипломатическо мероприятие може да се разрази скандал със стрелба.

«Извиках Клайтън с Лещата, и сега той е вдигнал по тревога цялата армия, — тонът на Киннисон беше твърде доволен. — Дивизия, деветдесет-шестдесет»... — някой от ленсманите беззвучно изохка — танковете N2-90/60 бяха най-тежките сухоземни бойни единици... — вертолети, десантчици, баражиращи изстребители... — продължаваше невъзмутимо да изрежда комисарят по Безопасността, — ... и два-три бойни крайцера, за да ни прикриват отгоре.“

„Род, на мен ми се струва, че сте решили да изравните със земята целия Ню Йорк.“ — Симс приключи с вратовръзката и сега наместваше плътните си маншети, прикриващи Лещата.

„Ако се наложи, Върджил... Въпреки че се моля на бога да не се стига дотам.“

Обаче самодържеца не чу молитвите му. Внезапно Джил усети как лявата ръка на Херкаймер, нежно обгръщаща талията ѝ, едва-едва се напрегна. Тя панически изпрати сигнал за тревога и като изви очи надясно, видя висок, суховат мъж с ястребов нос, който търсеше нещо в джоба си. Като че ли искаше да извади носната си кърпа, но предметът в ръката му, просветвайки стоманено, твърде малко приличаше на въпросната безобидна тоалетна принадлежност.

Джил едва не извика, наблюдавайки вцепенено как дулото на пистолета тръгна нагоре, прицелвайки се точно в гърдите на баща ѝ. Времето сякаш спря. Скована от ужас, усещайки какво ще се случи, тя не можеше да помръдне и само се беше вкопчила в Херкаймер, като в някаква устойчива, но напълно неодушевена опора. Стремителните движения на убиеца се накъсваха на части. Тя виждаше как той опъна ръка и примижа леко с едното си око и как пръстът му върху спусъка потрепна...

После се разнесоха изстрели, и Джил започна да крещи, но крясъците ѝ вече нямаха този ефект, тъй като се сляха с воплите на стотици обезумели от ужас жени. Убиецът, вирнал глава, бавно се свличаше на земята. В челото му тъмнееше, пълнейки се с кръв, акуратна дупчица. Чуха се нови изстрели и полумъртвото тяло се сгърчи като от юмручен удар, и рухна долу, в краката на отдръпналата се тълпа.

Пръв се окопоти Конуей Костиган. Както и останалите ленсмани, той бе видял всичко, което бе видяла и Джил, но никой не можеше да се сравнява по реакции с офицера от секретните служби. Неговият куршум бе пронизал главата на убиеца, а изстрелът, насочен към сърцето на Симс, улучи само рамото на Първия Ленсман. Родерик Киннисон, Джек и Мейс бяха стреляли малко по-късно — младите все още бяха твърде неопитни, а старшият имаше солидна практика и също толкова солидна възраст. Впрочем, всичките четири рани по-късно се оказаха смъртоносни и поставиха финалната точка в кариерата на наемния убиец.

Симс се заклати, но се задържа прав. Киннисон се хвърли към него и го събори на пода.

— Бързо! — изсвистя вече гласно шепотът му към Мейс и сина му. — Жените — тук, и изберете най-обемистите! Конуей, наблюдавай галерията!

Той се привдигна, притискайки с коляно Симс, от рамото на когото струеше на тласъци кръв.

— Така! Вие застанете тук,... а вие — тук... прикрийте го, мили дами. Но запомнете, ако някоя мръдне, макар и с пръст, ще стрелям без предупреждение!

От тълпата жени в широки бални кринолини се донесоха протестиращи възгласи и смях. Като че ли по-голямата част от тях вече бяха дошли на себе си и в момента се наслаждаваха на произшествието — то щеше да им даде повод за един куп невероятни истории.

През плътния ред от пищни матрони^[1] се провряха Джил и Клио Костиган, мъкнейки някакъв човек със себе си.

— Лекар, — кратко подхвърли Клио, подбутвайки мъжа към лежащия на пода Симс.

— Върджил, не се движете, вашата линейка ей сега ще дойде, — заповяда Киннисон, забелязал, че приятелят му се опитва да стане. Той се обърна към лекаря:

— Докторе, какво му е?

— Нищо страшно... — медикът опипа рамото на ранения. — Така... входното отворстие... костите са цели... няма засегнати артерии... — и той вдигна глава.

— Куршумът е минал през меките тъкани на рамото, сър. Сега ще сложа превръзка върху раната... може и носна кърпичка... и бързичко в болницата.

— Никакви болници, докторе. В нашето местенце под Хълма си имаме всичко необходимо. — Киннисон се изправи и потърси с поглед Костиган. — Конуей, забелязваш ли нещо подозрително? Някой не се ли кани да хвърли една граната в нашия кокошарник?

— Не, сър. Няма никакви признаци за такава активност.

Джил, която помагаше на лекаря да превърже баща й, дръпна Киннисон за дрехата.

— Клякайте долу, Родерик! — Веждите ѝ бяха смръщени, а лицето побледняло от възмущение. — Не забравяйте, че вие сте номер две!

— Ако не си утрепал лъва, не тръгвай на лов за мечки, — ухили ѝ се Киннисон. — Джил, и вие Клио, помогнете засега на момчетата да подредят нашия женски батальон. Клайтън вече трябва да е наблизо. Докато носим Върджил, искам жените да са го обкръжили от всички страни, и то поне в пет-шест реда, — и той премина на мисловна реч: — „Джек, Мейс, чувате ли ме? Ясен ли съм?“

„Да, татко.“

Отвън се разнесе дивия вой на линейката.

„Конуей, не изпускай галерията от очи! Алекс, вие?“

„Да, — ленсманите бяха приели менталния отговор на командира си и някой, по всяка вероятност, Мейс, грижливо го бе превел на Джил. — Къде ще заповядаме да докараме линейката? Вътре има цял взвод лекари и медицински сестри, но това чудо няма да може да мине през вратата.“

„Тогава значи избийте решетката и се насочете право към прозорците, наляво... Там има градина — изорете я, ако трябва... Между впрочем, Алекс, кой е над нас — «Чикаго» или «Бойс»?“

„И двата.“

„Чудесно! Започвайте.“

Чу се тежък удар и грохота на откъснатата се чугунена решетка. После жените отново запищяха и се скупчиха в ъгъла. Трошейки стената, сред звън на стъкла, в залата се промуши дулото на танк. Моторите изреваха, и „деветдесет-шестдесет“ величествено изплува от облаците прах и каменна трошилка, прегазвайки с гъсениците си скъпоценния паркет. Машината застина и спря, от едната ѝ страна се отметна капака на люка. Джек и Мейсън подхванаха Първия Ленсман, проклинащ през зъби, и го понесоха към този тъмен зев, от който вече се бяха протегнали очакващи ръце. Киннисон ги следваше отзад, подкарвайки женския си батальон.

Когато бронираната плоча се върна на мястото си, изолирайки ранения му приятел от царящата в залата суматоха, той въздъхна с облекчение и потърси с очи сина си. Джек ошашавено се бе вторачил през прозореца. Кършейки дърветата и старателно оформените храсти, разваляйки фонтаните и изоравайки прекрасно поддържаните цветни

лехи, към сградата се приближаваха половин дузина чудовищни машини, а зад тях бързаха войници в униформата на космически десантчици. Във въздуха, надупчен от лъчите на прожекторите, се рееха вертолети, още по-високо просветваха блестящите сфери на леки крайцери, а най-отгоре искряха светлините на двата най-мощни кораба, с които разполагаше нюйоркската база.

Джек, потръпвайки, въздъхна.

— О, боже, татко! Нима смяташ, че...

— Аз не смятам, аз знам, — очите на Киннисон-Старши сурово блеснаха. — Готови са на всичко, за да се докопат до Симс, и ще се появят тук толкова бързо, колкото могат, и то с най-мощното оръжие... Но птичето вече отлетя! — внезапно той премина към мисловната реч, обръщайки се към всички млади ленсмани: „Запомнете добре, момчета — животът на Върджил Симс е най-ценното нещо в цялата скапана Вселена! И дори и самият Сатана да се опита да го спипа, вие сте длъжни да отсечете опашката и лапите на дяволското изчадие!“

Танкът, откарващ Първия Ленсман, пресече с трясък обезобразения двор и протътна, прегазвайки рухналата чугунена решетка. Последваха го другите машини от ескорта. През дупката в стената прекрачи комодор Клайтън, заедно с един взвод десантчици.

— Здравсти, Родерик, — той вдигна ръка за поздрав. — Идвате ли с нас?

— Да. Вземете и моите хора — Джил, Костиган и жена му. Сега, — и той се завъртя към младите хора и девойката. — Историята е доста неприятна, разбира се, но работата трябва да продължи без прекъсвания. Всички операции — „Боском“, „Забриск“, „Матис“, „Звилник“ и другите — да продължат, както е по план. Между впрочем, за „Звилник“... Джек и Мейс, я инструктирайте Джил. Симс възнамеряваше да го свърши тази вечер, но... — и Киннисон разпери ръце. — Свържете се със Сид Флетчър, Набос, Дал-Налтел, запасете се с всички необходими ви данни и действайте!

Комисарят по безопасността им кимна и се отправи към очакващата го кола. Джил с недоумение се втренчи в Киннисон-Младши, а после премести поглед към Мейс.

— „Боском“? „Звилник“? Какво значи всичко това?

— Много звучни именна, нали? — ухили се Джек.

— Май че така се канеха да нарекат две наскоро открити планети... — Мейс смутено разглеждаше пода.

— Престанете да ме правите на глупачка, клоуни такива! — Вирджилия Симс вече се бе съвзела от доскорошните си тревоги и сега започваше да ѝ кипва.

Внезапно мисълта на Джек Киннисон докосна съзнанието ѝ.

„Престани да дърдориш, Джил! Забрави ли къде се намираш? Сред тази сбирщина от дипломати всеки втори умее да чете по устните, по очите и дори по начина, по който наостряш очарователните си ушенца! Да тръгваме. Я да видим, обаче къде е нашият «деветдесет-шестдесет»?“

Те притичаха през двора и се шмугнаха предвидливо отворения вече люк на огромната машина. Изкатервайки се върху горната ѝ част, в която обикновено седяха десантчиците, младите ленсмани и девойката се наместиха по твърдите седалки; и едва тогава Джек продължи с обясненията.

„Операция «Матис» е това, с което ти се занимаваше — събиране на политическа информация. «Звилник» е код за програма, разкриваща търговците на наркотици; «Боском» е борбата с пиратите, която е към управлението на Костиган. А ние двамата с Мейс отговаряме за «Забриск»... това са специални мероприятия и когато ми остане малко време, ще ти разкажа по-подробно.“

„Е, аз нямам доживотен абонамент за «Забриск», — намеси се в мисления разговор Мейсън Нортроп. — Може би ще работя заедно с теб, Джил, в границите на поставената ти задача, разбира се... — и той въздъхна. Определено се надяваше да стане точно така. После добави: — А сега ми предстои ролята на свързочник — трябва да се посъветваме с Набос и Дал-Налтел, но те почти не те познават и директната връзка с теб през техните Лещи ще бъде доста лоша.“

„Да, вярно. С Набос съм се срещала само веднъж, а с доктор Дал-Налтел изобщо не се познаваме.“

„Тъкмо сега ще ти ги представя. Готова ли си?“

„Естествено!“

Два нови ленсмана навлязоха в съзнанието на Джил. Не пряко, а косвено през разума на Нортроп. Независимо от това обаче думите им, както и мислите на самия Мейс стигаха толкова ясно и отчетливо до

момичето, сякаш и четиримата седяха един до друг и разговаряха по обикновения начин.

„Какво странно усещане“ — неволно си помисли Джил и веднага получи отговор.

„Извинете ни за безпокойството, което ви причиняваме, мис Симс, и покорно молим да ни простите...“

Джил за втори път се стресна. Беззвучният глас в съзнанието ѝ несъмнено бе на Набос, жителят на Марс, но произношението му беше почти безупречно. Нямаше го съскането или свистенето, обикновено съпътстващи опитите на марсианците да говорят на английски.

„О, излишно е да се извинявате, мистър Набос. — Джил се опитваше да скрие объркването си. — Просто още не съм свикнала с мисловната реч.“

„Никой от нас не е свикнал с тези неща. Впрочем, това е може би въпрос на практика, — тя имаше усещането, като че ли Набос се бе усмихнал. — И така, вие вече знаете за задачата ни — контрабандата на наркотици и всичко, свързано с тях. Имате ли някакви предположения,... намеци, или изводи?“

„Страхувам се, че нищо конкретно... — Джил се замисли. — На един от приемите се запознах с един венерианец,... мистър Осмен,... нисичък, доста пълен, със сбръчкана кожа... Познавате ли го?“

„Чувал съм за него, — отбеляза Дал-Налтел. — Много уважаван търговец, предпочитащ Земята пред родната си планета. Във всеки случай, през по-голямата част от времето той живее именно тук. Но продължете, мис Симс.“

„Той проведе доста дълъг и обстоятелствен разговор със сенатор Морган. Не успях да подслушам много, но съм почти сигурна, че ставаше дума за тионита.“

„Тионит“!!! — събеседниците ѝ бяха направо като гръмнати. Това беше най-силният и възможно най-вредният известен наркотик — страшен подарък, който звездите бяха поднесли на Земята.

— Сигурна ли сте, мис Симс? — попита Набос.

— Деветдесет процента... Но едно е абсолютно ясно — сенатор Морган и този венерианец знаят твърде много за тионита,... но се стараят да не го показват.

Настъпи пауза. После Джил прие менталния призив на марсианеца — но той не се обръщаше към тримата си сегашни

събеседници, и дори не и към Джек Киннисон, който мълчаливо следеше разговора.

— Сид! — повика Набос. — Чуваш ли ме?

— Да! — отговорът, преведен от Мейс, беше ясен и отчетлив. — Флетчър слуша. Казвай.

— Помните ли онази контрабандна пратка, която бе прихваната в Астероидния пояс? Хероин и всякакви други гадости? Имаше ли и тионит?

— Не. Но ако си спомняте, една трета от шайката се изплъзна, и един господ знае какво са задигнали със себе си. Споменаваха нещо и за тионит... Но нали знаете, че на слухове не може да се вярва.

— Благодаря ти, Сид. Изключвам се.

Джил почти физически усети прекъсването на връзката, а сетне Набос започна разговор с венерианеца Дал-Налтел. Те обсъждаха нещо и разменяха мисли с такава скорост, че тя почти веднага загуби нишката на разговора.

— Още един въпрос, мис Симс, — това беше доктор Дал-Налтел. — Забелязвали ли сте признаци за връзка между Осмен или Морган и някой от служителите на МКП?

— МКП ли? Международните Космически Превози? Компанията на Айзъксън? — тя се замисли за секунда. — Не знам. Никога не съм се замисляла за това.

— Всеки факт, потвърждаващ или отхвърлящ тази хипотеза, е безкрайно важен. Може ли да ви помоля...

— Да, безусловно. Каквото и да забележа, веднага ще ви съобщя.

— Благодаря ви. Значи няма да ни сметнете за много досадни, ако от време на време се свързваме с вас, за да следим какво става. Вече имаме представа за менталната ви личност и това няма да е никак трудно. — Венерианецът направи пауза, а после Джил сякаш усети докосване на длан до рамото си. — Желая ви щастие, мис, от цялото си сърце... И нека Гролс, безсмъртният самодържец, да излекува раната на баща ви.

Джил мълчаливо преглътна образувалата се в гърлото ѝ буца.

---

[1] Матрона — почтена жена. (бел.ред.) ↑

ГЛАВА 7

АТАКАТА

По-късно същата вечер, или по-скоро, рано призори сенатор Морган се бе затворил в кабинета си заедно със своя секретар. Това помещение имаше най-добрата възможна звукоизолация и бе надлежно защитено от подслушване. Независимо от това двамата събеседници се стараеха да говорят тихо.

Морган, с румено лице, но с грубовати черти и леко увиснала долна устна, изглеждаше обезпокоен. Тлъстите му пръсти нервно барабанияха по стъклото, покриващо писалището му. Сивите очи на сенатора, доста проникателни и остри, не се откъсваха от лицето на секретаря.

— Странна работа, Херкаймер,... много странна... Операцията беше безупречно планирана и до последния момент протичаше както трябва. Един стрелец долу, друг горе в галерията,... и двамата бяха опитни и отлично си знаеха работата... А после — пуф-пуф и пълен провал. Този долу го убиха на място, а онзи не могъл да види нищо заради пустите му женски фусты... Патрулът се приземил, измъкнал сиренцето от капана и прикрил всички... — сенаторът сви устни. — Как, по дяволите се случи това? Изтичане на информация?

— Че откъде? — Херкаймер метна в пепелника наполовина изпушената си цигара и тутакси запали нова. — Добре де, нека си представим, че е станало точно това... Нима тогава нещата биха приключили само с убийството на онзи, дето го гръмна Костиган! Сигурен съм, че не! Главорезът Родри и хрътката Симс веднага щяха да извикат един куп ченгета и да избият всички... и вас, и мен. И нямаше да чакат до последния момент, шефе, уверявам ви! Херкаймер кръстоса крак връз крак, замислено поклати глава и заключи: — Не, не вярвам да е имало изтичане на информация! По-скоро някой от тях е видял как Байнард измъква пистолета си.

— Напълно възможно. Само че, има и още нещо... Случайно да сте засекли колко време мина между изстрела и появата на танковете?

— Съжалявам, шефе, — виновно сведе очи секретаря, — не помислих за това.

— Ами минута и петдесет секунди, скъпи мой!

— Какво?!

Морган невъзмутимо мълчеше.

— Разбира се, Патрулът обикновено действа доста бързо... — разсъждаваше на глас Херкаймер. — Обаче, да вдигнеш по тревога тежките крайцери,... да пренасочиш танковете и десантчиците от базата... Не-е, трябва ти поне пет-шест минути, не по-малко!

— Нека да са пет. Значи...

— Значи, все пак е имало изтичане на информация поне около три минути преди началото на операцията. Но как? По какъв начин?

— Не зная, и тъкмо това най-много ме безпокои. Някой е надушил нещо, и то малко преди операцията. А после, те вероятно са се опасявали от по-сериозна битка... Тези крайцери горе, бронираните танкове... Не прилича на обикновена полицейска акция! Но ако са знаели за Мъргъртройд, защо всичко приключи толкова бързо? Защо не го атакуваха? Не са могли да го открият ли?

— А защо самият Мъргъртройд бездействаше? Нали се предполагаше да използваме и неговите сили?

— За да пази гърба на двама убийци, които отлично познават работата си? Цял флот? Е, Херкаймер, вие нещо... — сенаторът шумно издиша. — Впрочем, това не е наша работа. Интересно е друго — самите ленсмани. Аз не откъсвах очи от тях и съм готов да се закълна, че нито Симс, нито бандита Роди правеха нещо, което да прикове вниманието ми.

— Но Киннисон-Младши и приятелят му, онзи Нортроп, изчезнаха за малко, нали?

— Да. Всеки от тях би могъл да извика Патрула, но това не ни дава обяснение как са се добрали до информацията. Нали така?

Херкаймер само повдигна гъстата си вежда, и се въздържа от отговор. Неговият шеф отново забарабани с пръсти по писалището, потънал в дълбок размисъл. След няколко минути той заяви:

— Смятам, че възможностите са само две. Или — или... — той отново замълча, съсредоточено мръщейки чело. — Или е прословутата им Леща, или вашата партньорка.

— Девойката? Джил? — Херкаймер сви устни. — Простете, шефе, но това са пълни глупости. Аз наблюдавах всяко нейно движение... И изобщо тя ми е кристално ясна!

— Така ли? Вие сте я наблюдавали, но и аз също наблюдавах... авансите, с които ви обсипваше. Гореща кукличка, а?

Лицето на Херкаймер се втвърди.

— Не си пъхайте носа, сенаторе, там, където... не трябва да си го пъхате!

Морган се ухили.

— Я, май те засегнах на чест? Нито една красавица не може да устои на непобедимия Херкаймер? Но вие се въртите около малката вече шест седмици вместо обичайните шест часа, и все още сте на нула!

— Ще я имам, — заяви Херкаймер, а ноздрите му се раздуваха, — ще я имам, без няма значение по какъв начин!

— Готов съм да се обзаложа на хиляда кредита срещу пробит долар, че нищо няма да излезе. Дори и след шест месеца!

— Приемам, — секретарят се ухили и измъкна монета от джоба си. — Но защо мислите, че тя е узнала нещо от мен? Да, девойчето е добър психолог, но не може да се мери с мен. Аз съм по-възрастен и по-опитен от нея. Смятате ли, че тя е по-добра от мен?

— Нищо не смятам, всичките тези работи са като да си гледаш на кафе! Но си струва да ви припомня, скъпи мой, че тя е дъщеря на Върджил Симс.

— И какво от това? А Джордж Олмстед — той също му е роднина... двамата със Симс много си приличат.

— Само физически. Олмстед е реалист, и жадува за награди на този, а не на онзи свят. Затова и се е съгласил да работи за нас. А девойчето по характер прилича на баща си... Може пък да ѝ харесва да си играе на криеница с вас.

— Дивотии! Чуйте ме, шефе, тя през цялото време беше плътно до мен. Всяка една минута! Предполагате, че е прочела нещо по лицето ми? — Херкаймер изкриви лице. — Все още не се е родил човекът, който... — той яростно смачка поредната си цигара в пепелника. — Освен това тя дори не ме поглеждаше!

— Ако тази мадама ви е издоила, Херкаймер, ще свършите в шахтите, — неочаквано сурово се обади сенаторът. — Впрочем, аз не

мисля, че е така. Значи,... значи остава да са Лещите, — и той хлопна с длан по писалището. — Твърде фантастично предположение, но какво ли не става по белия свят... Лещи, Лещи, и пак Лещи... — Морган въпросително погледна секретаря си. — Така че, какво успяхте да разберете по този въпрос?

Херкаймер сви рамене.

— Нищо повече от това, което бе съобщено официално. Лещата е комбинация от преподавател, езиков транслатор и телепатически усилвател. Е, разбира се, и символ на висшите членове на Патрула. Но аз мисля, че това съвсем не е цялата истина.

— Не се съмнявам. Спомнете си какво стана. Четирима ленсмани едновременно вадят пистолетите си и стрелят. Освен тях, никой друг нищо не е забелязал, а в залата беше пълно с всякакви други офицери — всички в пълна парадна униформа и въоръжени! Нима си четат мислите?

— Глупости! — безапелационно заяви Херкаймер. — Моите мисли не могат да бъдат прочетени!

— Моите — също, — ухили се сенаторът.

— В края на краищата, ако можеха да четат мисли, то едва ли щяха да чакат до последния момент. Все пак Симс е ранен. Аз наблюдавах Байиард. Той не нервничеше, но беше малко напрегнат. Мисля, че някой от ленсманите е забелязал това и е вдигнал тревога — просто за всеки случай.

Морган се замисли, смръщил вежди и хапейки долната си устна. Накрая каза:

— Вашето обяснение е свършено лишено от доказателства, но е доста правдоподобно, и аз смятам да го приема. Тогава,... тогава ще трябва да насочим всичките си претенции към онзи Таун, Големия Джим! Можеше да подбере убиеца и по-внимателно!

* * *

Поклащайки се на неудобната седалка на импровизираната си линейка, Върджил Симс вдигна глава, търсейки мислите на Киннисон.

„Род, усещам, че сте развълнуван.“

„И още как! Честно казано, направо ни преметнаха. И ако не беше Джил...“

„Мислите, че ще има и продължение?“

„Несъмнено.“

„Тогава по-добре да не губим време да се връщаме на астропорта. Вече съм съвсем добре — ръката ми е превързана, а шокът попремина. Мога и да ходя.“

„Какво пък, това не е лоша идея,... Клайтън! — Симс прие повикването, изпратено на комодора. — Има ли някаква активност там горе?“

„Не, сър.“

„Добре. Заповядвам ви да приземите вертолета, да качите на борда Симс и мен, и да ни закарате на «Чикаго». Леките крайцери и «Бойс» да останат в състояние на бойна готовност. Изпълнявайте, комодоре.“

„Слушам, сър!“

Сега Симс чуваше как Клайтън почва да раздава команди по командирския си радиостанция. Скоро съвсем наблизо изрева вертолет и без каквито и да било произшествия откара двамата ленсмани на борда на тежкия крайцер. „Чикаго“ включи планетарните си двигатели, и, съпроводен от „Бойс“, се насочи към Хълма.

По средата на пътя Киннисон повика доктор Родбуш.

„Фред? Киннисон е. Какво е положението при вас?“

„Всичко е нормално, — отговори почти веднага физикът. — Защо, какво се е случило?“

Комисарят по безопасността разказа с няколко думи за произшествието на бала и добави:

„Предупреди Кливланд и Бергенхолм да се готвят за отбрана. Трябва да решим къде ще бъде на по-безопасно за Симс — под Хълма или на борда на «Чикаго».“

„Толкова ли е сериозно? — Родбуш се замисли за няколко минути. — Май ще е по-добре да докарате мистър Симс тук. Хълма си е Хълм: най-сигурното местенце в Слънчевата система.“

Към съвещанието се присъединиха Клив и норвежеца. Бергенхолм мълчаливо слушаше как ленсманите обсъждаха плана за защита, опитвайки се да преценят силите на предполагаемия враг. Най-накрая той каза, обръщайки се към Киннисон:

„Може ли и аз да направя едно предложение, сър?“

„Давайте, Нилс! Вашите предположения никога досега не са били само звукови вълни.“

„Можем да обявим учебна тревога, в обстановка, максимално близка до бойната. Ако нищо не се случи, просто ще раздадете няколко медала и награди. Е, ако пък стане обратното...“

„Страхотна идея! — включи се в разговора Симс. Ще проведем учения — но не континентални или междупланетни, а общи маневри на силите на Патрула.“

„Ако не се случи нищо, ще се вдигне голяма врява, — поколеба се Киннисон. — Не забравяйте, Върджил, че цялата политическа паплач следи какво правим.“

„Риск винаги има. Така че нека да се върнем към най-главното: очаквате ли да ни нападнат?“

„Ами-и... определено да! Предполагам, че след като не успяха да ни очистят тихомълком, следващия път ще опитат с гръм и трясък. Виж, по какъв точно начин, в това е въпросът...“

„Доктор Бергенхолм, а вие какво мислите?“

„Съгласен съм с комисаря. И мисля, че атаката наистина ще бъде съкрушителна, — норвежеца замълча. — Но аз стигнах до същия извод, разсъждавайки малко по-иначе от мистър Киннисон.“

„По-иначе? Какво имате предвид, Нилс?“

„Изглежда, на никой от вас не е хрумвало, че тази атака може да е само началото, първата операция на широкомащабен план за действие. Накратко, има сили, които смятат, че най-добре е веднъж завинаги да приключат с Патрула.“

За около тридесет секунди всички изумяха и мълчаха, а сетне ленсманите започнаха да излъчват всички едновременно, възбудени и недоумяващи. Внезапно менталната шумотевица бе „надвикана“ от мисълта на Симс, остра и отчетлива като острието на бръснач.

„Комисар по безопасността на Трипланетната Лига, Киннисон! — за миг той направи пауза и бъркотията тутакси секна. — Родерик Киннисон, ако Галактическият Съвет ви снабди със съответните пълномощия и власт, заклевате ли се да ги използвате за благо на всички разумни същества, да защитавате живота и световите им, и всички цивилизации?“

„Кълна се, Първи Ленсман!“ — прозвуча твърдо и ясно отговорът на Киннисон.

„С властта, предоставена ми от Съвета, назначавам вас, адмирал Киннисон, за главнокомандващ на всички въоръжени сили на Патрула. Заповядвам ви незабавно да встъпите в длъжност и да обявите всеобща мобилизация.“

Двата крайцера в момента се намираха близо до Хълма. Киннисон, обаче вече не обръщаше никакво внимание на маневрите им. „Чикаго“ се спусна надолу, пътниците му слязоха, а после корабът отново излетя и се присъедини към „Бойс“, който патрулираше над Хълма. Киннисон отиде право в кабинета си и включи мощния улгравълнов предавател.

— До целия войскови контингент, участващ в операциите на Галактическият Патрул — внимание! — гласът му звънко ехтеше в просторното помещение, и някъде, много далече, във всичките многочислени бази и космически кораби операторите-свързочници застинаха, ловейки всяка една дума.

— Говори Киннисон, адмирал и командващ силите на Патрула. Да се внесат в списъците следните кадрови промени от упълномощените лица. Комодор Клайтън, Северна Америка, Земята...

Клайтън, замръзнал пред приемника в сектора за управление, скрит в бункера на нюйоркската база, отдаде чест, а очите му заблестяха.

— ... се назначава за адмирал на Първия галактически регион. Комодор Швайнерт, Европа, Земята...

В Берлин висок, строен човек със сивеещи вече коси се наведе над приемника и машинално отдаде чест.

— ... се назначава за вицеадмирал на Първия галактически сектор. Втори сектор: командващ — адмирал...

Киннисон се движеше по списък, без да пропуска нищо и никой. Адмиралите за най-крупните сектори; заместниците им; после адмиралите и комодорите, отговарящи за отделни звездни системи и планети: Гуиндлос от Редланд, Марс; Сесефсен от Талейрон, Венера; Реймънд — спътниците на Юпитер; Нюман — Алфа Центавър, Уолмър — Сириус; ван Метер — Валерия; Адамс — Порцион; Робъртс — Алтаир; Бартел — Фомалгаут; Арман — Вега; Койни — Алдебаран... Всичките тези назначения отдавна бяха подготвени, и всеки от

изброените хора вече командваше въоръжена група, отряд или цяла дивизия в собствения си свят.

— Всички с чин по-нисък от комодор, са свободни, — завърши Киннисон и тутакси премина на мисловна реч: „Поздравявам ви с назначенията и съм сигурен, че всеки от вас честно ще си заработи звездичките — в това число и аз самият.“

За миг в пространството се понесе беззвучен щорм от отговори.

„Благодаря, Родерик!“, „С вас сме, сър, дори и в устата на дявола!...“ „Род, готови сме!“, „Сириус няма да ви подведе, адмирале!“, „Можете да разчитате на мен, сър!“

Киннисон изчака бурята да поутихне и обяви мобилизацията и предстоящите учения. Той не смяташе да крие от тези изпитани и проверени командири, че маневрите във всеки един момент можеха да се превърнат в истинска битка. Кръвопролитна и дълга, битка с противник, чийто сили, намерения и тактика бяха абсолютно неизвестни.

„Бъдете готови на всичко, момчета, — завърши той неофициалния си обзор на ситуацията. — Сега ще дам заповед, но всеки от вас е длъжен да запомни казаното между редовете.“

Адмиралът и командващ силите на Патрула отново премина към обикновения начин за комуникация.

— Говори Киннисон — до всички офицери, командващи флотилиите и оперативните групи на Галактическият Патрул. Обявена е бойна тревога. Условен противник — флотът на Черните; състав и ударна мощ — неизвестни. Задачата ви е да отбранявате Хълма и пространството около Земята. Действайте, адмирал Клайтън!

С тези думи Киннисон изключи предавателя, излезе навън, в просторната приемна и заповяда на секретарите си, които вече се наричаха адютанти, да се обяви спешна евакуация на хората и най-ценното оборудване от по-горните помещения на гигантската цитадела. После той слезе с асансьора дълбоко под земята — там, където беше разположен главния пункт за управление на въоръжените сили на Патрула. Симс, седнал пред огромен екран за проследяване, вече го чакаше.

На командващия му бяха нужни не повече от пет минути, за да стигне до бойния си пост. Също така и един поглед към мониторите за оперативна връзка, разположени под големия екран — му беше

достатъчен, за да разбере, че Клайтън, Швайнерт и силите на цялата огромна организация, пръснати на десетки светлинни години из пространството, вече са започнали да действат. Флотата на Земята, възстановена, подсилена и реконструирана след паметната битка с невианците, вече бе заела позиция. Флотите на Венера, Марс и Юпитер, не толкова многобройни и тежковъоръжени, се бяха дислоцирали около планетата-майка. Отрядите и формированията, намиращи се в други звездни системи и състоящи се основно от леки крайцери и изстребители-разузнавачи, не бяха прехвърлени в Слънчевата система. Тези части образуваха пръстен около нея, готови да отразят всеки възможен удар. Притаени в безбрежната тъма и мраз на пространството, корабите сякаш чакаха само сигнал. Гигантската мощ на Патрула за първи път се канеше да премери сили с неизвестния си враг.

— Превъзходно, — забеляза Киннисон, отпусвайки се в едно от креслата редом с Първия Ленсман. — Клайтън започна да оправдава новия си чин.

— Хъммм... — Симс с известна ирония погледна приятеля си. — Дълго ли възнамерявате да държите армията ни нащрек?

— Докато на сополивите млади лейтенантчета не им пораснат поне един ярд мустаци. Тогава ще свиря отбой и ще ида да се помоля на Господа, Бога Наш за...

Но Киннисон така и не успя да опише благочестивото си намерение, защото тъкмо тогава високоговорителя оживя.

— Флагмански кораб, „Чикаго“ — до главнокомандващия. Флотът на Черните е открит. Движат се към северния галактически полюс, плюс-минус пет градуса. Разстояние — тридесет светлинни години. Поради разстоянието, на което се намираме, не е възможно да се прецени разположението и вида на противниковите сили. Наблюдаваме ги, очаквайте скоро подробна информация.

— Внимание, до всички — Киннисон се наведе към микрофона, — условният противник вече е открит. Маневрите преминават в пълна бойна готовност!

Той се усмихна на Симс, мислейки си какво става сега горе, на земната повърхност. Хълмът бе обвит от смъртоносното, лилаво сияние, дулата на оръдията бяха насочени към небето, а хищните бойни глави на торпедата надничат от стартовите шахти...

— Едва ли ще пробият през защитата ни, — някак неуверено рече той. — Силовото поле...

— ... може да бъде преодоляно, — завърши Първият Ленсман. — Род, вече са на мода безинерционните двигатели, полицикличните екрани и деструкционните лъчи. В нищо не можем да бъдем сигурни, защото най-постоянното нещо на света са промените.

Киннисон се замисли над тази философска сентенция. Можеше ли наистина да разчита на защитата си? По план имаше три отбранителни линии. Първата от тях, „Акорн“, се намираше на разстояние дванадесет светлинни години от Слънчевата система. Идеята беше да се отслаби противника на тази отдалечена позиция дотолкова, че корабите, образуващи втората отбранителна линия, „Адак“, окончателно да го довършат. Но сега, главнокомандващия си помисли, че третата отбранителна линия, „Африк“, в която бяха включени и средствата за отбрана на самия Хълм, също може да им потрябва. Тя имаше редица преимущества — свръхтежко въоръжение, което не можеше да се изнесе в космоса, ново защитно поле, създадено с усилията на Родбуш, Бергенхолм и Кливланд, и определено беше най-добре укрита — всичките системи за управление се намираха дълбоко под земята. Всичко това обаче не гарантираше стопроцентова защита при една атака от страна на суперскоростни ракети, управлявани от роботи. Новият защитен екран също все още не беше изпробван в бойна обстановка.

На мониторите се заредиха зелени редове от цифри и символи — „Чикаго“ бе започнал да предава информация за състава на вражеския флот. Киннисон не очакваше изненади. В цялата изследвана до момента част от Галактиката, Трипланетната Лига разполагаше с най-висшите технологии, а Патрульът се явяваше точката на обединение на всички нововъведения във военното дело. Едва ли сред екипажите на армадите, приближаващи се към Слънчевата система имаше учени от такава класа като Родбуш, Бергенхолм или дори специалиста по „особените бомби“ Едмингтън.

Във флотата на Черните преобладаваха предимно леки кораби, крайцери и изстребители. Имаше и още три доста странни и огромни сфери без следа от каквото и да е въоръжение по тях. Киннисон предположи, че това са транспортни кораби. Също имаше и три тежки

крайцера от типа на „Чикаго“ с аеродинамична, капковидна и стремително удължена форма.

— Ние имаме шест такива кораба, — тържествено заяви той, обръщайки се към Симс. — „Хималаи“, „Йоханесбург“, „Боливар“ и „Европа“ — по един за всеки от регионите: азиатския, африканския, южноамериканския и европейския плюс и още два за Северна Америка. Мисля, че няма смисъл да задействаме и „Акорн“. Само земната флота може да спре такава сила, а частите на Клайтън са съсредоточени по средата. Така че, Върджил, смятам да проведе битката на два фланга: „Адак“ — в космоса, и „Африк“ около Хълма.

Симс кимна. Той нямаше намерение нито да командва, нито да дава съвети. Адмиралът на Патрула си вършеше работата и я познаваше много по-добре, отколкото той самият. Нямаше смисъл да му се бърка, особено на човек, жонглиращ не с какво да е, а със звездни флоти. Всичко, което му трябваше, бе малко приятелска подкрепа. Върджил Симс само се усмихна на Родерик Киннисон.

Сега и двамата, свързани телепатически помежду си, а също така и с Алекс Клайтън също, сякаш се намираха в бойната кула на „Чикаго“. В пределите на „Адак“, на половин светлинна година от тях земната флота формираше огромния си боен конус, обърнат с широката си основа срещу врага. Противниковите кораби се приближаваха и дори вече можеше да се види с просто око, че технологиите, използвани при построяването им, малко се различаваха от земните. В обединените, споени съзнания на Симс и Киннисон се мярна мисълта, че тази флота едва ли принадлежи на някой враждебно настроен свят. Не, по всяка вероятност той беше съставен от екстракта на всичко най-гнусно и долно от всички светове. В това число влизаше и собствения им.

От раззинатата паст на конуса се изтръгна яростно лъч енергия, който удари и пръсна челните кораби на пиратската армада. Те избухваха като ярки точки, превръщаха се в кълба от светец газ и бавно се разпръсваха в пустотата. Обединената мощ на тежките кораби на Патрула беше неотразима. Лъчевите емитерни оръдия, страшното оръжие, плод на многогодишните усилия на екипа на Родбуш, реализираха на практика всичко, което беше известно на науката за унищожаването на обитателите на Земята, Невия, и една дузина други развити светове. Този съкрушителен лъчев поток се поддържаше чрез

генераторите, работещи с активирано желязо — един практически неизтощим източник на енергия. Какво можеше да противопостави врагът срещу подобна сила?

Внезапно Черната флота започна да се престроява, и Киннисон неволно разбра, колко правилно бе нарекъл вражеската армада. Да, това вече не бяха нито черни, нито червени, нито сини фиктивни врагове в една фиктивна битка. Черното Зло протягаше ръка към Земята, то протягаше костеливата си ръка към Патрула. Адмиралът нямаше да се учуди, ако в един от черните кораби се намираше и Роджър, който по някакъв странен начин бе оцелял или възкръснал от гроба.

Киннисон чуваше как Клайтън проклина. На екрана за следене, вражеския флот се разбягваше встрани, избягвайки ударите на енергийните лъчи. Внезапно транспортните кораби се обвиха в дим, и Киннисон видя, че те се разпадат на десетки, стотици малки, бързи корабчета. Озарени от бледо сияние, те изчезваха един след друг и само след миг той разбра накъде се е устремило това ято.

Воят на сирените, разнесъл се из коридорите на подземния бункер, се вплете в заповедта на Клайтън.

— Прекратете огъня! — рязко заповяда той. — Преминете към самостоятелни действия! Разузнавачите и крайцерите да атакуват противниковите кораби от същия клас, а дреднаутите — тежките кораби. „Чикаго“ и „Бойс“, вие вземете първия, „Боливар“ и „Хималаи“ — втория, а „Европа“ и „Йоханесбург“ — третия от техните кораби. Действайте!

В пространството пламна огън. Трите големи, черни кораба се придвижиха напред, а залпът на синхронизираните им оръдия удари по „Бойс“, най-близкият от мощните съдове на Патрула. Защитните му екрани почерняха, енергийният поток опърли корпуса му, но пилотът с неимоверно усилие успя да го предпази от удара. На Черните им провървя по-малко. „Чикаго“, останал без партньор, се присъедини към „Боливар“ и „Хималаи“. Противникът им не издържа и секунда, а после едно мъничко слънце пламна в мрака, и бавно изстивайки, се разнесе в розови облачета. Сега американския крайцер насочи огъня си към последния си враг, щитът на който едва удържаше натиска на „Европа“ и „Йоханесбург“. След миг черният кораб пламна, и още едно светещо облаче се завихри и стопа в космическата пустош.

В същия този миг първия пиратски кораб изчезна. Изглежда той също имаше безинерционен двигател като корабите на Патрула и явно капитанът му нямаше намерение да се бие срещу петима противника едновременно. С един скок той се отдалечи на половин светлинна година и съдейки по всичко, жадуваше да увеличи разстоянието с много повече.

— „Боливар“, „Хималаи“, след него! — разнесе се командата на Киннисон. После се наклони към микрофона и изрева: — Останалите дреднаути — ликвидирайте най-мощните вражески съдове! Леките крайцери — първа, пета и шеста дивизии — напуснете боя, обкръжете противника и следете никой да не избяга!

Сега вече можеше да се откъсне за малко и той с трепет хвърли поглед към екрана, където се предаваше картина от Хълма. За негово учудване, не видя нито кратер, дълбок една миля, нито пък чудовищна атомна гъба. Хълмът си стоеше, цял и невредим! Гладките му метални стени бяха леко потъмнели, почвата наоколо беше изгорена, а в небето все още се мятаха десетки черни изстребители, пускащи ракета сред ракета по прозрачната виолетова омара на защитния екран. Но Хълмът се държеше! Пред очите на командващия Първи сектор няколко от вражеските кораби изведнъж стремително се понесоха надолу, сграбчени от непреодолимите клещи на силовото поле, плъзнаха се по виолетовата повърхност и сякаш се стекоха на земята, превърнали се в тънки листове метал.

„Е, Алекс, бива си я гледката, нали? — прозвуча един глас в ума му, и Клайтън разбра, че Родерик Киннисон, заедно със Симс не го бе напуснал, докато трая битката и сега заедно с него наблюдава цитаделата. — Едва ли някой ще повярва, ако не го види с очите си... Между другото, заповядайте на вашите части да стоят по-далече от силовия купол. Там има поле с повишена гравитация, стотина хиляди «g». Нито защитните екрани, нито металът ще издържат.“

„Какво стана с последния кораб? — това вече беше Симс. — Има ли съобщения от «Боливар» и «Хималаи»? Или пиратът им е избягал?“

„На това прилича, сър. — Клайтън премести очи към следящия екран, после размени няколко думи с капитан Уинфилд. — Боя се, че сме го изтървали.“

Смръщен от яд, той заповяда на крайцерите да се връщат по базите си.

* * *

Адмирал Киннисон доволно се усмихна и стана от креслото си. Операцията фактически бе приключила. Хълмът издържа. Екрана на Родбуш го бе опазил от непрекъснатите бомбардировки, и практически всичките изстребители на врага бяха унищожени. Някъде, почти извън пределите на Слънчевата система, в студената космическа тъмнина, корабите на Патрула довършваха останките от пиратите, а спомагателните части ловяха изплъзналите се бегълци.

Родерик Киннисон се протегна, хвана под мишка Симс, откъм здравата ръка, разбира се, и заяви:

— Върджил, приятелю мой, *победа! Победа!* В такива случаи добрият стар чичо доктор Киннисон препоръчва следното — бифтек алангле и едно бренди! Хайде, Върджил, да вървим!

ГЛАВА 8

ТИОНИТЪТ

Нападението над Върджил Симс, атаката на Хълма и съкрушителният отпор, даден от новите блюстителите на закона, ленсманите, и оперативната група на Първи галактически сектор, се превърнаха в най-важните събития на Трипланетната Лига. Практически на всеки час това се коментираше по всеки възможен телевизионен канал; и тогава, помежду тържествените изявления и рева на фанфарите, тръбящи победа, прозвуча спокойното съобщение за сформирването на Галактическият Патрул и мобилизацията. Това бе възприето с единодушно одобрение от всички обитатели на Трите Свята.

— Приятели мои, скоро вие ще станете свидетели на едно историческо събитие. Ще ви разкажем за него толкова подробно, колкото ни позволява закона и изискванията за секретност, — погледът на опитния репортер, съобщаващ новините по телевизията и дългофокусния обектив на оператора бяха насочени надолу. Новинарският екип следеше от вертолета си димящата, нажежена до бяло повърхност на бившата цитадела на Трипланетието. Заедно с тях и милиарди хора в десетките обитаеми светове на Вселената, залепили се за милионите видеоекрани, гледаха директния репортаж от мястото на събитието.

— Обърнете внимание, пред вас е единствената по рода си наистина непристъпна крепост, създавана някога от човешки ръце. Преди време един от нашите кореспонденти беше написал, че когато видял за първи път ленсманите, решил, че те имат не две, а много повече ръце. Сега се убеждаваме, че той съвсем не е сбъркал! Ленсманите действат бързо и ефикасно, оставайки в сянка. Престъпните елементи вече усетиха силата им. Затова е напълно очевидно, че опитът за убийство на Първия Ленсман Симс съвсем не е случаен, и някой ще си плати, и то доста скъпо за това. Както съобщихме преди минути, всеки континент от Земята и всеки от

световете в Лигата е изпратил специално съобщение, в което отрича участието си в споменатите събития. Така че, за момента все още нямаме отговор на въпросите си, а непрекъснато възникват все нови и нови загадки. Не е останал нито един жив член на Черния Флот, и до момента не разполагаме и с нищо, по което да можем да идентифицираме някой от тези хора.

— А ето и най-голямата сензация! Междупланетната телевизия получи изключителните права за интервю с двамата най-високопоставени ленсмани, които всички ние добре познаваме — Върджил Симс и Род Киннисон. Това ще бъде едно ексклузивно интервю, само по този канал! Сега ще се спуснем долу, право в офиса на Галактическия Патрул, вътре в Хълма. Не напускайте местата си пред видеоекраните, приятели!

След десетина минути репортажът продължи.

— Ето ни и нас, в кабинета на Първия Ленсман. Ще бъдете ли така любезен да се приближите малко към микрофона, мистър Симс? Нашите зрители с огромен интерес очакват отговорите на многобройните си въпроси, и най-вече за Лещата. Всички вече знаят горе-долу какво е това, но кажете ни, как изглежда тя? Кой я е създал? И накрая, как точно работи?

Киннисон понечи да отговори, но Симс мислено го помоли да изчака малко.

— Преди да преминем към тези въпроси, бих искал аз да ви задам един, — с обезоръжаваща усмивка той се обърна той към репортера. — Предполагам, че си спомняте какви бяха последствията от създадения от престъпниците фалшификат на златния метеор — идентификационния символ на Трипланетната Служба?

— О, разбирам ви, — репортерът, слабичък и енергичен младеж, загоря веднага. — Тези данни са строго секретни, така ли?

— Познахте, — потвърди Симс. — И ние смятаме да пазим в тайна всичко, имащо връзка с Лещите, — дотолкова, доколкото е възможно.

— Е, поне сте откровен... Съжалявам, приятели, но се налага да се примирите — ленсманите са прави. Но в такъв случай, мистър Симс, тогава поне кажете кой според вас се опита да ви убие и откъде се появи Черния Флот?

— Честно казано, нямам какво да кажа по този въпрос, — замислено изрече Симс. — Съвсем нищичко.

— Виж ти! Съвсем нищо ли? Може би по дипломатически съображения не желаете да ги съобщите?

— Аз не крия нищо, и съвсем лесно мога да ви убедя в това с помощта на моята Леща. С нейна помощ мислите се транслират директно от мозъка, без да минават през мускулите, движещи гласовите струни и езика. Разумът не може да лъже, дори и при наличие на „дипломатически причини“.

Ленсманът демонстрира това и репортерът потвърди думите му.

— Да, приятели, сега съм сигурен, че мистър Симс казва истината! Току-що изпитах върху себе си ефекта от Лещата и не намирам думи, с които да изразя колко съм впечатлен! Това е велико изкуство! А сега още един, последен въпрос, мистър Симс. Какво е истинското предназначение на Лещите? Какво всъщност целите вие, ленсманите и Галактическият Патрул? И защо някой толкова упорито се опитва да ви премахне? Ако е възможно, отговорете ми през Лещата и едновременно на глас. Приятели, това ще бъде най-голямата сензация — ще получите секретна информация, за която можете да бъдете абсолютно сигурни, че е самата истина!

— Добре тогава, ще ви отговоря точно така, както искате. Нашата основна цел е... — и Симс дословно изцитира същите онези неща, които Менторът достатъчно здраво бе набил в мозъка му. — Вие много добре знаете, колко е малък процента на щастието и благополучието на който и да е от обитаемите светове. Неведнъж, ние сме се опитвали да го увеличим. Надяваме се да успеем да постигнем същото нещо и за самите нас — да изпитаме и да получим заслуженото удовлетворение и гордост на човек, който има да върши някаква сложна, трудна работа, и успешно се е справил с нея. Що се отнася до покушението, аз мисля, че единственото логично обяснение е следното: съществуват една или няколко групи, организации или раси, които са против това, за което се борим ние, ленсманите. Те възнамеряват да ни унищожат — и са почнали от мен.

— Благодаря ви, мистър Симс. Убеден съм, че всеки от нас, зрителите, е напълно удовлетворен от разговора, който проведохме. А сега, приятели, пред вас е Вторият Ленсман — Родерик Киннисон, главнокомандващия силите на Патрула... Всички вие добре го

познавате... Бихте ли се приближили малко, адмирале... да, така е съвсем добре! Аз не мисля, че вие имате някакви подозрения, във всеки случай те едва ли са по-основателни, отколкото тези на...

— Имам и то големи! — кресна Киннисон така бясно, че милиони от зрителите уплашено подскочиха и се отдръпнаха от екраните си. — Как бихте искали да ви запозная с тях — на глас, чрез Лещата или и двете едновременно? — После, вече през Лещата, той продължи: — „Обмисли добре отговора си, синко, защото аз подозирам всички!“

— А-ако м-мможе и по двата начина едновременно, м-мистър Киннисон... — обръгнатия от ужас репортер бе потресен от студения гняв на ленсмана, но съумя да се овладее и едва ли някой от зрителите забеляза колебанието и нерешителността му. — Вие изпратихте чрез Лещата мисълта, че подозирате всички... Правилно ли съм ви разбрал?

— Именно. Всички. Подозирам всяко континентално правителство на всеки един от известните ви светове, включително и това на Северна Америка. Подозирам всички политически партии и организирани малцинства, подозирам капиталистите и работниците. Подозирам всички престъпни организации, а също расите, народите и планетите, за които още никой никога не е чувал — дори и вие, търсача на новини от цялата Вселена.

— Дали ви разбирам правилно, мистър Киннисон — всъщност вие нямате никакви конкретни подозрения, нали?

— Нима си мислите, че ако имах и най-най-малкото конкретно предположение, бих стоял тук, пред вас да си чеша езика?

* * *

Първият Ленсман Симс седеше в кабинета си и размишляваше, ленсман Дронуир, ригелианецът, му правеше компания, вършейки същото.

Адмирал Киннисон пък, с присъщата за него енергия, бе започнал да осъществява на практика многостранната програма за създаването, обединението и разширяването на Галактическия Патрул, планирайки всички нови операции и начина на провеждането им.

Вирджилия Симс водеше светски начин на живот и всяка вечер посещаваше приеми — танцуваше, флиртуваше и подслушваше светски разговори. О, колко бе изкусна само и как ѝ се удаваше това на Джил! Нейните уж наивни въпроси и привидно лишените от смисъл забележки и коментари често я снабдяваха с много повече информация, и то без да предизвиква никакви подозрения у събеседниците си.

Конуей Костиган, скрил Лещата под широките си ръкави, се носеше по космическите трасета, щателно изучавайки всяка една следа и изпращаше подробни доклади до центъра на Хълма, без да привлича чуждото внимание.

Джек Киннисон си караше кораба, изчисляваше трасетата и ги нанасяше върху космическите карти.

Мейсън Нортроп, неговият приятел и партньор, се бе залепил за локаторите и радарите, гледаше и се вслушваше, настройваше и променяше, отново се вслушваше — и преправяше, поправяше и осъвременяваше.

Дал-Налтел и Набос, заедно с десетина други сръчни помагачи, се трудеха над съставянето на една наистина внушителна картотека „кой кой е“ в престъпния свят.

А многобройни квалифицирани и безименни техници въвеждаха трилиони битове информация в най-съвършените и мощни компютри, съставяйки хиляди статистически таблици.

Доктор Бергенхолм временно бе зарязал изследванията си в областта на физиката и сега изучаваше влиянието на силовите полета върху органичната материя.

Стените на жилището на Върджил Симс бяха покрити със схеми, диаграми и графики. Хартии, магнитни дискове и ленти лежаха струпани на купчини по масата, а също и преливаха от редица кутии, наредени по пода.

— Ленсман Олмстед от Алфа Центавър, сър, — доложи секретарят на Симс.

— Чудесно! Поканете го, моля.

В кабинета влезе висок мъж на годините на Симс. Около тридесет секунди братовчедите се разглеждаха един друг, а после се ухилиха едновременно и енергично си стиснаха ръцете. Те си

приличаха като близнаци, с тази разлика, че косата на новодошлия беше малко по-тъмна от тази на Първия Ленсман.

— Радвам се да те видя, старче. Бергенхолм говори ли вече с тебе?

— Да. Той каза, че може да боядиса косата ти в абсолютно същия цвят, а моята перука, както виждаш, вече е готова.

— Ние никога досега не сме се срещали... — замислено произнесе Симс. — Женен ли си? — опита се той да предвиди всички възможни усложнения.

— Вдовец съм, като тебе. И...

— Един момент, сега ще събера нашите хора, — и Симс започна да изпраща повикване след повикване мислено. От всевъзможни ъгълчета на Вселената ленсман след ленсман откликваше и същевременно се свързваше с останалите.

„Приятели, — започна началникът на Патрула, — при мене е Джордж Олмстед. Възнамерявам да действам.“

„Продължавам да мисля, че тази идея хич не е добра, — измърмори Киннисон. — Твърде опасно е. Вашата задача, Върджил, е да ръководите и координирате, а не лично да участвате в рискови операции.“

„Е, ако Бергенхолм е сигурен, че дублирането е достатъчно точно и външната прилика — перфектна...“

„Убеден съм в това, — дълбокият, нисък псевдоглас на Бергенхолм премахна всякакви съмнения. — Никой няма да забележи подмяната.“

„Освен това, никой не знае, че и Джордж вече има Леща!“

„Да, — тихичко се изсмя Олмстед. — И никой освен нас и твоя секретар не подозира, че сега съм тук.“

„Добре тогава. Аз обаче не смятам да прекарам цялото това време в креслото, плесенясвайки от скука — заяви Симс. — Дронуир ще се справи много по-добре от мен с анализа на постъпващите сведения. Ако се появи някаква корелация, той веднага ще я забележи. Ние вече дойдохме до извода, че групировката Таун-Морган, а също и целия конгломерат от фирми — «Енергия Маккензи», «Уран Инкорпорейтед» и «Междузвездни превози» — са свързани, а тионитът пък с тях. Но въпреки че го знаем, не можем да направим следващата крачка. Има една тънка, едва доловима и много

съмнителна връзка между пристигането в Слънчевата система на няколко лайнера на «Превози»-те и смъртните случаи, дължащи се на тионита. Също така ни е известно, че някои чиновници от Митническата Служба изкарват луди пари, разрешавайки на космически кораби или модули да се приземяват нелегално. Явно пренасят контрабанда, но дали е свързано с тионита или не, ние не знаем. Накратко, информацията е крайно недостатъчно. Следователно, тъкмо сега е моментът да се включат и аз в търсенето на необходимите ни факти.“

„Нямам нищо против да търсиш информация, Върджил, — никой Киннисон не се предаваше лесно. — Олмстед е невероятно способен служител, а вие сте главният ни координатор. Защо не му разрешите да се заеме с контрашпионаж. Тоест, да направи това, което самият вие искате да сторите?“

„Ако си мислите, че не ми е минало през ума, дълбоко се заблуждавате...“

„Адмирале, не разбирате ли, че Олмстед просто няма как да го направи? — енергично се намеси един от ленсманите. — Аз, Руларион от Полярната област на Юпитер, съм напълно убеден в това. Най-важен в случая е психологическият фактор. Тоест, способността да се отделят и оценят детайлите, да се вземе единственото правилно решение, и то без да се колебаеш. Същевременно изпълнителят трябва да е достатъчно възприемчив, за да проанализира и обобщи ситуацията. Какво би казал затова Бергенхолм от Земята? Аз вече знам, че вашият и моят разум са близки, що се отнася до постигнатото в областта на философията и психологията.“ — Според юпитерианските стандарти, това изявление трябваше да се счита за комплимент, но Бергенхолм го прие като нещо разбиращо се от само себе си.

„Съгласен съм с вас. На Олмстед ще му бъде твърде трудно да се справи с всичко това.“

„Тогава — Симс?“

„Знам ли?“ — прозвуча мисления отговор на Бергенхолм, и едновременно с него заговори и самият Симс:

„Едва ли някой би могъл да каже дали ще успее или не, но аз все пак смятам да опитам“, — и той приключи обсъждането, като помоли Бергенхолм и неколцина от другите ленсмани да се отбият в кабинета му и да вземат неговата Леща, за да я пазят.

„Това също е нещо, което изобщо не ми се нрави, — изтъкна поредното си възражение Киннисон. — Без Лещата кой знае какво може да стане с вас!“

„О, не мисля, че ще ми трябва за толкова кратко време. Освен това, в семейство Симс не само Вирджилия има телепатични способности.“

Ленсманите не се бавиха много в кабинета на Симс. След няколко минути двама високи мъже се надигнаха иззад масата и излязоха в приемната.

— Довиждане, Върджил, — каза на глас човекът с кестенява коса, — желая ти късмет!

— И аз на тебе, Джордж, — отвърна му, сбогувайки се, светлокосият.

Норма, секретарката на Симс, беше съобразително и доста наблюдателно момиче. На нейно място друга едва ли би се овладяла толкова бързо. Тя съпроводи с поглед излизация ленсман, а после огледа шефа си от главата до петите.

— Досега не бях виждала такова чудо, мистър Симс, — заяви тя накрая. — Ако не броим едва доловимата разлика в оттенъка на косата и някои... х-ъм, различия в осанката, той спокойно може да мине за ваш двойник. Общи предци, може би?

— Да, разбира се. Ние сме братовчеди — по-точно, четвърти братовчеди... мисля, че така е прието да се казва. Години наред знаехме, че сме такива, но едва сега се срещнахме за първи път.

— Четвърти братовчеди ли? Какво е това?

— Ами, живели някога двама човека, единият се казвал Албърт, а другият — Честър...

— Сигурен ли сте, шефе? Да не би да са били двама ирландци — Пат и Майк? — подразни го усмихнатата девойката. В работно време Норма беше оправна, невъзмутима и умела секретарка, но през кратките минути почивка и двамата си позволяваха да се поотпуснат малко. — Говорите някак странно.

— Може би защото сега правя първите си стъпки в една непозната за мене област — изследвам собственото си родословно дърво. Но ако продължим в този дух, ще видим, че и Честър, й Албърт са имали всеки по четири деца — две момченца и две момиченца, или на два пъти еднояйчни близнаци. А когато те пораснали...

— Искате да ме убедите, че всичките тези близнаци са се изпоженили помежду си?

— Именно. А защо не?

— Защото това би било в противоречие със законите на вероятностите. Но продължавайте, моля. Мисля, че започвам да разбирам накъде биете.

— И така, всяка една от тези двойки е имала само по едно дете. Нека наречем тези деца Джим Симс и Сали Олмстед, и Джон Олмстед и Айрийн Симс.

Лекомисленото настроение на Норма моментално се изпари нанякъде.

— Джеймс Александър Симс и Сара Олмстед Симс — та това са вашите родители! Сега вече разбирам... Значи, този Джордж Олмстед е ваш...

— Съвършено вярно. Не мога да намеря точната дума за такъв вид родство — може би след време вие ще се захванете сериозно с генеалогията и ще ми кажете точно. Така че приликата ни е напълно обяснима. Само че не сме двама, а трима — Джордж има и брат-близнак.

Светлокосият човек влезе в кабинета, затвори вратата след себе си и с помощта на Лещата изпрати послание до Върджил Симс.

„Сработи, Върджил! Аз говорих с нея близо десет минути, и тя въобще не се усети! След като моята перука може да заблуди дори вашата секретарка, то вашата перука ще свърши работа с всички останали!“

„Отлично! Аз също си направих един експеримент с няколко човека, прочути с наблюдателността си. Никой не заподозря нищо.“

Отхвърлил настрана всякакви съмнения, Симс влезе в масивния, защитен от радиация и неутронно излъчване подземник — единствения начин, по който можеше да се проникне в подземията на Хълма, а също и да се излезе оттам. Един вертолет го откара до нийоркския астропорт, където „случайно“ се намираше на ремонт повреденият лайнер, който трябваше да вземе Олмстед. Симс анулира билета на Олмстед до Лондон, и се отправи към Ню Йорк, право към офиса на сенатор Морган. Там го поканиха в кабинета на Херкаймер.

— Джордж Олмстед. Имам уговорена среща.

— Да? — вежливо приповдигна вежди секретарят.

— Ето, заповядайте, — ленсманът хвърли един плик на бюрото, така че той се приземи на дюйм от ръката на Херкаймер.

— Ще ви помоля за вашите пръстови отпечатащи... тук и тук... — Симс се допря до една стъклена пластина. Секретарят натисна едно копче и изрече в микрофона: — Проверете тези отпечатащи в картотеката. Сравнете и перфокартата от този плик с контролната — с точност до микрон. — Той се обърна към ленсмана, който спокойно стоеше пред бюрото му. — Нали разбирате, това са формалности, но са абсолютно задължителни за всички.

— Естествено.

Няколко доста дълги секунди тези двама проникателни, силни мъже се разглеждаха един друг, опитвайки се да проникнат взаимно в мислите си. После от микрофона долетя неясно мърморене, Херкаймер послуша малко и каза:

— Всичко е наред, Олмстед. Да преминем направо към въпроса. Ние имаме доста положителни отзиви за вас и работата ви, но както изглежда, вие никога досега не сте си имали работа с тионит?

— Не съм. Дори не знам как изглежда.

— И какво очаквате от нас?

— А, нищо особено,... обичайното — да ми съдействате да получа повишение... и пари — за мен и организацията ми.

— Първо за вас, а после за организацията?

Очите им се срещнаха; едните — горящи от скрита ненавист, а другите — равнодушно проблясващи със студени златисти искрици.

— Необходимо ли е да сте толкова откровен? — усмихна се Симс. — Май казахте, че ще говорим само по същество?

— Предполагам сте наясно, че няма да минем без проверки, Олмстед.

— Споменаха ми нещо такова.

— Не сте ли любопитен каква точно ще бъде проверката?

— Не чак толкова. Вие нали сте я издържали?

— Какво имате предвид? — Херкаймер буквално изскочи от креслото си, а очите му пламтяха с безумна, нескривана вече злоба.

— Само това, което казах — Нито повече, нито по-малко. Както искате, така го разбирайте. — Симс беше спокоен и безразличен, каквито бяха и очите му. — Вие сте се спрели на мен, защото аз съм си

аз. Да не би да сте смятали, че странстването сред звездите ме е направило подлизурко?

— Не. — Херкаймер седна и извади от чекмеджето две малки, прозрачни, приличащи на капсули тубички, във всяка от които имаше следи от някакъв пурпурен прах. — Знаете ли какво е това?

— Досещам се.

— Само една пращинка е достатъчна, за да повали як мъж с прекрасно, здраво сърце. Седнете. Тук има една доза. Махнете капачката, пъхнете капсулата в едната си ноздра и вдъхнете. Ако след това успеете да оставите втората доза на бюрото, ще останете жив или иначе казано, сте издържали проверката. Ако не ще умрете.

Симс седна, набути капсулата в носа си и вдиша.

Ръцете му безсилно се плеснаха върху бюрото, пръстите му се свиха в юмрук, под кожата му заиграха опънатите до крайност сухожилия. Лицето му побеля, клепачите му се притвориха, а челюстта му се стегна. Цялото му тяло се напрегна, сякаш агонизираше. Сърцето му яростно туптеше, дишането бе пресекливо.

Това беше „спазъм на мускулите“, нещо, еднозначно свързвано само с тионита и нищо друго; каменна неподвижност, придружаваща мисленото сбъждане на всяка фантазия и желание.

* * *

Галактическият Патрул в един миг се превърна в реалност, сила, на която се подчиняваха всички светове във всички галактики, в целия пространствено-времеви континуум. Симс усети какво всъщност е Лещата и какво точно я правеше такава. Той проумя пространството и времето и разбра, какво е това абсолютно начало и окончателен край.

Същевременно той виждаше и правеше неща, за които е по-добре да премълчим. Всяко негово желание — умствено или физическо, открито или дълбоко потиснато, благородно или низко, всяко едно желание, което той, Върджил Симс, някога бе имал, бе изпълнено докрай. ВСЯКО!

Докато Симс стоеше неподвижен, екзалтиран до крайност и балансиращ между живота и смъртта, вратата се отвори и в стаята влезе сенатор Морган. Херкаймер го погледна крадешком, когато онзи

се обърна — и едно, почти моментално потиснато чувство за вина проблесна в ясните му, чисто кафяви очи.

— Здравейте, шефе. Радвам се да ви видя... Тази гледка обаче хич не ме радва толкова, — кимна той към Симс.

— Нима? Искате да кажете, че вече не си падате по садистичните експерименти? — сенаторът седна близо до секретаря си и раздразнено забарабани по повърхността на бюрото. — Необходимо ли беше?

— Но нали трябва да проверим... — започна Херкаймер, но изведнъж лицето му се сгърчи и той викна: — Мразя го това проклето семейство!

— Да, това трябва да е истинската причина, — спокойно произнесе Морган. Лицето му се отпусна, а пръстите му спряха барабаненето си. — Гневът се натрупва. Вие не успяхте да прекършите девайчето и никога няма да имате удоволствието да видите, как я дерат жива и затова сте развили алергия към всички нейни роднини. Напълно разбираемо чувство, бих казал, само че искам да ви предупредя, — в тихия, бездушен глас на сенатора определено се долавяше заплахата. — Ако не престанете да смесвате личните си амбиции с работата си и не контролирате садистичните си наклонности, ще съжалявате. Никой няма да допусне подобно нещо още веднъж.

— Няма да се повтори, шефе. Простете ми, не се стърпях... С всекиго може да се случи! Той направо ме вбеси!

— Естествено. Той това е и целял. Елементарно е. Сега внимавайте вече идва на себе си.

Мускулите на Симс се отпуснаха. Той отвори очи, погледът му беше пуст и празен, а после, когато в съзнанието му нахлу спомена за случилото се, отново ги затвори. През тялото му пробягваха бавни тръпки. Всяка клетчица, всеки нерв трепереше, и пищеше, и искаше още, още, още! Мозъкът му бе обладан от неистовото, обсебващо желание отново и отново да изпита тази пределна възбуда и екстаз, която му бе подарил чудовищният препарат.

На бюрото, точно пред очите му лежеше още една доза от наркотика, и всеки пристрастен към тионита без каквото и да било колебание би продал душата си на дявола, за да се сдобие с нея. Можела да го убие! Голяма работа! В крайна сметка, какво е смъртта?

Нима има по-голяма наслада от тази, която току-що бе изпитал, и която можеше да повтори ей сега още веднъж? Освен това, на кой би му дошло на ума нещо толкова идиотско, че тионитът може да убие него, Върджил Симс?! Него, свръхчовека, — нали току-що го доказа!

Симс с голям зор размърда отеклите си мускули и се протегна към капсулата. Това движение, толкова незначително и слабо, се оказа спасително. Изведнъж Първият Ленсман Върджил Симс отново можеше да контролира себе си. Но страстното желание не намаля, напротив, даже се увеличи още повече.

Щяха да минат много месеци, преди Симс да може спокойно да си помисли за тионита, а и за нещо с пурпурен оттенък изобщо, без дишането му да спира и мускулите му неволно да се напрягат. Трябваше да изминат години, за да може напълно да забрави какво се беше случило с него до това бюро, в тази стая. Години, за да натика тези свои спомени в най-тъмните кътчета на разума си и да затвори вратата. Изведнъж той разбра, че може да стане нещо непоправимо и това сякаш му вдъхна нови сили. Пръстите на Симс вече почти докосваха капсулата, но вместо да я сграбчи, той с рязко движение бутна наркотика по гладката повърхност на бюрото към Херкаймер.

— Разкарай тази гадост оттука, приятелче! Още един такъв опит и щеше да ми е за последно, — после се завъртя към Морган и рече: — Не вярвам някога да сте минавали през такова нещо. Убеден съм в това.

С видимо усилие секретарят се сдържа да не му отвърне, но Морган не пропусна да го направи.

— Нещо се разприказвахте, Олмстед. А можете ли да станете?

Симс се хвана здраво с двете си ръце за ръба на бюрото и с огромно усилие успя да се изправи на крака. Стените на стаята се въртяха, сякаш седеше във въртележка, като освен всичко друго всеки предмет и вещ в стаята описваше по някакъв непостижим начин някаква своя, непредсказуема траектория; главата му се пръскаше, сякаш непоносимата болка беше бомба, която всеки момент се канеше да избухне. Пред очите му плуваха черни и бели петна, както и дъгоцветни мълнии; Той с мъка отдели едната си ръка от бюрото,... после и другата... и рухна обратно в креслото.

— Все още не, — отвърна Симс през зъби.

Сенатор Морган, макар и да се опитваше да го скрие, беше направо като гръмнат. Не защото опитното зайче се бе стоварило обратно в креслото, а защото изобщо бе успяло да се приповдигне на повече от един дюйм. Да го нарече „тигър“ просто не вървеше. Този Олмстед си беше истински динозавър, или поне седем осми от него!

— Обикновено на хората им трябват няколко минути, за да се окопитят от шока, — отбеляза Морган, — на едни повече, на други — по-малко. Но защо мислите, че Херкаймер не е минавал през такъв тест?

За втори път два чифта очи се впиха едни в други, но този път мълчаливото противоборство продължи доста по-дълго.

— А вие как мислите? — проговори най-накрая Симс. — Знаете ли как успях да оцелея досега? Защото си мълчах, когато трябваше.

Преди да отговори, Морган скъса обвивката на една венерианска цигара, захапа я здраво между зъбите си, запали и пусна три кръгчета.

— Разбирам. Вие сте аналитик. Добре, дайте да оставим Херкаймер на мира и да поговорим за бизнес. Нещо против?

— Да, защо не? Според слуховете, вие винаги сте се движили в най-горните ешелони. А аз най-обичам да говоря директно с големия шеф.

— Доброто старо ласкателство, а? — и Морган си позволи една добре премерена порция презрение. — Как да оцелееш в този жесток свят: правило номер едно — подмажи се на шефа.

— Великолепен съвет, сенаторе, но вие не сте обидчиво девойче и аз не съм длъжен да се отнасям така с вас. — Симс вече почти беше дошъл на себе си и заговорнически се ухили. — Не идваме от детската градина все пак.

— Може, може, — процеди Морган. Обикновено след този тон неговите подчинени едва ли не изпадаха в безсъзнание от страх, но Олмстед явно щеше да се окаже костелив орех. — Съветвам ви обаче да не повтаряте тези глупости,... може да се окажат вредни за здравето ви.

— Е, аз ви гарантирам, че днес едва ли ме грози такава опасност. Все още не сте ме наели, нали така?

— Ама вие какво си въобразявате — че ще напуснете тази сграда жив без моето разрешение?

— Ако си говорим откровенно — да. Тук, разбира се, е пълно с ваши хора, и те са добре въоръжени. Добре де, но какво от това?

— Какво ли? — мазно, но ядно повтори сенатор Морган.

— Именно, какво от това? — Олмстед продължаваше да изглежда абсолютно невъзмутим. — Знаете ли, случвало ми се е да посещавам какви ли не места, но съм се държал за полата на майка си само в най-крехката си възраст... А това, за съжаление, беше тоо-олкова отдавна.

— Разбрах, разбрах... Искате да ми кажете, че не се страхувате от празни заплахи... И ме изпитвате, също както и аз проверявам вас. Знаете ли, Джордж, започвате да ми харесвате! Мисля, че се досещам и за останалите ви съображения... — Сенаторът помълча малко, а после рязко нареди: — Хайде, говорете!

— Всеки, който се кани да ми става шеф, трябва да е по-як от мене. В противен случай не се хващам да работя за него.

— Доста откровенно. Боже, вие наистина много ми харесвате, Олмстед! — широкото лице на Морган се озари от усмивка, той стана, направи няколко широки крачки и енергично разтърси ръката на госта си. Симс, който внимателно го наблюдаваше, така и не можа да разбере дали ентусиазмът му е фалшив или не. — Искате ли работата? Кога можете да започнете?

— А нима вече не започнах? Още преди два часа, сър?

— Великолепно, — басово откликна Морган. Не му пролича, но несъмнено бе забелязал и разбрал промяната в обръщението. — Без да знаете каква е работата и колко ще ви плащаме?

— Точно в този момент, сър, нито едното, нито другото е толкова важно. — Симс с лекота се надигна от креслото и се ръкува със сенатора, който остана страшно доволен от това, колко бързо се бе възстановил той! — Що се отнася до работата, аз или ще се справя, или ще разбере, защо не мога да го направя. А за плащането,... струва ми се, че трябва да разчитам на щедростта ви.

— Много добре. Далеч ще стигнете. — Морган отново стисна ръката на ленсмана, но Симс пак не успя да прецени доколко онзи е искрен. — И така, вторник, по обяд. Нюйоркския астропорт, звездолет „Кралица Вирджиния“. Ще докладвате пред капитан Уилоуби в хангар номер четиринадесет. А преди да си тръгнете оттук, се отбийте през касата. Всичко най-хубаво!

ГЛАВА 9

ТРЕНКО

Пиратството беше доста разпространено явление, и нямаше никакво съмнение, че беше от голямо значение за развитието на бизнеса. Мъргъртройд, най-известният от бандитите, нарушаващи безопасността на галактическите линии, се смяташе за космическия капитан Кид, а слуховете, че е пряко свързан с МКП, не предизвикваха учудване у никого. Какво толкова: такива неща винаги се случваха, и от най-древни времена най-жестоките и свирепи корсари бяха тясно свързани с най-влиятелните от властимащите.

Докато излизаше от офиса на сенатор Морган, Върджил Симс размишляваше върху пиратството и пиратите. Той продължи да мисли за това и по време на разговора си с Родерик Киннисон.

— Стига толкова сме говорили за този наркотик и моите преживелици, Род. — Първият Ленсман уморено се протегна, опитвайки се да забрави всичко, свързано с пурпурния пращец. — Да се върнем към операция „Боском“. Работата върви ли?

— Непрекъснато получаваме все нови и нови данни. Вашите предположения, че загубите на „Превозите“, за които те се оправдават с пиратите, са фалшиви, изцяло се потвърдиха. Но това не се отнася за по-голямата част от нападенията, и онези случаи, когато корабът заедно с част от екипажа и останалите живи пътници е бил открит покъсно, ни дадоха истинската следа. Между другото, всичките тези случаи много си приличат, и ние успяхме доста да напреднем, докато ги проучвахме.

— Това звучи доста странно, Род! Давайте по-нататък!

— Слушайте внимателно. Цялата работа стигна много по-далеч, отколкото предполагахме в началото. Оказа се доста лесно да се сдобием със списъците на пасажерите и имената на членовете на екипажа на независимите кораби, които бяха безследно изчезнали. Не беше трудно да открием и роднините на всичките тези хора. Интересуваха ни най-вече съпругите им. Както добре знаете, повечето

астронавти са млади хора. Е, а жените им са още по-млади. Така че, в крайна сметка очерталата се ситуация беше най-обикновена. Тези жени бяха получили работа, повечето от тях се бяха оженили повторно, въобще бяха си уредили живота.

— Искате да кажете, че в случаите с корабите на МКП е било различно?

— Именно. Дори опитът да бъдат открити само списъците на пътниците се оказа твърде сложна работа, а списъци с членовете на екипажите изобщо не съществуват. Няма да се спирам върху подробностите как се добрахме до тези данни, но в крайна сметка успяхме. И се получи нещо наистина удивително — техните жени в девет от десет случая са изчезнали безследно! Успяхме да открием само онези от тях, на които им е било все едно живи или не са мъжете им и преди да изчезнат яко дим. Но най-голямата сензация е... нали помните изчезналия кораб, с който пътешествуваха студентките от женския колеж?

— Разбира се. На времето се вдигна доста шум около тази история.

— Интересното в случая е, че два дена преди корабът им да излети от Земята, колежът им е бил ограбен и подпален. Административната им сграда е изгоряла до основите, всичките им архиви — също. Затова и списъка на изчезналите е бил съставен само по показания на роднините и най-близките им приятели.

— Да, това също си го спомням. Макар че... космическата компания не предостави ли... О! — изведнъж възкликна Симс доста обезпокоен, — да не би да искате да ми кажете, че това е била „Космически превози“?

— Естествено. Ние предположихме, че приблизително по същото време са изчезнали още няколко съда, на които са се намирали най-вече жени. И още нещо, спомняте ли си корабът, на който са пътували най-добрите студенти от Остин колидж. Нито преди, нито след това колежът не е имал толкова способни момчета! Те направо са били идеалната кандидатура за хора, които трябва да изчезнат!

— Но, Род! Та това значи, че... Къде ли са те сега?

— Да, точно в това е въпросът — „къде“, и първостепенната ни задача е да открием това. В нашата Галактика има близо два милиона слънца, а броят на планетите, обитавани от повече или по-малко

антропоморфни форми на живот е още по-голям. Вие знаете колко много от тях вече са проучени и колко бързо върви колонизирането и приспособяването им. Така че всичките ви догадки за това къде биха могли да се намират всичките тези астронавти и инженери заедно с жените и приятелките си, май са също толкова неопределени и мъгляви, колкото и моите собствени. Аз съм съвършено сигурен само в четири неща, но не мога да подкрепя с факти нито едно от тях. Първо, те изобщо не са загинали някъде в космоса. Второ, оставили са ги на някоя удобна, предварително подготвена за тях планета от земен тип. Трето, те са там, за да построят космическа флота. И четвърто, именно тази флота нападна нашия Хълм!

— Начело с Мъргъртройд, така ли? — независимо от явното учудване, предизвикано от заявлението на Киннисон, Симс не изглеждаше обезкуражен.

— Засега не мога да твърдя това. Не разполагаме с достатъчно факти.

— Те няма да спрат дотук, — забеляза Симс. — Ще построят още една флота, която този път може да превъзхожда нашите сили. И тъй като политиците винаги са наясно с какво точно се занимаваме... или може би... бих искал да знам...

— Можете да спрете да се чудите, — сурово се усмихна Киннисон.

— Какво искате да кажете?

— Точно това, което си помислихте току-що. Нали знаете за най-близката до нас Галактика, в която се образува гигантски разрив?

— Да.

— Зад този район, който от хилядолетия е недостъпен за наблюдения, се намира една планета, която спокойно би могла да бъде сестра-близначка на Земята. Там не познават още нито атомната енергия, нито космическите полети, но имат доста мощна индустрия. С една дума, това е проектът „Бенет“! Съвършено секретно е и освен ленсманите, никой друг не знае за това. Двама от приятелите на Дронуир — съобразителни, спокойни момчета я наглеждат от време на време. Каним се да направим военна база на флотата на Галактическия Патрул там.

— Но, Род... — и Симс започна да изброява безбройните проблеми и невероятните трудности на програмата, която толкова

лаконично бе описал приятелят му.

— Забравете за това, Върджил, — прекъсна го Киннисон. — Задачата, разбира се, съвсем не е от лесните, но ние можем да направим това, което и те са направили, и то доста по-добре от тях. Вие ще бъдете свободен да се занимавате само с вашата собствена мисия, знаейки, че когато ни потрябва — отбележете, че казах „когато“, а не „ако“ — ще можем да извадим от ръкава си армада, пред която флотата, която имаме в момента, ще ви се стори като малка оперативна група, — усмихна се Киннисон.

— И тъй като знам, че имате насрочена среща с Джил, няма да се впускам в подробни описания на проекта. Предайте й поздравите ми и, както е прието да се казва на Вега, горе опашката, старче!

* * *

Симс стоеше в разкошното фоайе на не по-малко разкошния хотел, когато забеляза Джил, съпроводвана от две момчета, служители на хотела, облечени в хотелски униформи.

— Скъпа моя, позна ли ме?

— Разбира се, чичо Джордж! — девойката го млясна по бузата, след което прислужниците се отдалечиха.

— Толкова се радвам да ви видя — слушала съм страшно много за вас! А сега да отидем в Морската зала, нали?

— Да. Запазил съм маса там.

Във великолепната зала на шикозния ресторант към едно от най-известните нощни заведения на града те пийнаха по едно, после здраво хапнаха и още по-добре си поговориха.

— Тук сме в пълна безопасност, нали така? — първа попита девойката.

— Мисля, че да. При целия този шум и най-чувствителните микрофони няма да засекат тихия ни разговор,... а освен това тук е толкова тъмно, че дори и да ни наблюдават с дванадесетдюймови инфрачервени бинокли, все едно нищо няма да разчетат по устните ни.

— Прекрасно тогава. Обаче тебе добре са те обработили, татко! Ако не беше твоята, х-ъ-mmm... ментална индивидуалност, дори и аз нямаше да забележа размяната.

— Тоест ти смяташ, че поне за това мога да не се притеснявам?

— Абсолютно!

— Тогава да се захващаме за работа. Аз зная, че вие — ти, Набос и Дал-Налтел притежавате достатъчно проникателни и умни мозъци, така че едва ли е възможно всички едновременно да се заблуждавате за едно и също нещо. Откъдето, веднага следва изводът, че „Превозите“ наистина са свързани с шайката на Таун-Морган и с тионита. А логичния завършек — Дал, между другото, също мисли така — трябва да бъде... — Симс млъкна.

— Искаш да кажеш, че нашият отявлен мерзавец Мъргъртройд е не само един от пиратските главатари, но участва и в бандата на Таун-Морган-Айзъксън? Но татко, що за безумна идея! Нима наистина всичко е чак толкова долно и подло?

— Може да се окаже и доста по-лошо, отколкото си мислиш. А сега и другото. Кой, според вас, е истинският шеф?

— Е, много ясно, че не е мистър Херкаймер, — ухили се Джил. — Струва ми се, че единствения бизнес, който може да му се повери, е количка за хотдог. Той е такъв дребосък, че и през микроскоп не можеш да го разгледаш както трябва! Партньорите му от Марс и Венера също не са. Смятам, че те по биха могли да се хванат с някои по-крупни сделки, но само в планетен мащаб, не по-големи. Сега за Мъргъртройд. Самата аз никога не съм го срещала, но съм чувала, че въобще не е от класата на Таун. А Големият Джим, въпреки че доста бих се учудила, почти сигурно също не е главният организатор.

— Да, довчера и аз също щях да се чудя, но след това, което се случи днес — ще ти разкажа някой път, изобщо няма да се чудя чак толкова.

— Радвам се. Не знам защо ми се струваше, че ще възразяваш, даже самата аз бях започнала да се съмнявам в изводите си... те изобщо не се връзват с общоприетите представи... или по-скоро, с това, което се нарича общоприето. Ами, тогава остават само Айзъксън и сенатор Морган. — Джил неуверено смръщи вежди. — Айзъксън, естествено, е доста необикновена личност. Способен. Надарен. Прекрасно информиран. Изпълнител от най-висша класа! Именно такъв и трябва да бъде шефът на „Превозите“. А що се касае до Морган... Винаги съм мислила, че е просто един дърдорко и лъжец... — Джил замълча, без да довърши думите си.

— И аз така си мислех до днес, — мрачно отбеляза Симс. — И аз смятах, че той е просто един развратник, невероятно алчен политикан, ловко манипулиращ настроенятията на тълпата. Но май ще трябва да преразгледаме радикално преценките си за този човек.

Мозъкът на Първия Ленсман трескаво работеше. Двамата с Джил бяха стигнали до един и същи извод по два коренно различни пътя. Но ако Морган наистина се окажеше „Големия Шеф“, защо бе удостоил с разговор такава дребна рибка като Олмстед? Или работата на Олмстед щеше да бъде много по-сериозна, отколкото Симс предполагаше?

— Имам още цяла дузина въпроси, с които трябва да се захванеш, — каза той накрая. — Но май най-добре да ти разкажа за това, което се случи с мен днес.

* * *

Дойде вторник. Наближаваше обяд, когато Симс влезе в кантората, където зад голямо, почти празно писалище седеше жилав, беловлас човек.

— Капитан Уилоуби?

— Да.

— Джордж Олмстед на вашите заповеди.

— Четвърти помощник Олмстед, — уточни капитанът. После натисна едно копче, и тежката, звуконепроницаема врата се хлопна, заключвайки се с трясък.

— Четвърти помощник ли, сър? Ново звание, така ли? Какви ще бъдат задълженията ми?

— Да, ново и специално. Ето няколко параграфа от служебната инструкция за длъжността ви, прочетете ги и се подпишете... — Капитанът не счете за нужно да добави — „в противен случай“. Не беше необходимо. Симс разбра, че Уилоуби, който обикновено беше доста словоохотлив, смяташе да общува колкото се може по-малко с новия си подчинен.

Той плъзна поглед по текста: „четвъртия помощник... е длъжен... никакви задължения и отговорности по време на рейса... товарът...“ После следваше един раздел, който го накара да изстине отвътре: „щом даде заповед за детайлно изследване на корпуса на

кораба отвън и усети, че подчинените му оказват съпротива, да ги накара да изпълнят заповедта под страх от смъртно наказание или каквото и да е друго наказание, което сметне за необходимо...“

Ленсманът успя да се овладее и не показва колко силно го е впечатлил този страшен документ. Той само поиска с поглед химикалка от капитана и се подписа най-отдолу под документа — Джордж Олмстед, с четливия, бърз почерк на Джордж Олмстед.

Сетне заедно с Уилоуби се качи на борда на „Кралица Вирджиния“, където капитанът му показва неговата каюта.

— Заповядайте, мистър Олмстед. Няма да имате никакви задължения тези дни, докато не се запознаете със снабдителя и останалите ви хора. Можете да се движите свободно из кораба, с едно изключение — не се мяркайте в сектора за управление, докато самият аз не ви повикам. Ясно ли се изразих?

— Съвсем, сър! — Уилоуби излезе, а Симс метна на койката скромния си багаж и се започна да проучва помещението.

Каютата беше съвсем мъничка, но независимо от жестоките ограничения върху излишното тегло на кораби от подобен тип, беше оборудвана с всичко необходимо. Имаше лавици или по-точно, високи стелажи с книги и микрофилми, кварцови лампи, шкафче с навигационни карти и даже спортен тренажор. Върху една ниска масичка имаше мощен приемник, с който можеше да се хващат програми от практически всяка точка на пространството. Помещението имаше само един недостатък — нямаше ултравълнов видеоекран. Но този факт изобщо не изненада Симс. Едва ли, „те“ биха искали Джордж Олмстед да знае къде го карат.

Симс се учуди едва тогава, когато се срещна с хората, намиращи се под непосредственото му ръководство. Те бяха четиридесет, и дори и с просто око се виждаше, че всичките тия момчета принадлежат към изметта и отрепките на обществото. След известно време той проумя, че това не бяха обикновени космически плъхове и скитници. Шестима от тях — най-силните физически, но доста недоразвити умствено, бяха бегълци от килиите за смъртни присъди, убийци и още по-лоши неща. Той погледна към най-едрия тип от тази шесторка, приличащ на гардероб — рижав гигант на име Торн, с малки, прасешки очички и огромни юмруци и попита:

— Казвали ли са ти какво ще работиш?

— Не, началник. Само, че работата ще е опасна, но ако изпълнявам всичко точно както ми заповядат, ще се отърва без драскотина. А, и още, че ще започваме следващата седмица. Нали така, началник?

Симс беше квалифициран психолог и веднага схвана и продължи да препитва последователно всеки от членовете на колоритната си група подчинени. Но това му занимание бе прекъснато скоро, защото го повикаха в сектора за управление.

Върху намиращият се там навигационен екран не можеше да се разчете нито един символ. Единственият включен следящ монитор показваше някаква планета, над която блестеше неистово бяло-синкаво слънце.

— Искам да ви запозная с първата ви задача и да ви разкажа всичко, което знам за ей това топченце там долу, — произнесе капитан Уилоуби. — Наричат го Тренко, — дори и на Върджил Симс, един от най-осведомените хора в Галактиката, това нищо не му говореше. — Ще трябва да вземете пет човека от групата си, да се приземите на планетата и да съберете толкова зелени листа, колкото успеете. Можете да взимате и от тези с пурпурен оттенък. Най-ценни са „широките листа“, които са два фута дълги и около фут широки, но няма нужда да се формализирате чак толкова. Ако наблизко няма от широките, вземете това, до което успеете да се докопате.

— Дотук добре, но аз не виждам нищо сложно, — спокойно отвърна Симс. — Какво прави тази задача толкова трудна за изпълнение?

— Собствено — нищо, освен самата планетка. Просто тя се намира най-близо до Аризия, този прокълнат от бога свят. Никога не съм идвал толкова близо до нея, така че каквото знам, го знам от разкази на други хора. На тази гадна, пакостлива планетка има нещо, което убива хората или по-точно разума им. Обикновено при всяка експедиция губим по седем-осем капсули и тридесет и пет — четиридесет души, а най-големият товар, който сме успели някога да вдигнем, не надхвърля повече от двеста фунта. Проклети листа! А много често си оставаме и с празни ръце.

— Казвате, че хората полудявали? — независимо от самообладанието си Симс побеля. Едва ли, Аризия имаше нещо общо

с това! — И какви са симптомите на това полудяване? Какво ви казаха хората?

— Най-различни неща. Повечето казаха, че загубили зрението си. Не, че са ослепели, но нищо не можели да различат, или обратното. Виждали неща, които в действителност не съществуват. И още — всяка нощ над планетата се изливат страхотни порои, а на сутринта всичко е изсъхнало. Най-страшните бури на Вселената, с ужасяващи мълнии, мога да ви пусна и запис, а също и вятър със скорост повече от осемстотин мили в час.

— Да, звучи внушително. А как сме с времето? Ако не възразявате, бих искал да поразузная малко, преди да кацнем.

— Идеята не е лоша,... двама-трима преди вас също си го помислиха, но това не им помогна особено. Те така и не се върнаха. Така че, няма смисъл да си губите времето. Изберете петима и се качвайте в капсулата. Ще се оправяте на място.

* * *

Когато спасителната капсула рязко се устреми надолу, от високоговорителите се разнесе резкия глас на капитан Уилоуби:

— Вижте, момчета, сигурен съм, че на някои от вас може и да им е минала през ума мисълта да изклинчат някак си. Съветвам ви тутакси да я забравите. Четвърти помощник Олмстед е снабден с всички пълномощия и има заповед да стреля в корема на първия, който не си върши работата достатъчно чевръсто, или пък, ако е прекалено бърз — докато изпълнява нарежданията му. А аз самият, при първия признак за нещо подозрително, просто ще пратя по дяволите цялата ви нещастна черупчица! Спорен улов!

През следващите четиридесет и осем безсънни часа Симс успя да изследва планетата Тренко и колкото повече научаваше, толкова по-ненормален му се струваше този свят.

Трудно беше човек да си представи по-своеобразна планетка! Половината от атмосферата и част от хидросферата ѝ се състоеше не от вода и въздух, а от някаква субстанция, която се изпаряваше при доста ниска температура на кипене — около седемдесет градуса по

Фаренхайт. Затова и през деня на Тренко беше като в Сахара, а нощите бяха леденостудени и пронизващи.

Вследствие на това всяка нощ валеше, и то така, че най-силните и проливни земни дъждове, с около един дюйм воден слой на час, изглеждаха като лек дъждец. Не, над Тренко бушуваха дъждове в истинския смисъл на тази дума — четиридесет и седем фута и пет дюйма влага изригваха от небето всяка нощ, през цялата година. Естествено, чудовищната кондензация предизвикваше вятър. Графиките и рисунките на Уилоуби се оказаха доста точни. С изключение на няколко малки области на двата полюса, на планетата нямаше нито едно място, на което кой да е земен тайфун да не изглежда като пълно безветрие. А трябва да се отбележи, че ураганите на Тренко не стихваха и за миг. По екватора всеки изгрев и залез на слънцето бяха съпроводени от вятър, духащ от светлата част на планетата към тъмната и обратно със скорост, която бе непостижима за нито един земен циклон.

А и мълниите! Това не бяха онези слаби и случайни изблици, които така добре разнообразяват бурите на Земята, а продължителни, ослепяващи, блестящи като слънце разряди от по няколко милиарда волта, благодарение на които понятието тъмнина на тази планета беше просто непознато. Те изкривяваха и изопачаваха самото пространство. В тази фантастически изменчива и призрачна обстановка зрението ставаше нещо напълно безполезно — това се отнасяше и за ултравълните.

Приземяването през светлата, дневна част на планетата, като се изключи може би моментът точно на обяд, беше невъзможно заради вятъра, който не би позволил на кораба да се задържи върху повърхността повече от няколко секунди, а пък кацането през нощта изглеждаше също толкова невъзможно заради ужасяващите електрически разряди, които щяха да направят капсулата на решето, ако я улучеха.

Методично, обиколка след обиколка, от полюс към полюс, от дневната към нощната страна, Симс обикаляше планетата, изпращайки ултравълни към измамливата повърхност на Тренко, и също толкова постоянно получаваше абсолютно безсмислени изображения. Планетата се въртеше, клатушкаше, тресеше, потрепваше и танцуваше. Тя се разпадаше на парчета, всяко от които започваше

собствен лудешки танц, ако се съдеше по математически абсурдните им траектории.

Накрая, напълно отчаян, той насочи лъча право надолу, и с невероятно усилие го задържа така около минута. Планетата отново се разпадна пред очите му, но този път той не прекрати наблюдението. Прекрасно разбираше, а и всички прибори показваха именно това, че той виси в стратосферата на около двеста мили над повърхността на планетата, но независимо от това, виждаше огромен къс нащърбена, с остри краища скала, падаща със страхотна скорост отвесно надолу, право върху мъничката им капсула.

За съжаление екипажа, на който до момента Симс не обръщаше никакво внимание, също бе забелязал носещата смърт отломка, и един от младежите с див вопъл се вкопчи в пулта за управление.

Симс мълниеносно извади пистолета си от кобура, извъртя се, но успя само да види, как върху безумеца се стовари рижокосия здравеняк и го тресна с опакото на дланта си в темето.

— Благодаря ти за помощта, Торн.

— ..... — отговорът определено бе нецензурен.

— Искам да се измъкна жив от тази каша и да измъкна и вас, иначе в този ад ще загинете за няма и четвърт час. Разбрано?

— Разбрано.

— Ще ми помогнеш ли? Ще се справиш ли само с палка?

— И то идеално, — скромничко призна рижавия, свел очи. — Само кажете колко време искате да прекара всеки един от тях навън, а пък аз ще имам грижата да не пропусне и секунда. А този негодник бих го разфасовал на парчета още сега.

— Не. Не и преди да разбере може ли да се справи с работата или не. Кажи ми, ти нали си от Порцион?

— Точно така. Северния център.

— И с какво си се занимавал там?

— Отначало с нищо. После пък утрепах един, дето просто се налагаше да го убия, но се оказа, че този гад имал един куп пари, така че ми лепнаха двадесет и пет години — пълна програма. Не бих казал, че това ми допадна, затова и в затвора не се церемоних много-много... бая грубичко действах... е, а те пък си имаха техните начини да се оправят с такива като мен — карцер, пранги, белезници и други такива. Това пък съвсем не ми хареса, и аз убих шестима или май бяха

осем... не, дузина от пазачите, но не успях да го свърша докрай, както го бях намислил. Гадините ми пуснаха някакъв газ... Ами това е, началник.

— Повишавам те — вече си командир на групата. Ето ти и оръжието, — и той подаде на Торн своята палка. — Наглеждай ги, защото аз ще съм твърде зает. Кацането няма да е от леките.

— Бива, началник. — Торн се тупна по бедрото няколко пъти, изпробвайки бухалката. — Е, момчета, стойте мирно. Ако тази пръчица се добере до вас, гарантирам ви, че ще има счупени ребра.

Накрая Симс взе решение. Той прецени на око мястото на условната граница между дневната и нощната страна на планетата, и щом уравни мъничкото си корабче, „вдигна котва“. Вече не гледаше слънцето, не обръщаше внимание на екраните, които все още показваха най-невероятни картини, просто пусна капсулата в свободно падане право надолу, наблюдавайки единствено датчиците за движение и жироскопите.

Сто милиметра живачен стълб. Триста. Петстотин... Той забави падането. Канеше се да кацне върху тънък слой течност, но ако ударът беше прекалено силен, капсулата щеше да се разбие; а пък какво беше атмосферното налягане върху повърхността на Тренко, той и понятие си нямаше. Шестстотин... По всяка вероятност, дори и късно през нощта то трябваше да бъде по-високо от земното,... а дали не и много по-ниско? Седемстотин...

Все по-бавно и по-бавно Симс се придвижваше надолу, а тялото му натежаваше много по-бързо, отколкото беше според пълзящите надясно стрелки на датчиците. Това си беше кацане на сляпо! Интересно, с колко ли хора трябваше да се оправя Торн? Симс набързо се огледа. Всичко беше спокойно! Ужасяващите, неправдоподобни изображения на екраните вече никого не плашеха. Никой не се притесняваше от неизвестността — само той продължаваше да бъде единственият човек на борда, който изпитваше болка и тревога.

Деветстотин... деветстотин и четиридесет. Корабчето се стовари върху повърхността на планетата с гръмко цопване, изхвърляйки купища пръски на всички страни. Скоростта му беше сравнително ниска, а тънкия слой течност — достатъчно дълбок, така че нямаше кой знае какви повреди. Симс превключи двигателите на по-ниски обороти и обърна заострения нос на „транспортното си средство“ към

слънцето. Малкото корабче, бавно цепейки течността, се устреми напред. Той се опитваше да държи капсулата така, че да не забива нос във вълните. Неправдоподобно силния пороен дъжд постепенно намаляваше, но Симс прекрасно знаеше, че втория критичен момент все още предстои.

— Слагайте коланите, момчета, преди този вятър да се е заял с нас.

Атмосферата на Тренко в действителност не беше газообразна, а по-скоро течна. Независимо от здравината на корабната обшивка беше невъзможно да се предположи какво ще стане. Капсулата можеше да бъде пръсната на парчета, откъсната и усукана на винт. Пръстите на Симс се впиха в лостовете за управление. Мъничкото корабче се плъзгаше през пластове от гъста като супа мъгла, и от време на време носът рязко се надигаше и подрипваше.

Второто спускане беше много по-бързо и по-лесно от първото. Но този път Симс остана на повърхността и не се отправи към брега. Знаейки, че океанът на планетата не е особено дълбок, той остави капсулата да се спусне на дъното. Нещо повече, Симс я наклони да легне на една страна и я подкара под лек ъгъл, почти заривайки се в дъното, така че ръбовете на десния борд на кораба оставяха дълбока следа в гъстата тиня. Отново последва мъчително чакане, но този път вятърът не успя да помести кораба.

Осланяйки се най-вече на теорията, Симс стигна до извода, че неясните фокуси на зрението се дължат най-вече на разстоянието. Това, което бе видял досега, доста добре се връзваше с хипотезата му. Сега той търпеливо и внимателно опипваше обстановката отпред с ултралъч. Десет фута... двадесет... четиридесет... всичко беше чисто. След петдесет видимостта значително намаля и се влоши, а на шестдесет вече беше невъзможно да се наблюдава. Той намали дълбочината на полето до четиридесет фута и се зае с изучаване на растителността на планетата.

Фантастично зрелище! Невероятна, направо невъзможна интензивност на растежа: лист, притиснат от вятъра към повърхността на земята, тутакси пускаше корени и за невероятно кратък период от време порастваше с няколко дюйма. По всяка вероятност имаше и животни, но точно сега Симс нямаше нито сили, нито желание да проучва и фауната на Тренко.

— Това ли са плантациите, които търсим, началник? — попита Торн, поглеждайки към екрана над рамото на Симс. — Май е време да излезем навън и да скубем листенца?

— Още не. Дори да можем да отворим изходния шлюз, шквалът за две секунди ще ни размаже по дъното. Трябва да изчакаме вятъра да поутихне, тоест, ще излезем навън малко преди обяд. А дотогава ще имаме достатъчно време, за да се подготвим. Нека момчетата приготвят клинците, лебедката, няколко скоби и вериги, чували и стотина фута от най-здравото въже.

— Отлично, — продължи той, когато заповедта беше изпълнена. — Завържете въжето за лебедката, а също и тук, тук и тук, за да мога да ви изтегля после, срещу вятъра. Когато започнете работа, аз ще остана до лебедката.

Още преди неистовото, бяло-синьо слънце на Тренко да бе достигнало зенита си, шестима от хората вече бяха облекли космическите си скафандри. Симс предпазливо опита вратите на въздушния шлюз. Работеха! В момента вятърът имаше силата на среден земен ураган. Под напора му широколистните растения, упорито стремящи се нагоре, сключваха с повърхността ъгъл от почти четиридесет и пет градуса. Като че ли листата им имаха максимално възможната големина.

Четири души прикрепиха скафандрите си към въжето. То постепенно започна да се развива. Всеки си избра чифт листа — най-големите, плоските, зелените или тези с пурпурен оттенък, до които можеше да се докопа. Симс ги изтегли обратно и прибра улова. Още веднъж, и още, и още.

На обяд получиха подарък — няколко минути почти пълно безветрие. Един як мъж можеше да устои на променливите вихри, можеше да се придвижва без опора, без да се страхува, че веднага ще бъде отнесен някъде към хоризонта. През тези няколко минути и шестимата трескаво късаха листа, но затишието не продължи дълго. Вятърът се стабилизира и започна да духа в обратна посока с все позасилваща се ярост, сякаш наваксвайки си пропуснатото. Наложиха се отново да се включи лебедката и въжето. Мина още половин час; въжето започна да бръмчи и вие, издавайки почти чисти, но странни тонове. Симс реши да не рискува повече.

— Достатъчно, момчета, — обяви той. — Ако натоварването се увеличи, възето ще се скъса. Свършихме много добра работа днес, ще бъде жалко да загубим някого ей така, за нищо. Пък и трябва да мислим и за безопасността на кораба.

— Да продухаме ли кабината, началник? — поинтересува се Торн.

— По-добре не... — на Симс му трябваше само секунда, преди да отговори. — Не знаем какъв е съставът на местния въздух, може да е по-отровен и от цианкалия. Ще останем със скафандрите и ще изпуснем въздуха чак в космоса.

Времето минаваше. Настъпи нощ, а заедно с нея се изля и дъжда. Започна потоп. Без да чака дъното да се размекне съвсем, Симс вдигна капсулата от калната локва и побърза да се отдалечи от планетата. Когато се издигна достатъчно високо, той отвори изходните клапи и двата въздушни шлюза. Мръсният въздух бе заменен от вакуума на междупланетната пустота. След това той изпрати сигнал до „Кралица Вирджиния“, и спасителната капсула бе прибрана на борда на космическия кораб.

— Бързичко се справихте, Олмстед! — приветства го Уилоуби. — Аз съм направо шашнат. Не стига, че изобщо се прибрахте, но сте докарали и суровина, а и някак сте успели да не загубите нито един от хората си. Я да видим колко са събрали?

— Триста четиридесет и осем фунта, сър, — докладва снабдителя.

— Боже мили! И всичките листа са от широките! Никой досега не е постигал такъв великолепен резултат. Как го направихте, Олмстед?

— Не знам дали това ви засяга или не, — лицето на Симс не беше дръзко в никакъв случай — по-скоро изглеждаше замислен, — но проклет да съм, ако моя начин на работа бъде използван от някой друг! Мисля, че първо трябва да съобщим в главния офис, нека те да решат. Как мислите, така достатъчно честно ли е?

— Може би, — неохотно се съгласи капитанът. — И все пак — какъв добив! Без нито една загуба!

— Между впрочем, искам да ви припомня, — нерешително започна Симс. — Въздухът, който беше в капсулата... Тук е скъпа всяка молекула...

— Въздухът! — изпръхтя Уилоуби. — Та нали само за едно от тези листа ще мога да ви осигуря сто бутилки кислород, и то когато пожелаете!

Именно това най-вече интересуваше Симс.

Капитан Уилоуби беше достатъчно съобразителен човек. Той прекрасно знаеше как да препъне някой от хората си, който е тръгнал да се катери нагоре, как да го изстиска докрай, а после да го смачка; как трябва да се подмажеш на някой твърде силен шеф, а после да го избуташ и да се намърдаш на освободилото се място. Затова и бързо съобрази, че този Олмстед има твърде добри изгледи да стане шеф и започна да се държи подобаващо.

— Нямах право да ви кажа нищо, докато не се доберем до планетата, — с почти извиняващ се тон рече той — малко след като „Кралица Вирджиния“ стартира от планетата Тренко. — Но що се отнася до обратния полет, нямам такива указания,... може би са предполагали, че вече ще сте покойник. Затова сега имате пълното основание, ако искате разбира се, да посетите всяко едно местенце на кораба ми, включително и сектора за управление.

— Много сте любезен, капитане, — спокойно изрече Симс, — но аз мисля, — и той кимна към останалите офицери, — че засега няма смисъл да нажежаваме излишно обстановката. Лично на мен ми е все едно къде точно сме ходили, но вие едва ли искате някой друг също да стигне до този извод.

— Съгласен. Но аз бих искал да съм в добри отношения с вас и се надявам да не забравите това, когато вашите карти станат аса.

— Благодаря, Уилоуби, не се съмнявайте, няма да го забравя.

Естествено, Симс изобщо не бе откровен към капитана. През цялото време, докато траеше полетът, той успя да разбере, че Тренко е на няколко парсека от Слънцето. Не знаеше посоката, тъй като разстоянието беше прекалено голямо, за да идентифицира някое съзвездие или звезда, но курса, по който в момента се движеше „Кралица Вирджиния“, му беше известен, така че той беше напълно доволен.

Следващите два дни минаха без да се случи нищо. Веднъж Симс бе поканен в сектора за управление, за да му покажат как кораба приближава някаква звездна система с три слънца.

— Ще спираме ли там? — попита абсолютно равнодушно Симс.

— Не, няма да се приземяваме, — отвърна Уилоуби. — Надявам се, че добре сте опаковали вашите листа, защото ще ги пуснем долу с парашут. Гледайте, Олмстед! Виждали ли сте преди подобна система?

— Не, но знам това-онова за кратните звезди. Тези две слънца са дяволски далече и имат много по-внушителни размери, отколкото ни се струва оттук. Третото е по-дребно. Смятате ли, че по-големите слънца имат някакви планети?

— Едното има пет, а другото шест планети, всичките са нажежени и пресъхнали като скарите в ада, освен една, от тези на второто слънце, наричат я Кавенда. Именно тя ни интересува. Първо ще търсим огромен, приличащ на диамант континент... впрочем, трудно е да го сбъркаме с някой друг. Ето го! Забележете, че единият му край е много по-голям от другия. Това е северният край. Прекарайте мислено линия, разделяща континента на две, и отмерете една трета от дължината на линията на север — именно там е точката, която ни трябва. Виждате ли онзи кратер?

— Да. — „Кралица Вирджиния“, която в момента беше на стотина мили височина, започна да намалява скоростта. — Хубавичка дупка, бих казал!

— Вярно, поне петдесет мили в диаметър. Спуснете се надолу, и когато сте сто процента сигурен, че сандъка ще попадне именно в кратера, го пуснете. Парашутът и контейнера се задействат автоматично. Всичко ли е ясно?

— Да, сър. Разбрах ви, — и Симс напусна рубката за управление.

Трябва да се отбележи, че доставката на товара листа го интересуваше много по-малко, отколкото самите слънца. Едно от съзвездията не му даваше мира. Беше сигурен, че му е познато! Разбира се, формата и размерите му бяха силно деформирани, а малките звезди, видими от Земята, тук щяха да изглеждат много по-бледи или изобщо нямаше да се виждат; но гиганти като Канопус, Ригел, Бетелгейзе или Денеб би трябвало да могат да се видят и оттук...

Не, не, това пред очите му беше нещо много добре познато! От усиленото мислене го изби пот. Той отхвърляше наум една след друга най-близките и най-ярките звезди и внимателно изучаваше останалите. Бяло-сините и червените се забелязваха по-лесно. Ригел и Бетелгейзе? А можеше ли това съзвездие да е Орион? Белт се виждаше твърде

слабо, но все пак се виждаше. После Сириус, той трябваше да бъде ето там, а Полукс — тук... от това разстояние те трябваше да изглеждат еднакво ярки. Аха, май че е там! Алдебаран! Оранжев, с една степен по-ярък от Полукс; а ето я и Капела — жълта и с половин степен по-ярък... Ето ги! Не толкова близо, колкото му се струваше в началото, но вече нямаше съмнение — това беше Орион! Следователно, мястото, където щеше да се извърши прехвърлянето на суровината за тионита, се намираще някъде наблизо — по мислен циферблат на седемнайсет часа, с отклонение от плюс десет градуса!

Той се върна на „Кралица Вирджиния“ и корабът стартира. Много предпазливо Симс зададе доста въпроси на Уилоуби, и въпреки че капитанът, според собственото му мнение, не му каза кой знае какво, ленсманът извлече много повече от този разговор, отколкото можеше да предположи който и да е от контрабандистите. Равнодушен, мълчалив и безучастен, той като че ли прекарваше цялото си свободно време в каютата, но очите и ушите му бяха постоянно нащрек. А Върджил Симс, както мнозина знаеха, беше доста умен и способен човек.

„Кралица Вирджиния“ извърши кратък преход от Кавенда до Вега, като пристигна там навреме. Гордият космически кораб, като жената на Цезар, беше извън всякакви подозрения. Симс се занимаваше с разтоварването, а също и с товаренето на онези материали, които трябваше да бъдат доставени на Земята. Това не отне много време, както и обратния полет до там, по време на който не се случи нищо интересно. Корабът кацна в космодрума на Ню Йорк, и Върджил Симс съвършено безгрижно се запъти към стаята за почивка; а оттам излезе Джордж Олмстед, който бе получил от брат си цялата необходима му информация.

Без да губи и минута, с помощта на Лещата Симс извика Нортроп и Джек Киннисон.

— Ние се опитвахме да проследим къде отивате, сър, изпратихме хиляди сигнали, — съобщи Нортроп, — но само на един от тях се получи отговор, и то абсолютно безсмислен.

— Защо? — рязко попита Симс. — Нали всяко съобщение, дори и най-изкривеното, закодирано или частично, щом е през Лещата, трябва да може да се разшифрова.

— О, ние разбрахме какво гласи, — намеси се Джек, — но какво означаваше?! Ето го: „ГОТОВ — ГОТОВ — ГОТОВ“ — и това се повтаряше до безкрайност.

— Какво?! — възкликна Симс, и намиращите във връзка с него младежи веднага усетиха, как мозъкът му трескаво заработи. — А този сигнал не идваше ли от приблизително седемнадесет часа с отклонение от плюс десет градуса?

— Да, доста сте близо. Но откъде знаете това?!

— Тогава сигналът е съвсем разбираем! — едва-що не изкрещя Симс и веднага повика и останалите ленсмани.

— Продължавайте с плановите операции, — разпореди се той. — В Хълма ще ме замести Рей Олмстед, а аз заминавам на Плутон, а после, надявам се и на Полен VII.

Родерик Киннисон, разбира се възрази, но както винаги, не му обърнаха внимание.

ГЛАВА 10

ПОЛЕН

Плутон се намираше приблизително четиридесет пъти по-далече от Слънцето, отколкото Земята, — следователно, всеки квадратен ярд от земната повърхност получаваше хиляда и шестстотин пъти повече топлина, отколкото голите скали на най-крайната планета, от която Слънцето се виждаше като малко, бледо петънце. Даже в перихелий^[1] — а това се случваше веднъж на двеста и осемдесет земни години — по обяд на екватора на Плутон цари ужасен студ. Климатичните условия на повърхността му са съвършено неподходящи за топлокръвните, дишащи кислород същества.

Но когато Върджил Симс кацна там, не усети да му е толкова студено. След като се убеди, че нагревателите на скафандъра му добре си вършат работата, ленсманът се отправи пеша към селището, близо до което бе стъпил за първи път на повърхността на тази планета. Скоро той, също за първи път, видя истински полентианец.

По-точно казано, видя само една част от това странно същество, представител на една от студенокръвните раси. Животът, по собствените ни представи, се основава на течна вода и газообразен кислород, но такава форма на живот не би могла да възникне и да се развие на планети, температурата на които е едва няколко градуса над абсолютната нула. Много от тези свръхстудени планети притежават атмосфера, някои пък изобщо нямат. Независимо от това, с атмосфера или без, при пълна липса на вода и кислород, животът — високоразвитият разумен живот — съществуваше на милиони такива светове. Тази форма на живот обаче не беше триизмерна — дори и в най-примитивните си форми, тя имаше и хиперизмерения, и именно тази метафизическа особеност ѝ позволяваше да оцелее в толкова екстремални условия.

Това свойство обаче правеше невъзможно наблюдението над която и да е част от телата на полентианците от което и да е човешко същество. Виждаше се само една течна, аморфна и постоянно

променяща се субстанция, която беше всъщност тримерната им проекция. Това правеше непълноценен всеки опит за зрителното им възприемане.

Върджил Симс се вторачи в странното създание и се опита да разбере на какво му прилича. Не можеше да се ориентира дали това същество или субстанция притежава неща като очи или антени, крака, ръце, лапи или пипала, зъби или клюн, нокти, щипки, кожа, люспи или перушина. То дори най-бегло не приличаше на която и да е от тварите, които Първият Ленсман някога бе виждал, усещал или можеше да се представи. Накрая той заряза безплодните си усилия и с помощта на Лещата излъчи поздравително съобщение.

„Аз съм Върджил Симс, земянин, — предаде той бавно и ясно менталограма, веднага щом усети първия признак за контакт със съзнанието на това създание. — Дали вие, сър или мадам, простете ми, не знам как точно да се обърна към вас, не бихте могли да ми отделите няколко минути от времето си?“

„Разбира се, че мога, ленсман Симс, времето е твърде незначително нещо и съвсем не ми е скъпо.“ — Разумът на съществото се настрои на вълната на Симс толкова лесно и бързо, че предизвика неволното му уважение. Щяха да изминат много години, преди Първият Ленсман да узнае достатъчно за расата на полентианците, защото сега, при първия контакт с тях, знаеше прекалено малко. Никога обаче, нито едно човешко същество, с изключение на притежателите на Лещата, дори и в най-общи черти нямаше да може да проумее сложните, безкрайно заплетени мисловни пътища и парадокси на полентианското съзнание.

„Мадам" е може би е по-правилно, макар че и този термин само приблизително описва нещата, — достигна до Симс поредната удивително отчетлива мисъл. — Името ми, ако се опитам да го преведа в достъпни за вас образи, е Пилинисипи Дванадесета. По подготовка и положение аз съм Главен Декситроболер. Усещам, че вие наистина сте родом от онази ужасна Трета планета, за която ние много време си мислехме, че там едва ли би могло да съществува някакъв живот. После тази наша заблуда бе коригирана, но до момента беше практически невъзможно да влезем в контакт с вашата раса. Тази ваша Леща е едно уникално и забележително устройство! Бих ви

унищожила, за да я имам, ако не беше очевидният факт, че единствено вие можете да я използвате."

„Какво?! — вълна от ужас и изумление нахлу бурно в съзнанието на Симс. — Нима вече сте разбрали какво представлява Лещата?“

„Не. Вашата е първата, която някой от нас е усетил досега. Впрочем, механиката, математиката и ако щете, философските аспекти на въздействието ѝ са пределно ясни.“

„Тоест, вие искате да кажете, — на границата на припадъка, Симс едва-едва успя да прошепне, — че можете и сами да направите такава Леща?“

„Абсолютно невъзможно — не повече, както и вие. Съществуват величини, променливи, фактори и сили, които не са подвластни на никой от нас.“

„Разбирам...“ — Симс бавно идваше на себе си след преживяното. Май в момента не беше гледка, която да съответства достойно на званието му Първи Ленсман...

„Ами, въобще не е така, — усети той мисълта на съществото. — Като имаме предвид необичайната обстановка, в която се намирате, вашият разум определено е силен и добре подготвен. Но самата среда тук затруднява контакта и може да ви докара неприятности. Но само като се сетя за невероятната жегата на вашата планета... О, не се приближавайте до мен, умолявам ви! — съществото изчезна и се появи отново на значително разстояние от Симс. В мислите му се плискаха едва сдържано отвращение и ужас, граничещи с ненавист. — Но нека продължим! Аз се опитвах да проанализирам и разбера целите ви — засега безуспешно. Този неуспех не ме изненадва много, тъй като моя собствен разум е слаб, а сумарната мощ на менталитета ми е крайно недостатъчна. Дали не бихте били така любезен да обясните още веднъж мисията си — ако може по-простичко?“

Слаб разум ли?! Но тъй като не долови и следа от ирония, сарказъм или преструвка, Симс пристъпи към детайлно и достъпно описание на задачите на Галактическият Патрул. Той се занимава с това поне петнадесетина минути, но единствената реакция на това чудновато и непонятно същество беше същото абсолютно неразбиране.

„Аз изобщо не усещам да има полза или необходимост от създаването на една такава организация, — последва решителният отговор. — Този алтруизъм — какво толкова хубаво намирате в

проявата на едно такова чувство? Немислимо е една чужда раса да рискува и да полага толкова огромни усилия заради нас, и то много повече, отколкото самите ние. Не обръщай внимание на никой и никой няма да те закача — това е Основният Принцип на нашата философия“.

„Но нали между нашите два свята вече съществува връзка, макар и твърде скорошна и крехка. Вашият народ не отхвърля съвсем нашите психолози, пък и вие, мадам, също ми обърнахте внимание“, — отбеляза Симс.

„О, никой от нас не е съвършен, — отвърна Пилинисипи, внасяйки в аурата си нещо като лекомислие. — Имах предвид идеала, към който можем само да се доближим, но не и да го достигнем. Аз самата, колкото и да съм красива, съм малко нерешителна и слаба. Повярвайте, аз съм много по-несъвършена, отколкото болшинството представители на нашата раса.“

Невероятно поразен, Симс реши да смени тактиката.

„Не изключвам възможността да мога да представя по-ясно доводите си, ако познавах по-добре обичаите на народа ви. Вече знам името ви и това, че сте от женски пол, но изобщо не разбирам положението, което заемате в обществото. Не бихте ли могли да ми разясните по-подробно, какво точно влиза в задълженията на един Главен Декситроболер?“

„О, това е... как ли да се изразя по-ясно,... наблюдател... на заниманията на декситроболерите, — мисълта ѝ беше много отчетлива, но от това на Симс не му стана по-ясно, и Пилинисипи, безпогрешно отгатвайки това, направи още един опит: — Декситроболия — това е да се занимаваш с... храненето? Не, по-скоро с хранителността.“

„Ето какво било! Фермерство, или селско стопанство? — помисли си Симс, но тези земни термини не означаваха нищо за жителката на Полен. — Лов? Риболов?“

— Същият резултат. — Тогава... а можете ли да ми го покажете някак си?“

Тя се опита, но и тази демонстрация беше също толкова безполезна, колкото и думите — движенията на полентианката бяха непонятни за Симс. Неуловимо струящото се, променящо се същество се мяташе хаотично напред-назад, вдигайки и спускайки се, изчезваше

и наново се появяваше, променяйки формата, размерите и структурата си. То ту ставаше бодливо, ту му изникваха множество пипала, или изведнъж се сдобиваше с люспи, а после с нещо доста противно, напомнящо перушина, по която се стичаше тъмноредна слуз. И целият този спектакъл не промени абсолютно нищо — резултатът си оставаше нулев.

„Както разбирам, опитът ми за съжаление се оказа неуспешен, — отчетливо прозвуча в съзнанието на Симс мисълта на Пилинисипи. — Вие гледахте, но не осъзнахте нищо; това е много странно... аз съм направо в цайтнот! Тъй като вашата Леща определено подобрява качеството на връзката, аз разчитах, че ще се увеличи и физическото взаимно разбиране. Но явно помежду ни съществуват фундаментални различия, природата на които засега е напълно неизвестна. Мисля си... виж, ако и аз имах Леща... но не...“

„А всъщност, защо не? — енергично възрази Симс. — Ако желаете, можете да отидете до Аризия, там ще минете през теста, той никак не е сложен и ще получите Леща като мен. Вие притежавате превъзходен, мощен разум — по всички показатели човек би ви нарекъл ленсман, с изключение на един — просто не желаете да използвате Лещата.“

„Аз? Да замина за Аризия? — в мисълта на Пилинисипи, ако я разглеждаме от гледна точка на земните канони, звънна презрителен смях. — Каква невероятна глупост! Един куп неудобства и опасности; освен това, два ленсмана могат да се окажат по-лоша комбинация от един, що се касае до такива големи различия между двете ни раси... Напълно е възможно да се окажат несъизмерими.“

„Тогава, — помисли си почти разгневен Симс, — може ли да се свържа с още някой, който поне би ме изслушал?“

„Тук, на Плутон, не. Аз беседвах с всички предишни гости от Земята — по същия начин, както и с вас сега. Всички останали ви избягват.“

„Разбирам, — мисленият отговор на Симс звучеше мрачно и потиснато. — А какво бихте казали за родната си планета?“

„Няма проблеми. Там има цяла група от такива личности, каквито търсите. Сред тях, разбира се, едва ли има някой толкова безразсъден и слабоумен като вас, но те ще ви подхождат много повече, отколкото аз.“

„Кой от тази група според вас би се заинтересувал от предложението ми?“

„Можете да започнете с Талик — когато напуснах Полен, той членуваше в Клуба на Новата Мисъл; също и Крагзекс... разбира се, ако не са се променили много оттогава. Но аз лично не вярвам, че дори Талик — а Талик е изключително неразумен! — ще се окаже достатъчно ненормален, за да се присъедини към вашия Патрул.“

„Независимо от това аз бих искал да се срещна с него. Твърде нахално ли ще е да ви помоля да ми дадете карта на пътя от Плутон до Полен VII?“

„Не е — ще я имате. Така и от мен ще има някаква полза. Освен това, смятам, че това е най-простия и най-бърз начин да се отърва от вас“ — отвърна полентианката, и в съзнанието на Симс възниква доста подробна картина. Пилинисипи начерта върху нея необходимия маршрут, а после изчезна, вероятно връщайки се към непонятните си занимания по декситроболия.

Симс, който след всичко случило се страдаше от замайване и пред очите му играеха цветни петна, се запъти обратно към кораба си и напусна Плутон. И докато зад борда се изнизваха светлинни парсеци и години, той все по-дълбоко и по-дълбоко потъваше в бъркотията от съвършено непродуктивни мисловни напъни. Какво представляваха в действителност полентианците? И защо само някои от тях, декситроболерите, дявол знае какво беше това, се опитваха да влязат в контакт с хората, докато всички останали...

Симс знаеше, че Лещата преобразува в разбираеми за него представи всевъзможните мисли на другопланетяните — както и да бяха закодирани или изкривени, независимо от начина на излъчване. Така че, в конкретния случай Лещата едва ли имаше вина — по-скоро неразбирането се дължеше на недостатъчните му познания. В току-що приключилата среща фигурираха понятия, образи, реалности и явления, толкова чужди на земния опит, че между тях нямаше никакви допирни точки. Следователно, човешкият разум просто не беше в състояние да обхване такива неща.

Навремето, те двамата с Родерик Киннисон бяха обсъждали възможността за среща с разумни форми на живот, толкова чужди на земния, че съществуваше вероятност човечеството дори да не забележи, че са такива. Сега Симс ясно разбираше доколко

действителността е способна да надхвърли и най-мрачните им предположения.

Системата Полен и планетата Полен VII в нея, той откри без особени затруднения — естествено, благодарение на инструкциите на Пилинисипи. Този свят беше еднакво тъмен както и откъм светлата, така и откъм тъмната си страна — неговите обитатели не се нуждаеха от светлина. Но Симс с лекота намери главния град на планетата или, по-точно казано, селището, защото на Полен не съществуваха градове в истинския смисъл на думата. Намери и астропорта — ако подобно съоръжение можеше да бъде наречено така. Той още веднъж провери данните, предоставени му от Главния Декситроболер на Плутон. „Място, където се приземяват космическите кораби“ — това беше мисълта ѝ, когато му показваше площадката. И неговият, а не нейният разум насели астропорта с чиновници и служещи, сложи хангари, обслужваща техника, здания, контейнери за гориво и всякакви други неща — всичко онова, което съставляваше неизменния контингент на космодрумите, видени някога от Симс.

Но тук, огромната площадка беше пуста като дланта му. Само няколко обгорени и вдълбани в земята кръгове ясно свидетелстваха, че именно оттук стартират звездолетите, прогаряйки с неистовите огньовете на дюзите си студения твърд камък и метала. Във всичко останало астропорта на Полен по нищо не се различаваше от която и да е друга абсолютно равна и плоска повърхност на планетата.

Липсваха каквито и да било сигнални или други светлинни ориентири, очертаващи местата за кацане — очевидно се предполагаше, че пилотът трябва да разчита само на собствените си умения. Какво пък, тогава щеше да действа според обстоятелствата. Симс включи своите светлини за приземяване и с тяхна помощ благополучно кацна. Намъкна скафандъра и влезе в шлюза. После, като че ли припомнил си нещо, се върна обратно в товарния отсек. Отначало смяташе да ходи пеша, но, отчитайки царящото навън безлюдие и свършено непознатата, трудно различима в тъмнината местност, реши да вземе всъдехода-„пълзач“.

Това транспортно средство не развиваше кой знае каква скорост, но затова пък можеше да мине навсякъде. То имаше заострен корпус, огромни, меки гуми и гъсенични вериги, въздушна перка и воден винт, сгъващи се крила, а също и основен, спиращ и маневрен реактивни

двигатели. С него можеше да се прекосят марсианските пустини, океаните и блатата на Венера, разсечените от пукнатини земни ледници и покритата с кратери и дебел слой мек прах лунна повърхност, макар и не с еднаква скорост в отделните случаи, то поне с еднаква степен на безопасност.

Симс освободи всъдехода от придържащите го гнезда, и го подкара към товарния шлюз, отбелязвайки си мимоходом, че трябва да изпомпа въздуха от него, преди да строши вътрешната пломба. Затова той отвори люка, изкара всъдехода навън, вмъкна се обратно в шлюза и го затвори. И така, вече беше на Полен!

Дали можеше да използва прожекторите? Симс не знаеше как биха се отнесли местните жители към светлината и реши да не рискува. За съжаление, тогава, на Плутон, той не се сети да попита Главния Декситроболер,... а това беше доста важно нещо. Аварийните светлини на кораба му може и да бяха нанесли непоправими щети на обитателите на Полен. Разбира се, при необходимост той можеше да кара всъдехода и под слабата светлина на звездите... не, прожектора определено му трябваше — та нали можеше и да не забележи някое живо същество по пътя! Впрочем, засега нямаше и най-малкия признак, че в радиус на една миля около кораба се намира поне един полентианец. Симс предчувстваше, че ще е тъмно, но все пак се надяваше да види поне някакви постройки, наземен и въздушен транспорт, някой и друг звездолет на космодрума — всичко друго, но не и тази пълна пустош.

Но нали трябваше да има поне път от столицата на Полен до единствения космодрум на тази планета! Той не можа да я види от борда на кораба, не я съзираше и сега, намирайки се на повърхността на планетата — или може би я виждаше, но не можеше да я разпознае. Затова Симс реши да не мъдрува повече, сграбчи лостовете и подкара всъдехода право към селището. Местността, през която се движеше, беше не просто неравна, тя сякаш щръкваше и се надигаше изпод гъсениците на всъдехода му; но „пълзача“ беше така конструиран, че седалката на шофьора през цялото време оставаше неподвижна и седящият в нея изобщо не усещаше тръскането. И макар че пътят беше много по-лош, от шосето водещо към града на ригелианците, Симс си каза, че от сегашното му пътешествие определено последствията щяха да са много по-малко, отколкото от предишното.

Когато се приближи към селището, той намали светлините и скоростта. В покрайнините изключи прожекторите съвсем и продължи да се придвижва внимателно и много бавно напред, ориентирайки се само по слабата светлина на звездите.

Боже, що за град беше това! Досега на Върджил Симс му се бе налагало лично да види населените пунктове на практически всички планети от Лигата. Беше виждал градове, построени във формата на окръжности, сектори, елипси, триъгълници, квадрати и паралелепипеди — почти всички известни геометрични фигури. Беше виждал сгради с най-различни форми и размери — тесни небостъргачи, ниски, едноетажни здания, призматични, куполообразни, сферични, кълбообразни, цилиндрични, във формата на пресечени, обърнати наопаки конуси и пирамиди. Но каквито и очертания да имаха, те бяха разбираеми. Но този тук!

Очите на Симс вече бяха посвикнали с тъмнината, и той можеше да вижда достатъчно добре наоколо. Но колкото повече виждаше, толкова по-малко разбираше. Тук нямаше нито някаква планировка, нито връзка между отделните постройки. Градът изглеждаше така, сякаш нечия гигантска ръка бе разхвърляла из пустинната равнина триста-четиристотин здания със свършено неправдоподобни форми и размери. Да не говорим пък за архитектурните стилове, макар че всяка от сградите като че ли стоеше на мястото си, общото впечатление беше, сякаш ще рухнат всеки момент. Навсякъде стърчаха разни немислими конструкции. Между всички отделни сгради се простираха участъци гола почва и напълно отсъстваха улици или каквото там изпълняваше тази функция.

Симс насочи всъдехода към едно празно място и угаси двигателя.

„Няма смисъл да бързаш, приятелю, — посъветва се той наум. — Докато не разбереш с какво по дяволите всъщност се занимават декситроболерите, не се забърквай в нищо.“

Нито един ленсман тогава не подозираше, че обитателите на ледените светове само частично съществуваха в трите измерения. Симс обаче усещаше, че вижда неща, които не е способен да разбере. Двамата с Киннисон обсъждаха такива ситуации без да се вълнуват особено. И сега, той си представяше менталния лик на полентианците достатъчно добре, за да усети чрез Лещата присъствието им от

достатъчно далечно разстояние, отколкото това, което ги делеше в действителност.

„Талик? Крагзекс? — изпрати ментограма Симс. — Ленсман Върджил Симс от Третата планета на Слънчевата система вика Талик и Крагзекс от Полен VII.“

„Талик те чува, Върджил Симс“ — почти мълниеносно пристигна отговорът, също толкова кристално ясен, колкото и мислите на Пилинисипи.

„Съгласни ли сте да поговорим?“

„След малко. Като свърша със заниманията си по емфозия.“

„Проклятие... Първо декситроболията, а сега и това...“

„Извинете! — Симс вече се отчая. — Страхувам се, че не разбрах добре смисъла на отговора ви.“

„Усетих. Разбира се, вината е моя. Не успях да настроя мозъка си точно на вашата вълна. Умолявам ви, не приемайте това като сериозен пропуск или като недостатъчна мощност на вашия мозък.“

„Не мисля така. Кажете, аз ли съм първия земянин, с който се срещате?“

„Да.“

„Преди известно време аз обмених мисли с друг представител на вашата раса и срещнах същите трудности. Не мога нито да ги разбера, нито да ги опиша, сякаш различията ни са толкова дълбоки, че в някои от случаите взаимното разбиране е свършено невъзможно“.

„Майсторско обобщение, но несъмнено, напълно реално. Емфозията,... ако правилно съм разбрал от мислите ви, вашата раса има само два пола?“

„Точно така.“

„На мен ми е много трудно да го проумея — ние нямаме подходящи аналози. Но, ако се изхожда от вашата гледна точка, емфозията е свързана с възпроизводството.“

„Ясно...“

Това беше не само нещо абсолютно ново за него, но го накара да преразгледа становището си за възможностите на Лещата. Тя представляваше невероятно точен инструмент за възприемане на чуждите мисли, които пък от своя страна се превеждаха на английски. Естествено, получаваха се и отклонения, но не много големи. Ако някое понятие нямаше еквивалент на английски, Лещата му

присвояваше някакъв символ — символ, който оттук нататък ставаше известен и на останалите притежатели на Лещи, където и да се намираха те. Симс реши, че рано или късно все ще разбере с какво всъщност се занимават декситроболерите и какво представлява емфозията.

Най-накрая Талик се освободи и Симс описа възможно най-ясно и разбираемо плановете и съображенията си по повод Галактическият Патрул. Полентианецът потъна в мисли. Ленсманът долавяше колебанието и нерешителността му.

„Всички знаят, че аз не съм съвсем нормален, — заяви той, — може би и затова ми се иска да се сдобия с Леща. Но от вашите мисли аз разбрах, че Лещата се дава на индивида, но не за негова лична употреба?“

„Правилно.“ — потвърди Симс.

„О... — не само мислите на Талик, но и целият му ментален образ станаха твърде унили. — Аз си имам работа. Вашите проекти са изключително трудни, а понякога сигурно са и много опасни. Но от друга страна, Лещата може страшно да ми помогне.“

„Как? — попита Симс. — Ако вашата работа е важна за много разумни същества, Менторът несъмнено ще ви даде Леща.“

„Тя е необходима на мен и само на мен. Всички обитатели на Полен, предполагам, че вече сте го разбрали, са егоисти, страхливи, хитри и прикрити. Това, което вие наричате «храброст», у нас не съществува. Ние стигаме до целта си тайно, по обиколни пътища, с лъжа и измама. — Лещата безжалостно цитираше на Симс най-точните и безкомпромисни английски еквиваленти на мислите на полентианеца. — Ако ни се налага да действаме открито, ние го правим с възможно най-малкия персонален риск. Нашата психология е сериозна пречка за участието ни в проектите на ленсманите. Това се отнася както за мен, така и за всеки друг представител на расата ми.“

„Изобщо не е задължително“.

Симс беше потресен.

— Не е задължително, — повтори той мислено, и на глас, опитвайки се да преодолее отвращението си. Това създание беше чудовище, безсрамен и безсърдечен звяр. Но този Талик не принадлежеше към човешката раса и не си струваше да го съди според моралните норми на собствения си биологичен вид. — „Вие

споменахте, — продължи Симс, — че вашето мислене е недостатъчно добро. Но как тогава да преценя слабостите на собствения си разум и разумът на цялото човечество? Мога да се придържам само към една и то само човешката истина. Ако гледам на нещата по-широко, то мотивите, ръководещи действията ви, могат да се окажат също толкова «благородни», колкото и нашите. Кажете ми — вие, полентианците, работите ли заедно, контактувайки помежду си, за да постигнете някаква обща цел?“

„Да — понякога.“

„Тогава значи, можете да си представите и съвместна работа с други същества, които не са от вашата раса — работа, която ще е от полза за всички. Способни ли сте на такова нещо?“

„Ако се наложи — да. Но аз не виждам такава цел. Имате ли някакви конкретни предложения?“

„Точно сега — не, — изплъзна се отговора на Симс. — Но независимо от това аз съм съвършено сигурен, че ако отидете на Аризия, ще ви разкажат за доста подобни проекти.“

Последва доста продължително мълчание. Накрая Талик излъчи:

„Дойдох до извода, че трябва да отида до Аризия. Ще поговоря с вашия приятел Ментора и навярно ще се спогодим. Ако мога да използвам част от времето си, да речем, четиридесет или петдесет процента само за себе си, то...“

„Тогава напред, Талик! — чисто по човешки Симс се опита да скрие истинското си отношение към плановете на това същество. — Кога ще можете да заминете за Аризия? Сега, веднага?“

„Невъзможно. Първо ще трябва да приключа с някои от делата си тук, на Полен. Може би след година,... може би, кой знае, но може и по-рано...“

Талик прекъсна връзката и Симс неволно смръщи вежди. Той не знаеше колко трае една година на Полен VII, но инстинктивно чувстваше, че е доста време.

---

[1] Перихелий — момент или точка на най-близко приближаване на планета до звездата ѝ. (бел.ред) ↑

ГЛАВА 11

РАЗУЗНАВАНЕТО

Малкият космически разузнавателен кораб, пилотиран от Джек Киннисон и специалистът по електроника Мейсън Нортроп, се движеше встрани от оживените космически коридори. Оборудването му доста се различаваше от общоприетото за обикновените разузнавателни съдове. Екипажът, също беше различен. Секторът за управление на този кораб беше пълна с апаратура и компютри, която беше в такова количество, че човек едва-едва успяваше да си пробие път. Що се отнасяше до екипажа, вместо обичайните двадесет човека той наброяваше едва седмина — готвача, трима инженери и трима свързочници.

Младият офицер, който внимателно изучаваше нещо на екрана на компютъра си, сравни изображението с картата, закрепена на стойка право насреща му. После се завъртя към двамината лентосани с подчертано почтителна физиономия.

— Господа, кой точно от Ваши Сиятелства изпълнява в момента ролята на командира, тъй че да изслуша моя доклад, който безусловно е недостоеен за царствените ви уши?

— Той — Джек Киннисон небрежно посочи с цигарата си към Нортроп. — Ето този тук младеж с мишите опашчици над горната си устна. Не смятам да се занимавам със служебните си задължения поне още, ... ами, около сто и петдесет часа... Всяка скъпоценна минута от това време ще отделя на нещо, което наистина си заслужава — да си мечтая за жени, например, — и той замислено пусна едно колелце дим. — Да, за жени, за земните красавици, толкова непостижими сега във времето, и в пространството!

— Чуй го само — красавици! Пък и в множествено число! Е, Джек, когато следващия път видя красавиците, чийто ликове висят из целия ни кораб, непременно ще ги уведомя за полигамните ти настроения! — ухили се Нортроп. — А жалкото ти джавкане по повод моите мустаци въобще не съм го чул. Завистта е недостойно чувство!

И то само защото не можеш да си завъдиш и ти, къосе такава! — Мейс Нортроп демонстративно обърна гръб на приятеля си, прекрачи три или може би четири дебели сплита от разноцветни проводници, и погледна през рамото на наблюдаващия дежурен офицер към екрана. После обърна поглед към картата.

— Какво е това, Арти? Нищо не разбирам.

— Изглежда, картата лъже, Мейс. Всъщност, нищо чудно — целият този район изобщо не е изследван, тоест, картата е съставена от астрономи, а не от разузнавачи. Иначе казано, ние сме пионерите, а според инструкцията офицерът командващ кораба — забележете, именно „офицерът“, а не „офицерите“, — трябва да даде име на...

— Ами, тогава това съм аз, — обяви Джек, скочи и се приближи към екрана. — Сега ще дам име на тази звездна система и така ще вляза в историята...

— По-полека на завоите, приятелче! — Нортроп опря огромната си длан в гърдите на Джек и с лекота го отблъсна от екрана. — Че ще влезеш, няма спор, само че не в историята, а на друго място, ако пак се опиташ да ми отнемеш и частичка от полагащата ми се слава. Ти какво, забрави ли? Предишния път ти беше на ред, и тогава нарече онази нещастна звезда Кравешко Виме! Дано Господ ти прости, Джек Киннисон!

— А ти как щеше да я наречеш? Може би Вирджилия?

— Студено, студено, момчето ми. По принцип на Нортроп точно това му се въртеше в главата, но за нищо на света нямаше да си го признае. — Системата, към която сме се насочили, ще се казва Забриск, а слънцата ѝ — А, В и С-Забриск, по реда на намаляване на размерите им. Дежурещият в момента офицер-наблюдател Стюарт Роулингс ей сега ще го впише в корабния дневник. Можеш ли да ги класифицираш от такова разстояние, Джек?

— Мога да направя едно-две предположения, — заяви Киннисон и погледна към монитора. После помисли малко и добави: — Два гиганта, бяло-син и синьо-жълтеникав, и жълто джудже.

— Джудже, в тази троянска система?

— Казах, че това е само предположение! А сега да открием планетите... в това число и тази, която ни интересува. Предполагам, че това е Забриск-Две или Три.

Джек изгаси двигателите, но остави безинерционното задвижване. Корабът увисна в пространството, сканирайки го с локаторите си. След няколко минути пилотът рече:

— Е, остава да изясним кой от дванадесетте или петнадесетте свята е бил точно на курса ни, когато прихванахме последното съобщение... Включи си камерите, Мейс, и пусни резултатите на първия монитор, а пък аз ще направя изчисленията.

Работата им отне около час.

— Някой се приближава, — внезапно доложи дежурният офицер. — Голям кораб, и то доста бърз. Да се свържа ли с него?

— Естествено...

Но непознатият се обади пръв.

— Крайцер „Чикаго“, номер NA2AA. Проблем ли имате? Идентифицирайте се, моля.

— Тук космически разузнавач NA774J. Благодаря, но всичко ни е в ред...

„Нортроп! Джек! — разнесе се изведнъж ясният ментален глас на Върджил Симс. Супердреднаутът се плъзна встрани, мина на около стотина мили от разузнавача и спря. — Защо висите тук?“

„Защото оттук идваше прихванатият от нас сигнал, сър.“

„О! — мислите заподскачаха из главата на Симс, хаотични и отривисти. Известно време младите ленсмани не можеха да схванат нищо. — Виждам, че сте заети с изчисления, — каза накрая той. — Мога ли да се присъединя към вас?“

„Разбира се, сър.“

Симс се прекачи на борда на разузнавача, и тримата ленсмани заразглеждаха картата.

— Кавенда е там, — показа Симс, — а това е Тренко. На мен незнайно защо ми се струваше, че сигналят идва от Кавенда, но системата Забриск се намира на почти същата линия и освен това е два пъти по-близо до Земята... — Той не попита дали младите хора са смятали правилно, защото знаеше, че е така. — Интересно, много интересно! Или проблемът с тионита се е задълбочил, или ще си имаме съвсем нова задача... Добре, момчета, тогава напред! Да идем да видим какво сме открили!

Джек вече бе определил, че планетата, която търсеха, е втора по ред. Това бе А-Забриск-2. Той пусна кораба на орбита около това

небесно тяло, което изглеждаше сравнително малко и твърде безжизнено и предложи да изчакат.

„Онези импулси имаха периодичност от четири до десет часа, — отбеляза той. — Когато се появи следващия сигнал, ще локализираме предавателя им с точност до няколко фута. Следящите екрани в ред ли са, Мейс?“

Нортроп кимна. Симс разгледа повърхността на планетата и рече:

— Хайде да не си губим времето напразно. Докато чакаме сигнала, можем хубавичко да огледаме това сладурче.

И те се заеха с това. Забриск-2 се оказа доста невзрачна планета. Там нямаше нито въздух, нито вода, нито върхове, нито долини — изобщо нищо, което да заслужава вниманието, дори и метеоритни кратери. Всеки квадратен фут от повърхността ѝ с нищо не се отличаваше от милионите други, абсолютно същите на вид.

— Няма въртене, — съобщи Джек, вдигайки очи от болометъра. — Тази купчина пясък е необитаема и такава ще си остане. На мен направо ми стана интересно, знаете ли...

— На мен също, — призна си Нортроп. — Аз все още смятам, че сигналите дойдоха оттук, но може да са били изпратени и от кораб. Тогава, ако вземем предвид, че ние вече сме тук, пък и „Чикаго“ също — те едва ли ще се появят отново.

— Въобще не е задължително, — мисълта на Симс още веднъж прехвърли границите на земния опит и знания. Той все още не знаеше истината, но интуитивно направи правилния извод. — Не е изключено дори и на една толкова скучна планета да намерим високоразвита и разумна раса.

Те търпеливо чакаха, и ето че след няколко часа предавателят най-после оживя.

„ГОТОВ — ГОТОВ — ГОТОВ — ...“ — редяха се думите, а съобщението трая не повече от минута, но и това беше напълно достатъчно.

Нортроп изстреля няколко цифри, Джек подкара малкото корабче напред и надолу, и тримата наблюдаващи офицери се залепиха за екраните, изпращайки следящите лъчи в посоката, определена от Мейсн.

— Претърсете цялата планета, ако трябва. Може преподавателят да е от другата страна! — подсказа Джек.

— Не, от тази е! — внезапно възкликна Роулингс. — Само да оправя фокуса,... ето! Да, това определено прилича на преподавателна станция!

— Предавател! — Джек се обърна към Първия Ленсман. — Сър, аз мисля, че трябва да кацнем и внимателно да разгледаме това място.

— Несъмнено.

Те се приземиха и предпазливо излязоха от кораба. Хоризонтът, много по-ниско разположен, отколкото земния, им се стори ужасно далечен. Наоколо просто нямаше нищо за гледане. Нито дръвче, нито храстче, нито камъни или оврази. Нищо не нарушаваше геометрическото съвършенство на тази гладка, твърда и блестяща повърхност, покрита с горещ бял пясък. Симс се поколеба. Температурата на почвата беше четиристотин седемдесет и пет градуса, а пламтящото бяло-синкаво слънце също го притесняваше — дори и в най-дивите си фантазии не си бе представял толкова скучна и еднообразна пустош. Но за сметка на това космическите скафандри притежаваха прекрасна термоизолация. Вместо атмосфера тук имаше почти пълен вакуум. Известно време можеха и да издържат тук.

Кутията, в която се намираше приемно-предавателната станция, беше направена от някакъв приличащ на желязо метал и представляваше нещо като куб със страна около пет фута. Тя беше заровена в пясъка и на повърхността стърчеше само горният ѝ край. Капакът беше просто затворен, а не заварен и дори нямаше винтове. Джек го повдигна, и тримата ленсмани внимателно заразглеждаха намиращите се вътре механизми, но не откриха нищо интересно. Имаше свръхчувствителен приемник с магнитнолентово записващо устройство, тесновълнов предавател и „вечен“ акумулатор. Нищо друго!

— А сега какво, сър? — попита Нортроп. — След един-два дни сигурно ще дойде отговор. Трябва да се навъртаме наоколо и да разберем от Кавенда ли идва, или от другаде.

— Да, сигурно би било добре ти и Джек да изчакате тук. — Симс се замисли за момент. — Според мен е малко вероятно сигнала да дойде от Кавенда, или въобще да идва два пъти от едно и също място, но това трябва да се провери.

Нортроп хвърли поглед към вътрешността на кутията.

— Предполагам, че това чудо е насочено към някоя параболична антена на някоя от планетите на Слънчевата система, — отбеляза той. — Много лесно мога да разфокусирам настройката, но понятие си нямам какво ще последва.

— Няма смисъл да го правим, разбира се. Нали искаме да ги проследим, без да ни усетят. Мейс, — кимна към него Първия Ленсман. — Можете ли да ми кажете колко често трябва да идва тук техник по обслужването на тази апаратура — за смяна на лентите, за профилактика и други такива?

— Трябва само да подменят лентите. Няма нужда от нищо друго. А като гледам размерите на тези бобини, едва ли се нуждаят толкова често от това... Даже вече изчислих и времето — лентата ще стигне за още около три месеца.

— Може и повече... Да, в крайна сметка не открихме кой знае какво тук! — Симс изправи гръб и разочаровано впери поглед в пламтящия пясък. Изведнъж протегна ръка и показа нещо: — Ей, момчета, вижте там! Какво ли е това... Движи се!

— Наистина се движи, — засмя се Джек. — Прилича на старите параходи, тия с големите колела с лопатите, само че е мъничко. Шляпа по пясъка като във водата, и върви право напред, без да се отклонява и на йота. Хей, отивам да му препреча пътя!

Киннисон повъртя насам-натам металния капак на кутията, която още държеше в ръцете си, и я заби в пясъка като вертикална бариера — право на пътя на движещия се предмет. „Пътешественикът“ не му обърна никакво внимание и не промени равномерния си ход; движеше се с около две мили в час. Съществото беше дълго около дванадесет дюйма, а приличащите му на параходни колела крайници бяха близо два дюйма дебели и три — в диаметър.

— Нима смятате, че е живо, сър? Нещо живо на такова ужасно място?

„Нещото“ се бутна в преградата и спря, макар че колелата му продължиха да се въртят. То или не разбираше, или не обръщаше внимание на факта, че крайниците му безплодно се плъзгаха по гладкия, твърд пясък. Не можеше да се покатери по вертикалната повърхност, но и не смяташе да я заобиколи.

— Голям умник е, няма що! — разочаровано проточи Нортроп, и клекна, за да разгледа по-отблизо странното създание. — Толкова ли не може да даде назад или пък да заобиколи? Може и да е живо, но съобразителност определено му липсва.

Създанието попадна в сянката, хвърляна от масивния скафандър на специалиста по електроника, рязко забави движенията си, заклати се и замря.

— Дръпни се, тъмниш му! — викна Джек и издърпа встрани приятеля си. Щом яростната слънчева светлина отново докосна съществото, то моментално оживя и продължи да се върти с предишната скорост. — Този малкия действа като преобразувател на енергия. Той поглъща директната слънчева светлина, без да я натрупва. На тази планета това не е необходимо... Може и да умре, ако постои няколко секунди на сянка, защото тук по принцип няма какво да я хвърли; Но едва ли той представлява някаква опасност за нас.

Джек се наведе и докосна въртящата се ос в средата. Не се случи нищо. Той завъртя съществото на деветдесет градуса и то се затъркаля по права линия, отдалечавайки се в зададената му посока. Киннисон отново го хвана и забучи в пясъка точно пред въртящата се ос един прът, с който проверяваше плътността на пясъка. Създанието обиколи пръчката без да направи какъвто и да било опит да се измъкне от простия капан; сякаш се канеше да прекара остатъка от живота си, въртейки се около себе си.

— Прав си, Мейс, умствените способности на този субект хич ги няма, — възкликна Джек. — Не става за гений.

„Да проверим ли? — мисълта на Симс бе пронизана от любопитство. — Дали ще успеем да достигнем до разума на малкия? Готови ли сте да се присъедините към мен, момчета?“

„Да, сър!“

Симс се съсредоточи и започна експеримента си, прониквайки все по-навътре и по-навътре. Джек и Мейс стояха плътно до него. Съществото определено беше живо. То трепереше и вибрираше като всяка жива твар и определено притежаваше някакъв разум. То разбираше, че съществува и че трябва да се търкаля, но зачатъчното му самосъзнание не можеше нито да предава, нито да възприема мисли. Трябваше само да се търкаля — безкрайно и вечно, защото именно на това непрекъснато движение дължеше съществуването си.

— Е, това чудо би представлявало интерес само за някой учен — хубава статия би се получила, — разочаровано проточи Джек, но Симс беше в пълен екстаз.

— Ех, ако можехме да намерим още едно такова! Дали са способни да общуват едно с друго? Джек, Мейс, я се огледайте наоколо...

— Има по-добър начин, сър, — обади се Нортроп. — Арти!

— Да!

— Огледай се наоколо, а? Ако откриеш чифт от тези „параходчета“, хвани ги с транспортния лъч и ги докарай право тук.

— Слушам! — дисциплинирано отвърна Стюарт Роулингс, и след няколко минути проблемът беше разрешен.

— Ланс, направете няколко снимки в различни ракурси, — нареди Симс на свързочния си офицер на „Чикаго“.

— Слушам, сър! — свързочникът реши да не пада по-долу по обноски от колегата си. — Между другото, какво е това? Животно, растение или неорганично създание?

— Не зная. Може да не е нито едното, нито другото, нито третото... Бих взел една двойка от тези за Земята, но се страхувам, че и най-мощният ни прожектор ще е твърде слабичък за тях и ще умрат от студ по пътя...

Джек освободи пленника си и го остави върху пясъка, на няколко фута от другия от току-що заловените екземпляри. Този път съществата се отклониха от правата линия. Приблжиха се едно до друго и тръгнаха редом, колело до колело. Осите им се зацепиха. Сега двете създания образуваха доста хаотична и странна конструкция. Изведнъж, с рязък тласък те се удвоиха, а после се разпаднаха на четири части, и четири нови, ситни „параходчета“ се разбягаха във взаимноперпендикулярни посоки.

— Великолепно! — продължи да се възхищава Симс. — Ето това е начинът да се избягнат мутациите! На една такава свършено гладка и равна повърхност нито една двойка от тази четирите никога няма да се срещне, а вероятността потомците на първото поколение да се срещнат и да образуват двойка е безкрайно малка... Добре, момчета, чувствам, че само си губя времето тук. Я ме закарайте обратно на „Чикаго“.

* * *

— На мен ми се струва, че не сте много доволен, сър, — осмели се да попита Джек, когато NA774J се приближи към огромната сфера на крайцера.

— Така е, за съжаление. Сигналят със сигурност идва от посока, която не можем да определим... Най-вероятно от космически кораб, чийто координати доста трудно ще локализираме. Въпреки че,... изчакайте за момент... „Род“! — повика той през Лещата Киннисон-Старши. Всичко беше толкова неочаквано, че двамата млади ленсмани чак подскочиха.

„Какво се е случило, Върджил?“

Симс му обясни положението с няколко думи и каза в заключение: — „Може би няма да е лошо да се поставят разузнавателни постове около цялата система Забриск. Трябва да са на такова разстояние един от друг, че всеки да може лесно да определи местоположението на съседа си и да прихване евентуалния лъч на предавател от всяка възможна посока. Мисля, че няма да са необходими толкова много кораби, нали така?“

„Наистина. Но едва ли ще научим нещо ново.“

„Защо мислите така?“

„Ами защото така и така вече знаем. «Превозите» са тясно свързани в аферата с тионита. На техен кораб с предавател, едва ли ще открием и следа от тази помия, ето защо.“

„Може и да сте прав, — дори и да беше разочарован, че отхвърлиха толкова безапелационно идеята му, Симс не го показва. Няколко минути Първият Ленсман съсредоточено обмисляше нещо. — Да, изглежда наистина сте прав. По-добре да се заемем със следата, идваща от Кавенда. Впрочем, какво става с операция «Бенет»?“

„Чудесна идея! — с ентузиазъм отвърна Киннисон. — Ако се наканите да ни посетите, сам ще видите. Това е една прекрасна планета, Върджил, и тя е наша!“

„Ще се опитам да ви навестя“. — Симс прекъсна връзката с Киннисон и се свърза с Дронуир.

„Единственото ново нещо е, — кратко съобщи ригелианеца, — че връзката между смъртта вследствие на тионита и пристигането на

корабите на МКП вече не съществуват.“

Нямаше нужда да обяснява по-подробно. Двамата ленсмани прекрасно разбираха всичко. Противникът им бе усетил засадата, и се беше притаил и ограничил доставките на наркотика.

Дал-Налтел също бе изгубил обичайното си спокойствие и уравнивесеност. Беше мрачен и недоволен от нещо. Толкова недоволен, че дълго трябваше да го придумват, преди да благоволи да каже нещо.

„Нашите най-добри агенти в момента са по всички междупланетни рейсове, — произнесе най-накрая той доста унило, — но получаваме само абсурдна информация. Можете ли да ми кажете защо експорта и импорта на тионит между Земята и Марс, Марс и Венера, Венера и Земята са абсолютно еднакви?“

„Какво?!“

„Именно. Затова и ние двамата с Набос не можем да скалъпим дори и предварителен вариант на отчета си.“

После в разговора се включи и Джил.

„Все още нямам солидни доказателства, но съм сигурна, че шефът е Морган. Проверила съм всички останали възможности — другите кандидатури просто не са подходящи за шефове, дори и тази на Айзъксън...“ — тя замълча, като че ли чакаше да я питат още нещо.

„Готов съм да се съглася с тебе. Нека го приемем като работна хипотеза. Продължавай.“

„Изглежда, че Морган властва над цялото ляво крило от националистите, а сега е получил и подкрепата на радикалите и така наричаните либерали, които уж бяха на наша страна. Това е голяма политическа игра, татко. Нашият сенатор явно събира сили за поредните президентски избори. А после ще се стовари своята мощ върху нас и Галактическият Съвет. Чуй го само какви ги дрънка в момента!“

В стаята си, на далечната Земя, Джил щракна копчето на магнетофона. Екранът пред Симс светна, и на него се показва широката, изпотена, но рядко сериозна физиономия на сенатор Морган.

— ... и, всъщност, какво представляват тия ленсмани?! — ревеше с пълен глас той. — Безпardonни фокусници и хипнотизатори, наемни убийци, негодници и измамници, оръжието на безжалостните финансови акули! Те са готови да стрият на прах обикновения човек!

Под маската на демокрацията те се опитват да пробутат най-ужасната, най-насилствената тирания, която някога Вселената е познавала...

Джил ядно удари по копчето и го изключи.

„И представи си, татко, много хора приемат покорно и съвсем сериозно тези дивотии! — тя едва ли не ридаше от досада. — Ако тези хора имаха и капчица мозък,... дори колкото «параходчетата» от Забриск, за които ми разказа Мейс! Но не — те гълтат всичко и това е!“

„Значи, Морган не го прави само за лице... — проточи Симс. — Той е много по-сериозна фигура, отколкото си мислехме...“

„Да! И нито призивите към здравия разум, нито психологическите методи ще ни помогнат. Ние с Дронуир смятаме, че трябва да организираме кампания за противодействие срещу тази клевета и да предприемем обиколка из основните избирателни окръзи.“

„Може би наистина ще трябва да го направим, но сега си имам достатъчно важни задачи.“

Симс прекъсна връзката и дълбоко се замисли. Не криеше мислите си от двамата млади ленсмани, но мозъкът му работеше толкова стремително, че те почти нищо не можаха да разберат. Обаче Първият Ленсман стигна до едно важно решение, в което фигурираше операция „Матис“. Изглежда, голямата политика отсега нататък щеше да стане най-големия проблем, а на Върджил Симс му предстоеше да размести наново приоритетите на най-важните задачи на Патрула.

ГЛАВА 12

СХВАТКА В ПРОСТРАНСТВОТО

Когато малкият разузнавателен съд на Симс се приближи до Кавенда, ленсманът изключи атомните генератори и настрои локатора на ултравълни. Този път корабът му беше преоборудван със спомагателен реактивен двигател, който не излъчваше практически нищо. Той не създаваше смущения, които да бъдат засечени от радара, тоест, един такъв двигател можеше да бъде открит единствено по слабосветещите, нагрети от топлината дюзи. Такава вероятност съществуваше, но беше чисто теоретическа, защото тогава наблюдателят трябваше да се намира близо до разузнавача на Симс, поне на половин миля, а това беше твърде нищожно разстояние по космическите мащаби.

В настоящия момент пространството беше пусто. Локаторът фиксираше следи от много силно лъчение на планетата, която се намираще точно на курса им, но Първият Ленсман не се впечатли чак толкова. Контрабандистите, занимаващи се с преработка на наркотици, несъмнено имаха ядреноенергийни установки в заводите си, а освен това, на Кавенда можеше да има и транспортни кораби.

Той включи спомагателния двигател, който придаваше една доста добра скорост на малкото корабче, при включен неутрализатор на инерцията, разбира се, — и насочи кораба към спътника на планетата. Това беше неголямо небесно тяло, четири пъти по-малко от Луната, но прикрит зад него, Симс можеше необезпокояван да наблюдава. Той не се съмняваше, че околното пространство щателно се следи, и въпреки че едва ли някой би могъл да забележи следите от дюзите му от сто хиляди мили разстояние, ленсманът предпочиташе да работи на сигурно.

Кацането се оказа доста трудно, и когато корабът докосна почвата, Симс беше на края на силите си и в отвратително лошо настроение. Само едно нещо беше наред — повърхността на планетоида изглеждаше още по-неравна, камениста и изровена от

пукнатини и кратери, отколкото тази на земната Луна. На фона на такава местност щеше да е напълно невъзможно да се забележи дори и движещ се кораб — особено ако той се движи бавно и не използва атомните си генератори.

Серия от кратки, предпазливи импулси, скоростта и положението на всеки от които се коригираха от ленсман, му позволи да завърти кораба си така, че огромния диск на Кавенда надвисна точно над главата му. Симс с облекчение въздъхна и изключи двигателя. Енергията в заредените докрай акумулатори щеше да стигне, за да функционират локаторите. Сега вече можеше да види всичко, което виждаше и следящия лъч.

Екраните му показваха, че на диска на планетата има само една активна точка. Той включи радарите и се опита да определи колкото се може по-точно координатите ѝ. После, като намали мощността на лъча почти до минимума, започна внимателно, ярд след ярд, да се приближава към заинтригувалото го място. Стоп! Той беше почти убеден, че там има производствен блок — огромен, близо две мили в диаметър. Тази точка щеше да виси още около три часа над главата му, докато не се скриеше зад планетата.

Симс извади телескопа — това бе много по-точен прибор, отколкото следящите екрани на разузнавателния кораб. Тъй като силата на тежестта на повърхността на спътника беше малка — една двадесета част от земната, — той без проблеми издърпа масивния инструмент извън кораба, разпъна триножника му и го монтира. Но даже и с телескопа, той не можеше да види добре подробностите. Спътникът се намирал твърде близо до Кавенда, по астрономическите мерки, но оптичните прибори от по-висш клас бяха твърде огромни и нетранспортируеми. Това, което успя да види, приличаше на завод. Напрягайки очи, Симс различи малко по-встрани от тях приличащ на остър зъб обект, който при достатъчна доза въображение можеше да се приеме за контрабандитски кораб. На Кавенда нямаше нито градове, нито други селища, а също и нормално изглеждащ, със съответното оборудване астропорт.

Симс разглоби телескопа, натовари го обратно на кораба, настрои следящите системи и се приготви да чака дълго. На няколко пъти задремваше, но не се притесняваше, че ще пропусне нещо интересно. Той беше нагласил локатора така, че при всяка промяна да

го събуди. И когато транспортния кораб на търговците на наркотици излетя от Кавенда, Първият Ленсман напусна спътника на планетата също толкова незабележимо, колкото и беше пристигнал.

Стратегията на проследяването отдавна беше изпитана до съвършенство. Използвайки реактивната тяга и неутрализатора на инерцията, Симс се движеше зад кораба на бандитите с максимално възможната за допотопния си двигател скорост. През това време успя да установи приблизително курса на кораба им. Сетне ленсманът включи генераторите, работещи с активирано желязо и се приближи към контрабандистите, старайки се да не попадне в обхвата на локаторите им. После, без да бърза, запълзя напред. Можеше да поддържа такъв режим колкото си пожелае, и единствено при крайно нещастно стечение на обстоятелствата враговете можеха да го открият.

На пръв поглед изглеждаше, че този план щеше да е успешен. Знаеше се, че МКП използва за тъмните си сделки обикновени пътнически лайнери или товарни кораби. А разузнавачът на Симс развиваше малко по-голяма скорост от тази на кой да е транспортен съд. И дори противниковият кораб да се окажеше по-бърз, отколкото се очакваше, все едно той щеше да остане в зоната на локаторите на преследвача си, дотогава, докато не пристигнеше до местоназначението си.

Тази стратегия изглеждаше направо безупречна, но, както съвсем скоро стана ясно, Симс все пак не бе отчел всички вероятности.

Корабът, който преследваше, беше бърз, много бърз. Ярката точка на локаторните екрани постепенно започна да избледнява и ленсманът разбра, че вече няма да може да я догони, дори и да пуснеше атомните генератори на пълна мощност. Все по-мрачен, Симс гледаше как блестящата точка бледнееше, размиваше се и накрая съвсем изчезна от следящите монитори. Свръхскоростният звездолет бе погълнат от тъмнината.

* * *

След няколко часа Симс стъпи на борда на „Чикаго“, отиде до мостика и извика там Киннисон. Когато адмиралът застана редом с

приятеля си, компютрите вече изчисляваха предполагаемия курс на пиратския кораб.

— Най-вероятното направление е Еридан, — отбеляза той, сравнявайки резултатите от изчисленията с картата. — „Превозите“ властват над тази система чрез една от дъщерните си компании. Там са едни от най-богатите уранови залежи. Ще проверяваме ли?

Симс прекара няколко минути в дълбок размисъл.

— Не... все още не. Твърде малко знаем.

— Тогава защо не? Тъкмо ще си изясним това-онова, — възрази Киннисон. — Ние предполагаме, че свръхскоростния кораб, който носи тионит на борда си, ще кацне на Еридан. Това е най-горещата следа от всички, на които сме попадали до момента! Ще заповядам да обкръжат планетата и няма да позволя на никой нито да влезе, нито да излезе, докато не открием това, което търсим. Все някой там ще разполага с необходимата ни информация! А пък и ние си имаме начини да го накараме да проговори.

— Прибързвате, Род. Нали разбирате, че няколко дребни рибки няма да ни свършат работа. Трябва да се целим много по-нависоко.

— Но за това ни трябва сведения, — измърмори Киннисон. — А ние знаем дяволски малко, Върджил!

— Да, така е, — съгласи се Симс. — От трите най-важни направления сме наясно само с политическия аспект. За наркотиците знаем, откъде се взема тионита и къде се обработва, а Еридан може да е само разпределителна станция. Събрали сме достатъчно данни за разпространителите на тревата, знаем малко и за средното звено, и почти нищо за тези, които са най-отгоре. За пиратите пък знаем още по-малко. Легендарният Мъргъртройд може да се окаже несъществуващ, а кодовото име — нещо от сорта на „Звилник“ или „Боском“...

— Тогава какво смятате да правите с Еридан?

— Засега нищо. Но Набос и Дал-Налтел ще трябва да проучат транспортните кораби на МКП, превозващи уран от Еридан до Слънчевата система.

— Хубаво, нека ги проверят. Сега вече ми е ясно защо спретнаха въртележката Земя-Марс-Венера-Земя! Искали са да ни насочат по грешна следа! Можехме години наред да преследваме едни и същи

товари с наркотици напред-назад, докато ъглите на кутиите не се протъркат.

— Е, в крайна сметка, доста бързо се ориентирахме този път, Род. Но с операция „Боском“ нещата хич не вървят.

— Отвратителна работа, — беше принуден да си признае Киннисон. — Имате ли някакво предложение?

— Наистина имаме твърде малко данни, но аз забелязах, че определени видове суровини и материали са особено привлекателни за крадците. Дори и най-сигурната охрана не можа да опази някои видове товари и ценно оборудване. Те просто изчезваха! Охраната, между другото, също... — Симс замълча, а после замислено изрече: — Но ако изхождаме от тези факти, бихме могли все пак и да организираме нещичко. Да речем, следното...

* * *

Търговският кораб, обтекаем, с удължен корпус и сферичния боен крайцер се носеха през мрака на междузвездната пустош. Транспортният съд носеше в трюмовете си баснословно ценен товар. Това не бяха златни слитъци, скъпоценни камъни и дори не и контейнери с уран, а много по-важни предмети: фини стругове, най-съвършените оптически и електронни прибори, както и прецизна измервателна техника. Освен това, на борда му се намираще Първият Ленсман Върджил Симс.

Родерик Киннисон, адмиралът на въоръжените сили на Патрула, беше на ескортиращият транспортния кораб крайцер.

На значително разстояние от тази двойка се носеха шест огромни капковидни кораба — новите супердреднаути, за съществуването на които не подозираха нито земното правителство, нито ръководството на колониите. Това бяха най-бързите и най-смъртоносните съдове, създавани някога от човешка ръка — първата успешна реколта от операция „Бенет“. На борда им също имаше ленсмани — Костиган, Джек Киннисон и Нортроп, ригелианеца Дронуир, Фред Родбуш и Кливланд. Не им трябваша нито предаватели, нито приемници. Менталната връзка здраво и неразривно обединяваше всички в едно цяло.

„Внимание! — стигна до тях спокойната мисъл на Симс. — Минаваме на няколко светлинни минути от необитаема звездна система. Мястото е подходящо за засада. Всички да се настроят към Киннисон! Поемете командването, Род.“

Пространството продължаваше да изглежда празно, но в следващия момент на екраните светнаха три блестящи точки. Те, стремително излетяха откъм една от по-външните планети, пресичайки пътя на малкия керван кораби. Събитията се развиваха малко по-различно, отколкото се очакваше. Симс се надяваше, че ще ги атакуват само един-два бандитски кораба. По принцип, толкова бяха напълно достатъчни, за да се справят с охраната и да завземат товарния кораб. Впрочем, появата на три вражески супердреднаута нямаше да промени плановете му кой знае колко.

В следващия миг, а всеки ленсман можеше да види това, което виждаше Родерик Киннисон, още шест ярки точки заблестяха на екраните на адмиралския крайцер и търговския кораб, който използваша за примамка на пиратите.

„Джек и Мейс, заемете се с водача! — мислено заповяда адмиралът. — Дронуир и Костиган за вас е десният кораб, а Родбуш и Клив да поемат левия. Действайте, момчета!“

Защитните екрани на пиратските кораби просветнаха, превръщайки околното пространство в гъста каша от смущения, през която едва ли можеше да премине дори и сигнал за помощ. Два от дреднаутите атакуваха крайцера, а един — търговския кораб. Първата двойка естествено очакваше да срещне съпротива — военните кораби на Патрула бяха достатъчно мощни, и достатъчно добри както за нападение, така и за отбрана. Никой във Вселената не се съмняваше, че на борда им се намират истински мъже. Но капитанът на пиратите, атакувал транспортния кораб, беше неприятно сюрпризиран. Първият лъчев удар, насочен право насреща му, направо опустоши защитните му полета. Почти всички носови сектори, включително и рубката за управление, бяха направени на пух и прах, превърнаха се в разтопен метал и пламтящ газ. Но не се случи нищо повече — транспортния кораб се оказа много по-костелив орех, отколкото пиратите очакваха.

Екраните, пазещи този космически съд, пък и самия Първи Ленсман Върджил Симс, не бяха съвсем обикновени. Спрямо цялата маса на кораба теглото на генераторите, поддържащи защитните

полета, беше два пъти по-голямо от останалата част на оборудването му. Разрушенията, дължащи се на пиратския лъчев удар, не бяха особено сериозни, той просто не успя да проникне достатъчно дълбоко в защитната система на кораба. И макар че атакуващите бяха поразени от това обстоятелство, те продължаваха да увеличават все повече и повече мощността на лъчите, но единственият резултат си оставаше само яркото проблясване на защитния екран на земния търговски съд.

А след няколко секунди командирите на другите два пиратски кораба, атакували крайцера, бяха не по-малко учудени. Неговите екрани удържаха дори и на обединените сили на двата им дреднаута! Крайцерът не отвърна на удара. Той беше обгърнат изцяло от защитното поле. Но още преди изумените бандити да са осъзнали цялата сериозност на положението си, те вече се бяха превърнали от ловци в дивеч. Шест нови, могъщи кораба, много по-бързи и мощни, отколкото техните, се стовариха отгоре им, прекъсвайки всички канали за връзка толкова ефикасно, както и те самите го бяха сторили преди няколко секунди.

Стремително излизайки на разстояние за стрелба, без да имат намерение да вземат пленници, четирите кораба на Патрула се устремиха към двата пиратски кораба, безрезултатно обстрелвайки крайцера. Те се разположиха около тях във върховете на въображаем тетраедър и удариха с чудовищна сила, превръщайки вражеските дреднаути в облак газ. Едва ли някоя друга космическа битка е била по-кратка от тази — тя свърши за броени секунди.

След първия съкрушителен залп четворката кораби се присъедини към онези два съда, които се занимаваха с последния пиратски кораб. Той напрегнато се бореше да не попадне в плен. Но да се бориш с шест дреднаута, всеки от които има по-голяма мощност от теб, не беше по силите на бандитския кораб. Сега всички го атакуваха, подредени във формата на правилен октаедър, а бандитите бяха точно в геометричния му център. Той беше обкръжен отвсякъде, или ако използваме разработената при подготовката на тази операция терминология, — „натикан в миша дупка“.

В момента пиратът щеше да бъде унищожен много лесно, но ескадрилата на Патрула преследваше съвсем друга цел, Симс се нуждаеше от информация. Затова и цялата шесторка само блъвна лъчи към защитните екрани на пирата, и то така, че те присветнаха от

усилието и изведнъж угаснаха. В същия момент дойде редът и на деструкционните лъчи-игли. Първо пострада машинното отделение на врага — стофутова цепнатина зейна в корпуса, след което цялото жизненоважно оборудване на кораба излезе извън строя. После енергийните ножове, невъзпрепятствани вече от нищо, отрязаха първо носовата, а после опасната част, гърба и корема, левият и десният борд; а после продължиха да режат тъглчетата на безформената буца, която представляваше вече кораба, дотогава, докато сектора за управление заедно с няколко съседни на нея помещения не остана напълно открита.

Тогава бойците на Патрула се втурнаха в последен щурм, начело с ригелианеца Дронуир, Костиган, Нортроп и Киннисон-Младши, които го следваха по петите. В крайната фаза на тази битка участваше група отлично подготвени космически рейнджъри.

Симс и още двама ленсмани-учени не участваха в тази схватка, но не съжаляваха много-много. Киннисон-Старши също не участваше, но не можеше да остане безразличен. Той жестоко страдаше, че на него, адмирала, ръководителя на цялата операция, му се наложи да остане встрани и, при все това, беше принуден да го стори. А пък Дронуир, който водеше атаката, изобщо не обичаше да се бие. Дори и мимолетната мисъл за яростна ръкопашна схватка го караше да потреперва от отвращение. Но за сметка на това ригелианецът притежаваше огромни преимущества в боя — физическа сила, удивителни сетива, за които всяко едно материално образование не представляваше никаква преграда, невероятна скорост на реакциите и ментална мощ, позволяваща му да нанесе удар по съзнанието на противника си — където и да се намира той.

По-голямата част от пиратите бе загинала още по време на разпарчетосването на кораба им. Оцелелите се бяха събрали в рубката за управление. Нападателят се втурнаха вътре през многобройните отвърстия, пробити от деструкционните лъчи, и през следващите няколко минути преплетени в яростна схватка фигури се мятаха в безтегловността, а в пространството около тях проблясваха пламъците на левистоните, куршуми дум-дум и облачета газ, изхвърчащи от пробитите скафандри.

Ригелианецът Дронуир за миг замря на прага на рубката. Никога досега днешния случай също не беше изключение, не му се беше

случвало да бъде разгневен или възбуден. Подобни емоции за него съществуваха само на теория. Той никога не беше участвал в такива битки! Затова и му трябваша две-три секунди, за да проанализира ситуацията и да определи собствения си, най-оптимален начин на действие. В крайна сметка той отпусна две от четирите пипалца, с които стискаше оръжието си, протегна се към шиите на двама от пиратите и здраво стисна. Миг и шлемовете им се пръснаха като орехи. Двете фигури безсилно увиснаха и се строполиха на пода. Дронуир протегна ръцете, си към следващите две жертви, после още към две, и още, и още... Спокоен и безстрастен, той не направи нито едно излишно движение, не загуби и секунда, а унищожи в крайна сметка повече врагове, отколкото всичките бойци на Патрула, взети заедно.

„Костиган, Нортроп, Киннисон — внимание! — повика изведнъж мислено Дронуир ленсманите. — Нямам намерение да си губя повече времето с такива глупости. Предводителят на враговете умира от раната си. Мисля, че сам си я е нанесъл. Трябва да се заема с нещо по-важно. Моля ви, наглеждайте останалите живи, за да не ми попречат.“

Дронуир се вмъкна в разума на умиращия главатар на пиратите и се съсредоточи. Дори и пред лика на смъртта, капитана на пиратския кораб се опитваше да се съпротивлява, но ригелианецът вече не се мъчеше сам. Настройвайки се към съзнанието му, делейки с него силата и знанията си, които нито един ригелианец нямаше как да притежава, още цели два мозъка — най-мощните мозъци на Земята — този на Родерик Киннисон, с невероятната му воля и неистовата му страстна натура, и студеният, спокоен, твърд като скала мозък на Върджил Симс, Първия Ленсман.

„ГОВОРИ! — с чудовищна сила изискваше утроеният разум, с такава сила, че беше невъзможно да устоиш. — ГОВОРИ! ОТКЪДЕ СИ? БЕЗПОЛЕЗНО Е ДА СЕ СЪПРОТИВЛЯВАШ; ОНЕЗИ, НА КОИТО СЛУЖИШ, ВЕЧЕ НЕ МОГАТ ДА ГО ОЦЕНЯТ, ГОВОРИ! ОТКЪДЕ СИ? КОЙ Е ШЕФЪТ ТИ? ГОВОРИ! ГОВОРИ!“

Изпод този, съкрушаващ всичко натиск се появи съвсем смътно и мъгляво, без намек дори за име или пространствени координати образът на някаква планета, много приличаща на онази, която Патрулът използва при операция „Бенет“. После...

Все още като през мъгла, но вече много по-отчетливо, се появиха лицата и имената на двама души, пробягали в угасващото съзнание на умиращия. Единият беше Мъргъртroyд, главатарят на пиратите, съвършено непознат и за Киннисон и за Симс. Редом с него обаче и двамата познаха Големия Джими Таун.

ГЛАВА 13

ПЛАНОВЕ И ПОВИШЕНИЯ

— Да започнем с Мъргъртройд. — Киннисон вдигна поглед към Първия Ленсман Върджил Симс. Те седяха в адмиралския кабинет, защитени от несъкрушимите стени на Хълма. — Какво трябва да направим според вас сега?

— Мъргъртройд? Хъм-мм... — Симс, без да бърза, дръпна от цигарата си, пусна едно колелце и лениво загледа как то се разтваря постепенно във въздуха. — Мъргъртройд... Смятам, че трябва да го оставим на мира.

— Да, би могло, — отвърна Киннисон. Дори и да беше учуден от съпадението на мислите им, Симс не го показа. — Но защо? Любопитен съм да видя как ще се обоснове.

— Защото този въпрос не е от първостепенна важност. Дори и да успеем да го открием... между впрочем, вие какво бихте казали по този повод?

— Смятам, че вероятността нашите противници да разкрият подмяната на Олмстед със Симс и разположението на Бенет е същата, както ние да открием Мъргъртройд... Тоест, почти нула.

— Вярно. Дори и да го открием, дори да намерим и секретната им база — която, естествено, е скрита толкова добре, колкото и нашата, това няма да ни даде никакво преимущество в момента. Мисля, че информацията за Таун — истинския шеф на Мъргъртройд, е най-важната засега.

— Аз също мисля така. Сега вече сме наясно с цялата схема на престъпната им организация.

— Не бих бил толкова сигурен на твое място, — усмихна се Симс. — Има още много парченца, които липсват... например мястото на Айзъксън не е много определено. Досега много пъти съм се опитвал да си представя цялата схема, но информацията все не достигаше... Сега обаче, — махна с ръка Първия Ленсман, — положението на нашия приятел Джими Таун вече е съвсем ясно. Той наистина е крупна

фигура и в пиратството, и в политиката. Този факт е доста изненадващ и за мен, в интерес на истината, но поне вече всичко е ясно.

— За мен също. Едно е добре — няма да се наложи да го преследваме натам-насам. Нали веднага ще се заемете с него?

— Да, но всичките тези нови връзки и взаимоотношения хвърлят нова светлина на доста факти, които доскоро не можехме да проумеем. Те потвърдиха и нашата работна хипотеза за Айзъксън — именно той е главният мозък в синдиката за наркотиците.

— Да, напълно възможно е...

— Също така няма почти никакво съмнение, че главния шеф на Земята е Морган. В момента се разпорежда в Северна Америка, и аз съм убеден, че нашият уважаван президент Уидърспуун му играе по свирката.

— Несъмнено. Националистката партия на Морган е един прекрасно настроен механизъм, а Уинтrespуун зависи изцяло от него.

— Знаем също, че и Джими Таун е във висшия ешелон. Не бих се учудил, ако именно той е главнокомандващият въоръжените вражески сили. Айзъксън вероятно е от същия калибър като Таун, тоест, малко по-ниско от Морган...

— Прекрасна картинка обрисовахте, Върджил, много симетрична, нали така? Негово Величество Морган, Секретарят по въоръжените сили Таун и Секретарят по наркотиците Айзъксън. И всеки от тях е подложил здравия си гръб, бутайки тази политическа шайка напред, към успеха! Добре! Операция „Матис“ явно ще се осъществи много по-трудно, отколкото го планирахме — налага се да поемем троен удар.

Симс угаси фаса си и веднага запали отново.

— И така, нека да формулираме главната си задача. Как ще убедим суверенните държави на Земята, и най-вече Северноамериканския континент, да предоставят на Галактическия Патрул тъкмо тази огромна сила и правомощия, от които той отчаяно се нуждае?

— Добре го казахте, Върджил, но има нещо, което не ми се нрави. В края на краищата, Патрулът трябва да действа в междузвезден мащаб... е, с възможност да се намесва и в междупланетни, а също и в междуконтинентални проблеми... хъмммм...

— Именно!

— Какво пък, подобни прецеденти са се случвали и преди. Достатъчно е човек да се върне назад в историята. Много преди ерата на космическите полети, когато хората за първи път започнали да използват атомната енергия, когато единствените познати наркотици са били кокаинът, морфинът, хероинът и други, напълно естествени продукти, тогава е съществувало подобно положение. Съвсем наскоро четох за това.

Киннисон протегна ръка, взе от лавицата една древна книга и прелисти няколко страници.

— Ето, чуйте: в този протокол става дума за световно съглашение по повод контрола върху наркотиците. Той е бил подписан от петдесет и две държави, включително СССР, както се е наричала тогава Русия и сателитите ѝ. Това е единствената международна спогодба, която е получила пълната подкрепа на всички комунистически държави. И така, подписалите този протокол страни са се отказали от националния си суверенитет по следните пет важни въпроса, Върджил, а именно:

„Първо: разрешили са на всички чуждестранни агенти по борба с наркотиците свободно, тайно и без да се регистрират, да пресичат границите на страните си и да се движат навсякъде, по суша или по вода, когато ситуацията го налага.

Второ: в отговор на молбата, отправена им от определени лица, да осигурят свободно влизане и излизане от територията на страните си на определени контрабандисти.

Трето: да сътрудничат на всяка програма за борба с наркотиците, изготвена от която и да е от подписалите съглашението държави.

Четвърто: при отправена молба да се запази в тайна всичко, касаещо провеждането на всяка една операция против наркотиците.

Пето: да се изготвят пълни и своевременни доклади до Международната служба по борба с наркотиците за дейността, развивана по гореописаните точки.“

Киннисон остави книгата встрани и продължи:

— Виждате ли, Върджил, всичко това някога е действало! А след като нашите предци са могли да го направят, то какво да кажем за нас?

— Но двете ситуации са свършено несъпоставими, Род. Сега не става дума само за незначителни поправки в националния суверенитет, а за пълното му отхвърляне. Правителствата на земните държави

трябва коренно да променят начина си на мислене и да погледнат на нещата не от национална, а от общогалактическа позиция. Те трябва да станат част от Галактическата Общност — точно както графствата са част от щата, а щатът — част от континента. Галактическият Патрул не може да локализира дейността си само в междузвезден мащаб и да остави вътрешнопланетните и вътрешноконтиненталните проблеми настрана. Нали в крайна сметка той трябва да стане и ще стане единствената власт, единствената сила, с изключение може би само на чисто местните организации като градската полиция.

— Това се казва програма! — Киннисон обмисля задълбочено в продължение на няколко минути думите на приятеля си. — Но все пак аз съм готов да поспоря с вас по повод осъществяването ѝ.

— Ще се наложи да вървим напред толкова бързо, колкото е възможно. Шансовете са на наша страна! Съветът на Слънчевата система, в който между впрочем, преобладават ленсманите, вече съществува и функционира безотказно, а правителството на Северноамериканския континент няма влияние извън пределите на материка. Тоест, ако Морган държи властта в самата Северна Америка, той все пак е само шеф на една организация от вътрешносистемен мащаб, и не може да направи нищо, за да попречи на Съвета на Слънчевата система да се трансформира в Галактически Съвет. Даже бих казал, че той ще подкрепи това начинание.

— Не успявам да проследя мисълта ви, Върджил! Как стигнахте до този извод?

— Патрулът е замислен като координатор на дейността на свободните и независими раси. Морган пък го разглежда като едно добро средство за установяване на галактическа диктатура. Схемата е горе-долу следната: тъй като Северна Америка е най-могъщият континент на Земята, останалите просто ще го последват. Земята пък заема доминиращо положение в Слънчевата система, а тя от своя страна, ще затвърди лидерската си позиция над всички останали системи, открити и колонизирани през последните няколко години. С една дума, този, който контролира Северна Америка, ще контролира и всичко останало.

— Сега вече ми е ясно. Първо ще изгонят ленсманите, а на тяхно място ще сложат свои хора... Интересно, как смята да го направи? Насила? Едва ли. Мисля, че по-скоро ще се опита да го стори при

следващите избори, през ноември. И ако е така, това ще бъдат най-важните избори в историята на човечеството!

— Да — ако наистина са решили да чакат до изборите. На мен обаче не ми се вярва да стане така.

— Тогава — сила срещу сила! — викна Киннисон, скачайки на крака. — Аз бих събрал всичките ни войски, дори и недостроените ни кораби от Бенет, и бих обявил военно положение! А после ще унищожа Морган и цялата му шайка! Така че, ако му е останала и частица мозък, той прекрасно разбира какво го чака!

— О! — Симс трепна, здравата стреснат. — Не възнамерявах да действам чак толкова крайно, но вие може и да сте прав...

— Никакво „може“, — мрачно го поправи Киннисон. — Само това е начинът!

— Да, Морган едва ли ще поиска да влезе в конфликт точно сега... — продължи да разсъждава Симс. — По-скоро ще се опита да спечели на изборите.

— Определено. Стратегията му е абсолютно ясна. — Киннисон, вече успокоил се, седна и запали поредната цигара. — Националистическата партия на Морган в момента е на мода. Ще го пускат по всички видеоканали двадесет и четири часа в денонощието. Направо ще ни продъни ушите!

Киннисон успешно наподобява физиономията, с която изпеченият демагог дефилираше по екраните, и задудна:

— „Това че, простият народ не им е гласувал доверието си, за да търгуват с първородното си право, приемайки покорно паничка леща от лапите на разни междузвездни чудовища! Хора от Земята, събудете се! Вдигнете се! Съберете сили и отхвърлете този глупав ярем, тази власт, под която нашата планета деградира! Унищожете този диктаторски, автократичен, незаконен и чудовищен Съвет от космократи, състоящ се от така наречените ленсмани! Гласувайте за онези, които самите вие искате да изберете — обикновените граждани, като мен! Призовавам ви, отхвърлете този дяволски ярем... — (Точно сега започва да му излиза пяна на устата, — изкоментира Киннисон). — Само правителство, съставено от хора, може да работи в тяхна полза!“

— Той използва именно тази идея, а тя е толкова стара... Всеки път прави един и същи фокус, но независимо от всичко народът си

мисли, че това са негови собствени мисли и му вярва сляпо. А, и винаги бурно му ръкопляска.

— Всичко това е вярно, Род. За съжаление, в създалата се ситуация няма нищо весело. Нашата партия — космократите, е много по-малко популярна от националистическата...

— Бог ми е свидетел, че бих изритал цялата тази сбирщина от кръвопийци някъде на Андромеда!

— Тази мисъл не е толкова лоша, но в настоящия момент малко прибързвате, Род. — Симс се усмихна на този толкова явен изблик на чувства. — Но продължавайте. По принцип съм съгласен с вас, идеята за пълно обновление е абсолютно правилна.

— Е, Морган така ще омае своите „обикновени хора“, че болшинството отново ще бъде на страната на онова безгръбначно, глупака Уидърспуун. Той ще стане президент на Северна Америка за още един мандат, с цяла сюррия послушни идиоти, които ще го последват. И така, те ще спечелят изборите. После правителството на Северноамериканския континент, тоест бандата на Морган, Таун и Айзъксън — законното, избрано от народа правителство, ще започне да ни пъха пръти в колелата... или, иначе казано, ще развали Междугалактическият договор и ще назначи свой собствен Съвет. И тогава, приятелю, тогава аз ще извикам корабите от Бенет и ще направя това, което вече казах...

— Не мисля, че ще ти се наложи, Род!

— А защо не? — попита Киннисон, но гласът му вече не беше толкова уверен.

— Защото космократите могат да се сражават за обществено признание също толкова успешно, колкото и шайката на Морган. И да победят на изборите!

— Това вече е интересно! — на Киннисон даже му увисна ченето от почуда. — Говорите за това така, сякаш е нищо работа! Че кого ще представим за свой кандидат, а? Кой може да надвие нашето сладкогласно славейче Морган?

— Вие, Род.

— Аз?! — Киннисон млъкна, сякаш го бяха цапнали под лъжичката. — Аз?! Шегувате се, нали?

— Съвсем не, — без да обръща внимание на опитващия се да каже още нещо Киннисон, Симс продължи: — Първо, вие нямате

проблем с излизането пред публика — превъзходен оратор сте...

— Е, да... Всъщност съм свикнал да раздавам заповеди, а не да произнасям речи...

— Второ, разполагате с огромен, сплотен колектив, с чиято помощ ще успеете да победите на изборите...

— Помози боже! Къде го видяхте, Върджил?

Първият Ленсман се подсмихна и тихо произнесе:

— Забравяте за Патрула, Род. Вие сте доста популярен сред младежта.

— Но...

— И, последно — вашите собствени амбиции.

— Хъмम्म? Знаете ли, те никога не са се простирали толкова далече.

— Правилно ли ви чух одеве? Нима не жадувахте преди малко да натирите Морган някъде в мъглявината Андромеда? А какво бихте казали за начало да го изхвърлите от Щатите на Северния полюс?

Ноздрите на Киннисон се разшириха. Около минута той гледа втренчено Върджил Симс, а после се изхили.

— Стар хитрец такъв! Да, казах го, но тогава бях под пара... В интерес на истината тази идея обаче много ми допада! — изведнъж заяви той. — За бога, Върджил! Съгласен съм!

— Благодаря, Род, — опитвайки се да не показва обзелите го чувства, Симс бързо премина към следващия въпрос. — Сега, ако не възразявате, да преминем към проблема Еридан.

Докладът на Набос и Дал-Налтел беше кратък и точен. Бяха разбрали, че корабите, принадлежащи на „Превозите“ и превозващи уран, освен него пренасяха на борда си и тионит от Еридан до Слънчевата система. Следящите лъчи се бяха оказали безполезни, и двамата ленсмани решили, че е по-целесъобразно лично да изследват Еридан, но не рискували да го сторят. Еридан беше под властта на компанията „Уран Инкорпорейтид“, и населението ѝ се състоеше изцяло от хора. Нито Дал-Налтел, нито Набос можеха да се маскират така, че да не ги познаят, докато разузнават.

Симс и Киннисон обсъдиха ситуацията и решиха да възложат тази работа на Конуей Костиган.

— А сега бих искал да разбера с какво се занимава дъщеря ми, — отбеляза Първия Ленсман. — Знаете ли, Род, аз малко се

притеснявам за нея. Тя понякога недооценява силите си, и скоро може да стане така, че да налага по-голям залък, отколкото може да сдъвче,... ако вече не го е направила. Колкото повече научаваме за Морган, толкова по-малко ми харесват игричките ѝ с онзи Херкаймер. Той е много опасен човек!

— Е, Върджил, единствения начин да си наточиш добре зъбите, е да хапеш врага по-честичко. Вие поне трябва да сте наясно... Ние двамата сме изцяло отдадени на работата си — децата просто следват стъпките ни... Защо се учудвате? А що се отнася до Херкаймер... — Киннисон се замисли за миг, а после рече: — ще го проверим.

Симс кимна, но обезпокоеното изражение си остана на лицето му. Той изпрати мислено повикване към дъщеря си и разбра, че в момента тя е на поредния прием, и както и се опасяваше, танцува именно с проклетия първи секретар на сенатор Морган, Херкаймер.

„Привет, тате! — весело го поздрави Джил, а през това време обърнатото към партньора ѝ лице даже не трепна. — Имам удоволствието да ти съобщя, че всички светлини на пулта са зелени.“

„Май не си обърнала внимание на молбата ми?“

„Обърнах, разбира се, — възрази тя на баща си. — Събрала съм толкова много факти! Не се притеснявай. Сто пъти съм ти казвала — това е само една игра, а ние и двамата играем точно по правилата.“

„Добре, така да е. Пази се, милата ми.“ — Симс прекъсна връзката, а дъщеря му се върна към заниманието си. Тя трябваше да поддържа абсолютно безсмислен, празен светски разговор с красавец-секретар.

* * *

Вечерта едва-едва се влачеше. Вирджилия Симс не пропускаше нито един танц, кавалерстваха ѝ различни млади хора, но най-често тя танцуваше с неотразимия Херкаймер.

— Не искате ли да пийнете нещо? — предложи ѝ той в един от антрактите. — Малко сок или може би коняк?

— Сок — не, благодаря, виж, конякът е друго нещо, — с ентузиазъм се съгласи Джил.

След пет минути, когато изпиха коняка, Херкаймер кимна към вратата.

— Казват, че нашият домакин се е сдобил с великолепна бронзова статуетка на Нептун, която е много древна. Изложена е в хола, пред пушалнята. Искате ли да надзърнем?

— С удоволствие! — днес Джил бе решила въобще да не противоречи на партньора си. Той ѝ беше разказал много интересни работи и заслужаваше награда — макар и само една скромна разходка по тъмните коридори.

Когато преминаваха по едва осветения коридор, Херкаймер зави надясно.

— Ето я! — възкликна той. — Наистина, струва си да я види човек!

Джил обърна глава и видя вместо бронзовата статуетка млада жена, висока точно колкото самата нея, със същото телосложение, същия оттенък на светлата коса и същата прическа. Тази жена беше облечена по същия начин като Джил, и в момента, без да бърза, с чаша в ръка отиваше към балната зала. Джил не успя дори да се учуди, когато лъча на един парализатор се плъзна по гърба ѝ, от бедрата до шията, и я лиши от всякаква възможност за съпротива. Тя не можеше нито да извика, нито да помръдне с ръка. Краката ѝ се подкосиха, и девойката се свлече към пода.

В този момент се появи още една жена, облечена в безукорно чист бял халат, с наметало, праметнато през лакътя ѝ. Херкаймер, сдобил се с набързо залепена фалшива брада и рогови очила се ухили доволно. Жената умело уви Вирджилия Симс в наметалото и придърпа качулката. В следващия миг девойката откри, че докторът и медицинската сестра, придържайки я грижливо от двете страни, се насочват към изхода.

— Трябвам ли ви още, доктор Мъри? — попита жената, внимателно настанявайки пациентката на задната седалка на една линейка.

— Не, мис Уилдс, благодаря ви, свободна сте, — и тогава Джил почувства ужасен студ, защото целият този диалог се разиграваше заради портиера. — Състоянието на мис Харман вече не е тревожно. И сам ще се оправя.

Колата излезе на улицата, и Джил Симс, уплашена за първи път в живота си, все пак успя да потисне обзелата я паника. Дръпнатата пред очите ѝ качулка не позволяваше да види къде я водят, а мускулите ѝ все още не ѝ се подчиняваха. Докато се возеше, Джил съобрази, че колата премина през няколко квартала, — около шест, може би, а после зави наляво на изток по Болтън стрийт.

Защо ли никой не я търсеше? Нито Джек Киннисон, нито Костиган нямаха навика да ѝ досаждат, нахълтвайки вечер в мислите ѝ, но Мейс... милият Мейс много обичаше да си бърбри с нея, преди да заспи... Наистина, вчера те едва не се скараха... и, ако трябваше да бъде честна, причината не беше в него... Боже! Той трябва, трябва да я чуе!

„Мейс! Мейс!! Мейс!!!“

В крайна сметка Мейс наистина я чу.

* * *

Родерик Киннисон се кълнеше, че никой не може да се измъкне бързо от Хълма, но Мейсън Нортроп, Джек Киннисон и Конуей Костиган опровергаха това и вече бяха в Ню Йорк само след двадесет минути.

„Къде си, Джил?“ — постоянно питаше Нортроп, скубейки си косите от притеснение.

„Някъде към Стенхоуп-Съркъл, — след като вече имаше връзка с приятелите си, Джил бързо бе възвърнала спокойствието си. — На около осем или десет квартала отук.“

„Много ни помогна, няма що, — сърдито измърмори Джек. — Десет квартала са доста голяма територия, хлапе!“

„Млъквай, Джек! Джил, говори, разкажи ни всичко, все ще ни кажеш нещо, за което да се хванем!“

„Броих и левите, и десните завои, затова съм сигурна, че сме някъде около Стенхоуп Съркъл, но не можах да определя накъде тръгнахме после. Може и вече да сме извън града,... във всеки случай мисля, че сега само ние сме на пътя.“

Мислено общувайки с Джил, ленсманите разбраха, че Херкаймер е намалил скоростта и е спрял колата. После бе излязъл, измъкнал

безсилното тяло на девойката, но бутнал качулката, така че тя успяла да се огледа наоколо, макар и само с едно око. Беше видяла още една кола, яркочълт глайдер, паркиран на около сто ярда по-напред; виждаше се също и знак за паркиране. Къщата, към която я носеше похитителят ѝ, беше поне триетажна, а номера... едно, четири... ех, да можеше да я наведе още малко, че да види и останалите цифри... Аха, ето! — едно-четири-седем-девет!

„Как мислиш, Мейс, дали не е Раштън скуеър?“

„Доста прилича... Номер хиляда четиристотин седемдесет и девет... Напред!“

В тъмния хол на къщата двама души с маски на лицата затвориха вратата след влезлите и се качиха с тях в асансьора. Скоро всички се озоваха в стая, по средата на която имаше завинтен в пода железен стол. Натикаха Джил в него, а двамината с маските застанаха зад гърба ѝ.

— Сложете ѝ белезниците, — заповяда Херкаймер, — но внимавайте да не ѝ счупите костите,... все още е рано.

Джил бе обхваната от неистова ярост и стисна здраво зъби, за да не изкрещи, когато студеният, тежък метал щракна върху китките ѝ. После я овързаха с въже за облегалката на стола — те ѝ пречеха да се наклони напред, и девойката можеше само да святка с очи като разсърдена котка. Сега вече осъзнаваше, че работите отиват на зле. Този Херкаймер май изобщо не възнамеряваше да играе по правилата.

Той пристъпи напред, сграбчи деколтето на балната ѝ рокля и рязко дръпна — тънката коприна се сцепи, разкривайки гърдите ѝ. Херкаймер запали цигара и я поднесе с два пръста към кожата на Джил, малко по-високо от подмишницата. Разнесе се едва доловимо съскане, и замириса на изгоряло. Джил се дръпна и отчаяно закрещя, но мъчителят ѝ само се усмихна зловещо в отговор.

— Това е едва авансът, малката. Нямам намерение да си губя времето с теб. Искам да знам следните две неща. Първо, ще ми кажеш всичко за Лещите. Откъде са се появили, какво представляват; всичко, всичко, и пропусни обичайните глупости за пред пресата. И второ, ще ми разкажеш какво всъщност стана на бала в посолството, — той отново си дръпна от цигарата. — Говори! Колкото по-бързо разказваш, толкова по-малко ще се мъчиш.

— Нищо няма да измъкнеш от мен, Херкаймер. — Джил с неистови усилия се опитваше да възвърне формата си. — Наблюдават ме постоянно... — тя замълча и затаи дъх. Ако сега кажеше, че ленсманите са във връзка с нея, този звяр щеше да я убие. Затова се опита да смени темата: — Онзи двойник на бала няма да заблуди никого, не разчитай на това!

— Много важно! — злобно се усмихна секретарят. — Трябваше ми само половин час, не повече! Не, скъпа моя, шансовете ти са като на пластмасова играчка в ада!

„Джил! — в мозъка ѝ се впи отчаяният вик на Джек Киннисон. — Не се намираш на Раштън скуеър — къщата с този номер има само два етажа. Помисли, коя може да е улицата?“

„Не зная...“ — тя не можеше да се съсредоточи, мислите ѝ уплашено се мятаха напред-назад.

„Проклятие! Откъде да намерим някой, който добре познава този район? Конуей, вземи едно такси, а аз ще извикам Паркър...“ — мисълта на Джек изчезна, когато се прехвърли на вълната на другия ленсман.

Сърцето на Джил се сви болезнено. Вече беше почти сигурна, че ленсманите няма да я открият навреме...

— Я стегни малко въжетата, Еди. А ти, Боб...

— Спрете! О, боже, прекратете това! — Джил с ужас гледаше как тлеещото огънче отново се приближава към голото ѝ рамо. — По-добре ме убий!

— Да те убия ли, малката? Разкажи ми нещо интересно, пък ще видим. Може и да... — той се ухили. — Не-е-е, ще бъде толкова приятно да гледам как умираш... Бавно, разбира се. Първо няколко нежни докосвания с цигарката... Можеш да викаш колкото си искаш, стените са звуконепроницаеми. Още веднъж, момчета... сега малко по-нагоре, така,... а сега — по-надолу. С това ще се забавляваме около половин час... После ще се заемем с ноктенцата, очичките... не, очичките ще оставим за десерт, за да можеш да гледаш как двойка пълзуни от Венера огризват краката ти...

Сграбчвайки девойката за косата, Херкаймер изведнъж наведе насила главата ѝ и изсъска:

— Това ще се случи, ако не проговориш!

Безпомощна, неподвижна, обзета от смъртно отчаяние, Джил все още се опитваше да върне разтърсеното си съзнание обратно, отвъд границата на безумието. Тя облиза сухите си, посивели устни. Киннисон винаги ѝ беше казал, че човек умира само веднъж, но той едва ли предполагаше... В битка — да, може би... само че тя неведнъж досега бе умирала от страх, и щеше да умира още много, много пъти... ако не проговореше. Но...

„Говори де, Джил! — мисълта на Нортроп почти осезаемо зашава из мозъка ѝ. Той, любимият ѝ, беше разярен и гневен, не можейки с нищо да ѝ помогне или да сподели болката ѝ. — Говори, разкажи му всичко, което знаеш! Вече те засякохме — улицата е Хенън авеню, след две минути сме при теб!“

„Говори, Джил, отвлечи му вниманието на този негодник! — това беше Джек. Странно нещо, този път тя не изпита неприятно усещане, сливайки за миг разума си с неговия. Не беше нито влюбен, нито брат — просто едно приятелско докосване. — Кажи на този плъх истината...“

„Не, не мога... Не, не!“ — очите ѝ се напълниха със сълзи.

„С теб съм, момичето ми!“ — баща ѝ също се опита да се свърже с нея, но Родерик Киннисон го прекъсна.

„Джил Симс, това е заповед! Говори! Ти какво, да не би да искаш чичо ти Род да те нашлапа?“

Тя се усмихна право срещу озъбената, вълча физиономия на Херкаймер и започна:

— Ами, за Лещите... Докараха ги от Аризия...

* * *

По външната страна на сградата се спускаха три тъмни фигури. Нортроп и Киннисон-Младши спряха на нивото на шестия етаж, а Костиган продължи да се спуска, за да осигури охраната долу.

„Само куршуми, никакви лъчи, — напомни той на младите си приятели. — Трябва да прочистим помещението, без да оставяме следи и разрушение.“

Никой не му отговори — всички бяха твърде заети. Двамата бандити, които стояха зад стола, за който бе вързана Джил, паднаха

първи, а после Джек пусна един куршум и в тила на Херкаймер. Нортроп обаче не остана доволен, вдигна автомата и пусна един дълъг откос в тялото на секретаря.

Три бързи замаха с ножа и девойката беше свободна.

— Джил!

— Мейс!

Те така се притиснаха един в друг, че никой не би повярвал, че това е първата им целувка. Но на всички беше ясно, тя нямаше да бъде последната.

Джек се ухили, вдигна падналото на земята наметало и го метна върху застиналата двойка.

— Свършвайте с това, младежи! — укори ги той. — Що за лекомислие! Ако не побързаме, ще ни направят на пух и прах, — и той дръпна Нортроп за ръкава. — Имай предвид, приятелю, че стария Симс е много придирчив относно облеклото на дъщеря си. Ако я види така negliже,... пък и тебе, както си я прегърнал... А бе ти не разбираш ли какво ти говоря. Той ще те разкъса на парченца, казвам ти!

ГЛАВА 14

ШАХТАТА

Отдел „Кадри“ във всяка една фирма с персонал стотина хиляди човека рядко е спокойно място — дори и когато всички нейни подразделения се намират на Земята и условията за работа в тях са близки до идеалните. Но ако фирмата има бизнес дела и по колониите, а трудът на служещите твърде много напомня на робския, тогава осигуряването на хората е задача от първостепенна важност. Точно като Алиса в Страната на Чудесата, отдел „Кадри“ трябваше да тича с всички сили напред, и същевременно да остава на мястото си. По този повод из цялата Земя бяха плъзнали примамливи, предлагащи всякакви блага обяви на концерн „Уран Инкорпорейтид“, и всяко от тези обявления започваше с думите „Търси се...“. Затова и отдел „Кадри“ на същата фирма беше претърпан по дванадесет часа на ден и седем дни в седмицата. Основната част от наплива, най-общо казано, беше сбирщина от негодьяи.

Имаше и изключения, разбира се. Един такъв тъкмо премина през тълпата пъстро облечени мъже и хвърли някаква картичка през отвореното прозорче с надпис „Информация“. Това беше едър, здрав мъж, изглеждащ по-нисък от шестте си фута заради широките си плещи и могъщия гръден кош, въпреки че всеки фунт от теглото му беше точно на мястото си. Изглеждаше обаче някак позанемарен, а лицето му бе доста унило.

— Идвам при Биркенфилд... имам среща, — избуча гласът му през прозорчето, всъщност имаше доста приятен тембър.

— Мистър Джордж Джонс е тук, сър, казва, че имате среща... Благодаря ви, сър, — след което мистър Джонс бе съпроводен до личния кабинет на мистър Биркенфилд.

— Моля, сепнете, мистър... тъъ... Джонс.

— Запомнили сте името ми?

— Да. Все пак е доста необичайно човек с вашето образование, подготовка и възможности да се обръща към нас и да търси работа по

собствено желание. Всичко това изисква щателно проучване.

— Тогава за какво съм тук? — свирепо попита посетителят. — Можете да ми откажете и по пощата. Вземете някой друг.

— Вие сте тук, защото в нашата компания не съдят за човека по миналото му, ако можем да извлечем от него някаква полза в бъдеще, — очите на чиновника буквално се опитваха да влязат в посетителя.

На Конуей Костиган рядко му се случваше да е в центъра на вниманието. Обратното — тайнствеността беше негово хоби, усъвършенствано до степен изкуство. Неговата Леща не можеше да бъде видяна никога и от никого, и дори и ленсманите, освен Клио и Джил, не знаеха за истинските размери на дейността му. Точно сега той твърдо знаеше, че този Биркенфилд с очи като бургии е просто един обикновен чиновник, но също така беше и сигурен, че разпитите, на които онзи го подлагаше, ще установят само това, което самият той и Патрулът сметнеха за нужно да му кажат.

— Е? — поведението на Джонс едва доловимо се промени. — Още много ли ще протакате? Всичко, което искам, е да получа още един шанс. Готов съм да започна от най-ниското стъпало, където кажете.

— Ние обявихме — и това е самата истина, че възможностите, скрити в системата Еридан, са безгранични. — Биркенфилд говореше бавно, внимателно подбирайки думите си. — Във вашия случай те може да са както абсолютно неограничени, така и нулеви — всичко зависи от вас самия.

— Разбирам, — глупостта явно не беше в списъка от недостатъците на мистър Джонс. — Няма нужда да се влизате в подробности.

— Още по-добре, — одобрително кимна с глава чиновникът. — Независимо от това, аз съм длъжен да ви разясня изискванията ни. Ако сте ни верен, ще стигнете далеч — заедно с нас. Ако ни предадете, няма да изкарате дълго.

— Е, поне сте достатъчно откровен.

— Желанието ви да започнете от най-ниското стъпало е похвално. Тези, които преминават през всички степени на служебната стълбица, после стават прекрасни ръководители. Откъде всъщност искате да започнете?

— А вие какво бихте ми предложили?

— Общ работник, предполагам... Точно като за вас — иска се и физическа сила, и старание.

— Общ работник?

— Това са тези, които тикат рудата по шахтите. Във вашия случай можем да направим изключение — нека го наречем транспортиране.

— Няма нужда.

— Занесете тази картичка на мистър Камкинс, в стая 6217. Той ще ви инструктира.

Същата вечер, в мрачната си, мебелирана стая под наем, мистър Джордж Вашингтон Джонс протегна голямата си, изцапана ръка към тайното отделение на очукания си куфар и докосна Лещата си.

„Скъпи, ти ли си?“ — любящата му жена и майка на прекрасните им деца веднага се появи пред мисления му взор.

„Здравей, милата ми... Заминавам. Скоро. Няма да можем да говорим през Лещата, но ти не се притеснявай. Няма да продължи дълго... надявам се, Клио.“

„Не бързай, Мърф, бъди внимателен, скъпи!“ — гласът ѝ беше спокоен, но тревогата и страха ѝ не можеха да бъдат скрити. — „О, как бих искала да дойда с теб!“

„Аз също го искам, мъничката ми, — техните слети в едно разуми се върнаха към спомените — розовите небеса на Невия и огромните ѝ океани. — Но нали нашите ще бъдат непрекъснато във връзка с мен. Помолих ги редовно да те информират какво става. И освен това, нали знаеш колко е трудно да се намери бавачка точно сега...“

* * *

Странно, но основните операции по добива на метални руди не се бяха променили много през последните няколко века. Както е известно, минералите се образуват при втвърдяването на планетната обвивка и се променят само през по-значимите геологически епохи. Древните шахти не са могли да стигнат до големи дълбочини — имало е твърде много вода и твърде малко въздух. Тогава са се намесили и парните машини. Те изпомпвали водата и вкарвали въздух в шахтите.

Променили се бяха и инструментите, с които се е работило — от простите кирки и лопати до свредлата и чуковете, а сетне — роторните машини и механизацията на процеса в наши дни. Но всъщност кой знае каква разлика нямаше! Хората все още се провират като змии и измъкват метала оттам, където автоматиката е безсилна да проникне. И все още умират хора, страдайки ужасно в шахтите, докато се опитват да добият това, без което триумфалното шествие на цивилизацията и прогреса би спряло.

Но нека се върнем към нашата история и да си припомним, че Джордж Вашингтон Джонс бе заминал за системата Еридан като обикновен общ работник. Неговото работно място там беше редом със „скокливеца“ — подъемника на шахтата, чиито въжета се спускаха на около четири хиляди и осемстотин фута дълбочина. Той тикаше вагонетката си цели осем мили до една ярко осветената пещера, която се наричаше Постът на Дванадесето ниво. Джордж си имаше и легло в общежитието, където можеше да спи петнадесет нощи в месеца: „петнадесет долу и три горе“ — това беше написано в трудовия му договор.

Той се взеше върху вагонетката си по една щрека^[1] и оглушително крещеше „Товарете, кой каквото е събрал!“. Миньорите се трудеха в забоите, намиращи се вляво и вдясно от него. Някои от забоите бяха малко по-широки от собствените му рамена. Вече можеше да разпознава минералите — лъщящият, с металически блясък смолисточер уранит, жълтеникавите аутинит и картнотит, както и разнообразните нюанси на зеленото в тобернитата. Това, което не струваше, отиваше на боклука — в контейнер от здраво дърво, обкован с желязо, който събираше безполезната руда. Всъщност, твърде малко камъни получаваха почетната привилегия да бъдат качени горе.

* * *

Джордж постепенно свикна с тази работа, дишаше сухия, безжизнен въздух, миришец на масло от компресорите. И когато след няколко дни на неговия звучен призив „Товарете, кой каквото е събрал!“ вече откликваха с „Освен хубаво време, друго няма!“, той разбра, че вече е приет в това неофициално, неопределено и

неописуемо, но истински сплотено общество от твърди като кремък мъже. Вече беше един от тях.

Той разбра, че трябва да се откаже от обичайната си прикритост и навика да не се набива на очи. След ден-два размисъл вече беше решил какво да направи. Още в първия почивен ден „горе“ той се присъедини към групичка миньори, които бяха решили да обиколят всички най-долни и шумни кръчми на Данаполис. Както винаги, там ги посрещаше тълпа от хихикащи, пищящи, вулгарно облечени и щедро гримирани жени. И изведнъж поведението на младия Джонс се отклони от общоприетото.

— Ще ме черпиш ли едно питие, приятелче? Може и да потанцуваме, какво ще кажеш, а?

— Върви си по пътя, сестрице, — лекичко отстрани Джордж нахалната дама. — Достатъчно се уморих там долу, а ти съвсем не си това, което бих искал да получа сега.

Той като че ли не видя многозначителния поглед, който си размениха дамата и двамата едри здравеняци, носещи значки с надпис „БИЯЧ“. Необикновенният общ работник решително се отпрати към дългата стойка на бара, украсена с най-различни бутилки алкохол.

— Ананасов сок, — подхвърли той към бармана, — и нещо за пушене. Един пакет „Слънчева светлина“.

— Анана... — втрещеният барман не успя да се довърши изречението.

Биячите наистина бяха бързи, но Костиган се оказа още по-бърз. Единият получи едно стоманено коляно в корема, а другият — кроше в ченето, което едва не му строши врата. Барманът се опита да се намеси, но докато летеше към една от масичките, бързо-бързо размисли. Масичката и седящите около нея хора се озоваха на пода в компанията на богат набор от шишета.

— Аз сам си избирам компанията и пия това, което ми харесва, — решително заяви Джонс — Не съм нанесъл никакви вреди на това заведение... — очите му страховито се плъзнаха по лицата на събралите се, — но следващият път няма да бъда толкова внимателен. Всеки, който се опита да ме докосне, заминава или в болницата, или направо в моргата. Ясен ли съм?

Оказа се, че това не е достатъчно. Групичка местни скандалджии се хвърлиха върху този тип, който изглеждаше толкова безобиден в

началото. Докато шест или седем бармана се надчуруликваха, надувайки полицейските си свирки с всичка сила, се развихри кратка, но яростна схватка. Конуей Костиган, един от най-бързоръките и бързоноги хора, които Патрулът някога е имал, устоя, но това не можеше да се каже за противниците му.

— По дяволите, какво става тук? — разнесе се хор от продрани гласове, когато дойдоха дузина полицаи. „Мистър Закон“ се появяваше на такива места единствено в такъв или по-голям състав — размахали палките си, издърпаха Джордж Вашингтон Джонс изпод купчината безчувствени тела. По тялото му имаше няколко синини и натъртвания, но иначе всичките му кости бяха цели и нямаше големи порезни рани.

Тъй като неговата версия на случката се оказа не само различна, но и диаметрално противоположна на показанията на останалите свидетели, той прекара остатъка от почивката си в затвора. Впрочем, той беше много доволен от това.

Работа и почивка се сменяха, времето летеше. Той бързо израсна до старши на общите работници, после стана помощник-забойчик, забойчик и бригадир. Накрая — огромен скок нагоре; по стълбичката и бе вече началник на участъка.

И тогава стана катастрофата — внезапно и изведнъж, парализирайки хората до ужас, както при всички подобни произшествия от този род. Високоговорителите кратко съобщиха: „Взрив!“, „Срутване!“, „Пожар!“, „Наводнение!“, „Газ!“, „Радиация!“, „Гризу!“ — и после млъкнаха. Токов удар прекъсна връзката и вече никой не можеше да установи със сигурност кое от всичките тези ужасни предупреждения съответства на истината.

Електричеството навсякъде бе прекъснато, светлините угаснаха. Съскането на въздуха, излизащо от клапите, един толкова постоянен и неизменен звук, незабележим досега, изведнъж се откри ясно. После всичко заглъхна и започна да пресеква. Само след секунди се чу отвратително дрънчене и бучене, съпровождано от звука на трошачо се дърво и рязкото, незабравимо пищене на разкъсваща се стомана. И хората, както винаги става в подобни ситуации, съвсем откачиха, пицейки, крещейки, стенийки, те се устремиха в пълната тъмнина с една-единствена мисъл в главата — колкото се може по-бързо да се измъкнат навън.

На началник-смяната му трябваша само няколко секунди, за да дойде на себе си и да пусне аварийното осветление, а после три-четири секунди и няколко мощни удара с юмруци, крака и двуфутово парче гумен маркуч, за да въздвори някакъв ред в суматохата. Четирима човека вече бяха мъртви, но предвид обстоятелствата, това не беше толкова лошо.

— Всички тук, под носещите стени! — рязко викна той. — Те няма да паднат, докато цялата тази планина е цяла. А сега, кой от вас, момчета, си е взел аварийната раница? Ха! Дванадесет от двадесет и шест — ама че глупаци! Сложете си маските, едва ли ще изкарате дълго без тях, а така поне известно време ще сте в безопасност. Поне се надявам.

Малко по-късно Джонс рече:

— Мисля, че каквото и да е било, вече е свършило. — Той насочи лъча на фенерчето надолу. — Масивните стоманени греди вече не се гърчеха, макар че все още се чуваше трясъка на чупещо се дърво. — Майстора! Къде е майстора?

— Тук съм, сър!

— Аз отивам до подечника. Ако изходът е свободен, ще ти сигнализирам с фенерчето. Нека тези, които имат маски, да подкрепят останалите. Вземете си една палка и в случай, че някой отново се паникьоса, му го избийте от главата.

Джонс съвсем не беше толкова самоуверен и смел, за каквото се представяше. Катастрофите в мините му вдъхваха неописуем ужас, несравним с нищо. Независимо от това, той се упъти към водещата нагоре шахта и откри, че тя е затрупана. Върна се обратно, раздаде няколко отривисти заповеди и поведе миньорите по тъмния, безмълвен тунел към Поста на Дванадесето ниво, псувайки непрекъснато началството за лошото стопанисване на аварийното оборудване. Отрядът откри още няколко срутвания, но не чак толкова сериозни, че да не може да ги разчисти.

Централният пост беше тъмен и безлюден. Джонс размаха фенера насам-натам, докато намери аварийното табло, изтръгна капака, счупи стъклото и натисна копчето. Пламнаха огньове, разнесоха се сигнали за тревога, сирената запищя, пронизително зазвъняха звънци. Въздушната помпа отново зави и започна да работи, издавайки обичайния си свистящ звук. Но водната помпа! Тя се

тресеше, гърмеше и тежко въздишаше, което бе признак, че скоро ще излезе от строя. Уви, Джонс не можеше да направи нищо по въпроса.

Постът бе здраво укрепен с метални подпори и бе останал непокътнат, въпреки че в него нямаше жива душа. Четирима мъже и дежурната жена, лежаха неподвижно на местата си. По всяка вероятност взривната вълна и газовия поток се бяха разпространили толкова бързо, че хората не са могли да реагират навреме. Димът, който се стелеше и нахлуваше откъм главния тунел, с всяка минута ставаше все по-гъст и по-гъст. Джонс натисна още едно копче, и преграда, направена от азбест, волфрам и огнеупорно стъкло с дебелина около един фут, бавно се спусна и затвори прохода. За около секунда той се замисли със съжаление за хората от другата страна на бариерата, но после реши да не се затормозява с това. Ако бяха живи, то и от срещната страна имаше същото аварийно табло — можеха да го използват също.

Кълбата дим изчезнаха, мигащите светлини угаснаха, сирената и звънците замлъкнаха. Старшият на смяната, по необходимост вече и началник на цялото Дванадесето ниво, сне маската си, откри една преносима радиостанция и започна да върти ръчката. Той говореше, слушаше, отново говореше, — но така и не получи никакъв отговор.

— Майсторе, и вие петимата също, — той избра няколко миньори, които му изглеждаха все още с ума си, — проверете всички щреки. Имаше една група от деветнадесет човека в шести, и мисля, че има хора и в петнадесети и в двадесет и втори. Съберете ги и ги доведете тук. А, майсторе, вижте дали няма да намерите някой от големите ножове — може да ни дотрябват... вземете ги...

— Що за дивотии! — закрещя някакъв човек. — Всичко свърши, момчета! Вода...

— Млъкни, идиот такъв! — чу се звънко изплющяване от удар и крясъкът секна. — Има достатъчно вода — всичките баки са пълни.

Един от угрижените миньори се обърна към началника и кимна с глава към работещата помпа.

— Май че, скоро ще имаме изобилие от вода, нали?

— Въобще не ме интересува, я се хващай на работа!

Когато посочените от него хора се упътиха да изпълняват задачите си, Джонс вдигна микрофона и смени настройката на радиостанцията.

— Дайте ми някой от началството, — бодро рече той. — И побързичко, моля...

— О, в Дванадесето има оцелели! — нахлу в ухото му женски глас. — Мистър Кланси, мистър Едуардс!

— По дяволите и Кланси, и Едуардс, — ревна Джонс. — Свържи ме с главния инженер или с инспектора!

— Дванадесето ниво, говори Кланси, — дори и управителят да бе чул последното изказване, не му беше обърнал внимание. — Стенли и Емерсън ще дойдат тук всеки момент. Кой е? Не мога да позная по гласа, и...

— Джонс. Старшият на смяната. Имам известни проблеми тук, на Дванадесето ниво.

— Какво? Къде е Пеноа? И Рили? И...

— Мъртви са. Всички. Прилича на отравяне с газ.

— Нищо ли не е включено? Дори и пречиствателите?

— Нищо?

— А вие къде сте?

— В самия пост. Десният тунел е преграден. Събирам оцелелите през щреките на левия.

— Слава богу! — въздъхна с облекчение Кланси.

— По дяволите, кажете ми какво се случи и къде?

— Детонация на експлозив — точно в Седми пост, до главната шахта, ако се сецате. — Джонс не се сецаше, той никога не беше ходил в този участък от мината. — Шахтата е засипана до Седмо ниво, двете аварийни също са блокирани. Първата — на Шесто, а втората — на Седмо. Може би има пукнатина или приплъзване на пластове... Аха, ето го и главния инженер Стенли, — и управителят предаде микрофона на току-що влезлия си началник.

Един от миньорите се приближи, Джонс затисна своя микрофон с длан и попита:

— Какво е положението в щреките?

— Измъкваме постепенно хората. А, намерихме и няколко здрави виброножа.

— Добре. — После, прекъсвайки инженера, който дуднеше нещо по радиостанцията, Джонс попита: — Какво става с проклетата помпа? Защо е толкова претоварена?

— Потокът е много силен. Пет нива под вас са наводнени и водата продължава да се покачва...

— Наводнени?! Значи няма как да стигнете до нас?

— Няма. Така че, потърсете някакъв щрек по-нагоре и се молете на бога...

— Ама че съвет! — извика Джонс. — А какво правим досега, а? Добре, стига толкова приказки, дайте ми Емерсън.

— Емерсън слуша.

— Картите и схемите у вас ли са?

— Да.

— Ще се опитаме да стигнем до Единадесето, иначе — край с нас. Можете ли да ми опишете най-краткия път дотам?

— Мога, — инспектора зашумоля с хартиите. — Така... Започнете от най-високата точка на петдесет и девети щрек. Повторете.

— Щрек петдесет и девет. — Джонс съпроводи думите си с яростно махване на ръка. Облечените в защитни костюми миньори се обърнаха и побягнаха по тунела. Началникът на смяната ги последва, носейки подвижната радиостанция. Пътьом той изрита ядосано с крак мъчително жужащата водна помпа.

— Тридесет и два градуса от вертикалата — някъде между тридесет и тридесет и пет.

— Тридесет и два градуса от вертикалата.

— Посока,... имате ли компас?

— Да.

— Нагласете синия край на стрелката на нулата. Курс — двеста седемдесет и пет градуса.

— Синята стрелка на нулата. Курс две-седем-пет.

— Разстояние — шестдесет и девет цяло и две десети фута. Ще излезете точно при Поста на Единадесето ниво. Там има огромна пещера, няма как да се заблудите.

— Разстояние шестдесет и девет и две... Това ли е всичко? Чудесно. Може и да успеем. Ако разбира се не се издавим междуременно. С колко време разполагаме, след като помпата откаже?

— Ще трябва да сметна това-онова и ще ви се обадя.

Началникът на смяната си проби с лакти път през тълпата от миньори, влачейки радиостанцията след себе си, като се опитваше да се отдръпне от прииждащата на талази вода.

— Майсторе! — изрева той, и ехото многократно заблъска вика му в стените на тесния тунел. — Отпред ли си?

— Да! — изрева в отговор онзи.

— Май са оцелели повече, отколкото си мислех... Колко са? Дали са поне половината?

— Там някъде.

— Добре. Прати насам няколко по-здрави момчета, нека вземат ножовете и да ги донесат тук. Да вземат и подпори! Най-опитните подпирачи — тук!

Около Джонс започнаха да се събират хора. Яките момци домъкнаха вибронож, който беше в състояние да се справи с всякакъв вид руда, но бяха необходими двама души, за да се работи с него — толкова тежък и труден за управление беше той. Началникът на участъка продължи да се разпорежда:

— Сега, домъкнете дървените подпори. Всичко, до което се докопате, го донесете тук. Вземете и няколко дванадесетдюймови греди... от тези по шест фута. Всичко да се струпа тук. Подгответе и една-две вагонетки, за да изхвърляме изкопаното. Е, момчета, да започваме! Подпирачите, искам да работите бързо, но само на сигурно. Нали знаете какво ще стане, ако свода поддаде.

Знаеха! Знаеха много добре какво трябва да правят, и се трудеха яростно, с всички сили, но внимателно и точно.

— Колко широка трябва да е дупката? — попита го бригадира на подпирачите. — Три фута ще стигнат ли?

— Да, Почакай за момент, радиото се включи.

Разнесе се гласът на главния инженер.

— Според най-оптимистичните ми прогнози имате четиридесет минути.

— От кога?

— Когато спре помпата.

— Това стана преди около четири минути... Не, вече са пет. И още пет, за да се подготвим... Четиридесет минус десет е тридесет. Да пробием девет фута за тридесет минути...

— Повече от два фута за минута...

— Благодаря, мога да смятам. Майсторе, какво ще кажеш? Можем ли да пробием тунел в толкова здрав камък със скорост повече от два фута в минута?

— Хъммм, — миньорът затърка избилата четина на брадичката си. — Трудничко ще е, началство. Но друг изход няма!

— Виж, това е съвсем вярно. Е, да започваме!

Ножът зави и се затресе в силните ръце. Камъните рухнаха като поток, и всички се хвърлиха да ги изгребат встрани. Вдигна се прах, дребни парченца като фонтан зачаткаха в стените на щрека, и след миг там настана истински ад. Миньорите пробиваха коридор с около един ярд ширина. Човек можеше спокойно да се напъха и през еднофутова цепнатина, но едва ли някой би могъл да се справи там самичък с виброножа, така че по неволя коридорът беше по-голям от необходимото.

Първата двойка проби два фута, и Джонс заповяда да я сменят. Хората, захвърлили предпазните се шлемове, рухнаха направо във водата, която се плискаше на дъното на щрека, и жадно загълтаха въздуха с пресъхнали уста. Двамата бяха напълно съсипани.

Втората двойка се скри в неравния коридор, чийто вход подпираните вече бяха укрепили с дебели дървета. Внезапно един от миньорите махна с ръка, подавайки някакъв сигнал. През грохота и воя на виброножа гласът му просто не би се чул. Клапаните на помпата се откъснаха, и от нея шурна мощна струя. За половин минута водата се покачи с девет дюйма. Сега вече забойчиците се надбягваха не само с времето, но и с наводнението. Проходът се удължаваше и все пак не толкова бързо, колкото им се искаше, а потоците мътна, студена течност се плискаха все по-високо и по-високо. Миньорите, които се бяха струпали в главния коридор, вече бяха до коляно във вода.

Трета двойка. Виброножа ревеше, изпълвайки въздуха с такъв шум и грохот, че дори и някой да гръмнеше с оръдие досами тях, нямаше да го чуят. От подпряния с дървени подпори вход излизаха кълбета прах, а понякога със свистене излитаха и парчета камък, някои големи колкото юмрук.

Джонс погледна часовника си. Бяха минали пет минути, а бяха пробити само осем фута! Вече губеха съревнованието, наградата за което беше спасението им. Около него, от и в прохода, се стрелкаха хора. Чистачите изхвърляха изкопаното, подпирачите мъкнеха греди и

метални прътове. Имаше достатъчно хора, но в този тесен коридор се събираха само двама, и в това се състоеше основния проблем.

Четвърта двойка. Началник-смяната надникна в главния тунел, който тръгваше от Поста при Дванадесето ниво. Водата там беше вече две педи над коляното. Миньорите от първата двойка, тези, които бяха започнали пробиването, вече се надигаха. Те приличаха на преуморени до крайност коне.

Пета, шеста, седма двойка... После отново дойде ред на първата, но само след минута момчетата се появиха от облака прах и се строполиха. Те не можеха повече. Според изчисленията на Джонс спасителния щрек беше пробит поне до половината, но водата наоколо вече им стигаше до кръста. Борейки се с потока, подпирачите вече слагаха метални конструкции. Водата направо изтръгваше дърветата от ръцете им.

Джонс си сложи предпазния шлем и решително се отправи към прохода. Издърпа ръкохватките на агрегата от тресящите се ръце на поредната двойка и поднесе жилото на вибратора към неравната каменна стена. Разнесе се рязко пиццене, пръснаха парчета и трошляк, едно камъче се удари в прозрачния щит на забралото му. Джонс стъпи по-здраво и започна да пробива скалата. Новият проход беше два пъти по-тесен от стария.

Пет дюйма, десет, петнадесет... Крачка напред, още една... Два фута, три, четири... Чудовищният стоманен звяр ревеше и се мятеше в ръцете му, потъвайки все по-дълбоко в неподатливия камък, съкрушавайки и поглъщайки го. Гърбът на Джонс се вкамени, ръцете му стискаха ножа, тресейки се заедно с него. През грохота и воя началник-смяната не чуваше нищо, но с някакво шесто чувство усещаше как наоколо хората отместват откъртените каменни блокове, търкалящи се под краката му, как се суетят подпирачите отзад, как поне двадесет души забиват с хрущене лопатите си, изстребвайки чакъла и камъчетата все по-нататък по прохода, към главния коридор. Насред коридора беше израснала цяла грамада от крупни отломъци. Малките биваха отнасяни от стремителния воден поток.

Проходът стръмно се катереше нагоре. Долу, насред щрек номер петдесет и девет в ръцете на майстора внезапно оживя радиостанцията.

— Джонс! Джонс! По дяволите, Джонс, отговорете ми!

— Да, сър? — поднесе микрофона към устните си майстора.
— Джонс, Кланси е. Как...
— Простете, сър, но не е Джонс. Аз съм Йоргенсон, майсторът...
— Що за дивотия?! Къде е Джонс?
— Горе, в забоя, сър. Работи с виброножа, но е сам!
— Сам? О, господи! Че пратете някой да го смени!
— Невъзможно е, сър. Единствено той е в състояние да се справи с това чудо сам. Проходът е много тесен — двама няма да се поберат.

Радиото изписка и млъкна. Горе Джонс изтри заправеното си забрало и отново се облегна на виброножа. „Велики богове на космоса, кога ще свърши всичко това!“ Той вече се крепеше само с огромно усилие на волята. Знаеше, че трябва да пробие проклетата дупка, заради Клио и момичетата им, заради приятелите, заради Патрула..., а също и заради сбирщината, отчаяно скупчила се зад гърба му. Те също бяха хора, и той се бе заклел да ги защитава... Не беше важно какво държи в ръцете си — бластер или този ужасно тежък, вибриращ и ревящ инструмент.

Каменната стена отпреде му внезапно поддаде и започна да се разпада, в лицето му се блъсна вълна застоял въздух, а някъде далеч напред проблесна светлина. Той направи три крачки напред, запокити виброножа и се строполи на колене върху гладкия под на Единадесето ниво. Съвзе се вече горе, в болницата — спасителните отряди бяха разчистили една от аварийните шахти и дойдоха навреме.

* * *

След няколко дни Джордж Вашингтон Джонс, все още разстроен, но вече напълно здрав и съвзел се след тежкото изпитание, беше повикан в кантората на рудника. Докато стигне дотам, в кабинета на управителя се проведе следния разговор.

— Бих искал да го направя свой помощник, — заяви Кланси на високия гост. — Щрака му мозъка на това момче.

— Не мисля, че си струва.

— Но, мистър Айзъксън, как да се справя сам с толкова много работа? Трябва да се възстанови шахтата, а вие ми взимате всички свестни момчета... ето, и този също...

— Все пак той не е ваш, откри го Биркенфилд. Той само изкара един... ммм... да речем, малък стаж при вас. Той ще работи в отдел Q, вече е решено.

Това окончателно затвори устата на Кланси. Той не каза нищо повече. Прекрасно знаеше какво е отдел Q.

---

[1] Щрека — хоризонтална минна галерия (бел.ред.) ↑

ГЛАВА 15

ЕРИДАН

Костиган не се учуди много, когато видя в конферентната зала на компания „Уран“ човека, когото познаваше като Биркенфилд. Но той не очакваше да срещне там Айзъксън. Разбира се, прекрасно знаеше, че „Уран Инкорпорейтид“ принадлежи на „Превозите“, също както и планетата Еридан, но на ленсмана и през ум не му минаваше, че от него може да се интересува една толкова важна клечка. Да, Айзъксън определено летеше доста високо, и Върджил Симс обезателно трябваше да предвиди възможността да се срещнат...

Но той не го беше сторил, и сега на Костиган му предстоеше сам да се измъкне от ситуацията. Впрочем, срещата беше съвсем приятелска и неофициална и по нищо не приличаше на инквизиторски разпит. Похвалиха Джонс за проявената от него смелост и организаторски умения и му благодариха, както с думи, така и с дела — връчиха му солидна сума като награда. След което с него се зае самият Айзъксън.

— Знаете ли, Джонс, има нещо, което не мога да проумея, — той се усмихна и си издърпа една цигара. — Вие не пиете, не изпитвате необходимост от женска компания... Защо тогава отидохте в „Ревящия Джек“?

— По две причини, — отвърна Джонс, усмихвайки се малко смутено. — Второстепенната е много лесна за обяснение. Просто на Земята не ми оставаше време... за такива неща. Предполагам, че това ви е известно?

„Да, знаели го.“

— Въобще аз доскоро имах доста смътна представа за... неща като жени, пиячка и... е, знаете какво имам предвид. Но едно хубаво сбиване винаги е от полза, нали така?

— Ясно. А коя е главната причина?

— Аз знаех, че съм под наблюдение и че ме проверяват. Трябваше или да се кача горе, и то бързо, или завинаги да си остана

долу. Човек може да се изкачи бързо по служебната стълбичка само ако си намери хора, които да го подбутват, и то измежду колегите си. А най-добрия начин да заслужиш уважението на сбирщина от работяги е добрият тупаник. Аз рискувах, използвайки точно този способ — и успях.

— Ясно, — повтори отново Айзъксън, но вече със съвсем друг тон. — Сега вече всичко ми е ясно. Вашия начин е доста универсален, но за да го използваш на практика, ти трябва доста яки юмруци... — той издуха кълбо дим и се завъртя към останалите членове на комисията. — Това се казва добре свършена работа! Предполагам, че всички въпроси, които ви интересуваха, вече са изяснени?

Айзъксън леко кимна с глава, и всички останали глави като че ли случайно също кимнаха, съгласявайки се. Срещата вървеше към края си. Когато вратата се хлопна след Биркенфилд и колегите му, шефа на „Превозите“ бутна към Джонс пакет цигари.

— Запалете си. — Това беше именно марката, предпочитана от Джонс. — И така, казахте, че знаете, че ви проверяваме. А как се досетихте?

— Всякак, — подсмихна се Джонс, — като изключим може би експлозията. Не можеш да инсценираш такова нещо.

— Да, прав сте. — Айзъксън си дръпна силно и известно време наблюдаваше безгрижно реещите се във въздуха колелца дим. — Наблюдателен сте, момчето ми. Предполагам, забелязахте, че към края на разговора ни се проведе гласуване?

Джонс беше забелязал, разбира се, и сега се опитваше да отгатне какво му се готви. Айзъксън пхна цигарата в пепелника, отиде до един огромен сейф и го отвори — вътре имаше само един малък пакет.

— Вашата кандидатура бе приета с пълно единодушие. Сега ще ви кажа само това, което трябва да знаете. Но имайте предвид, че наблюдението продължава — само една грешна стъпка, и сте мъртъв.

— Това ми изглежда справедливо, сър.

— Радвам се, че гледате така на нещата. Впрочем, друго и не сме и очаквали. Нали видяхте рудника и обогатителния комплекс, Джонс? Процъфтяващ бизнес, не мислите ли?

— Да, сър. Несъмнено.

— Всъщност, същинския бизнес тук не е свързан с урана. — Айзъксън хлопна с грохот вратата на сейфа, а с това пакетче, което

видяхте.

— Хъмммм... Ами тогава сигурно в него има някакъв супер-уран, — отбеляза Джонс, образувайки с пръсти буквата „Т“.

Шефът на „Превозите“ одобрително изхъмка.

— Вашата предпазливост и внимателност са достойни за похвала, Джонс. И така, ще се потрудите още малко тук в качеството си на помощник-управител, а после ще ви прехвърлим на Земята, на същата длъжност в Северно Пристанище, където имаме голям обогатителен комплекс. Но всъщност работата ви ще бъде в отдел — изследователско подразделение, на което някой ден, ако се справяте добре, ще станете шеф. — Айзъксън замълча, дърпайки си от цигарата. После с тих и равен глас рече: — Когато тръгнете към Земята, Джонс, в багажа ви ще има един пакет, който много ще прилича на този, който ви показах сега.

* * *

Върджил Симс изискваше само точни факти. Затова и на двамата приятели, Джек Киннисон и Мейсън Нортроп, им се наложи да започнат търсенето на тионита оттам, докдето бе стигнал Джордж Олмстед.

Обектът, който ги интересуваше, Кавенда, беше доста примитивен свят. Местното население имаше приличен външен вид — беше хуманоидно, а развитието му бе на ниво индианската култура в Северна Америка от предколумбово време. В някои аспекти кавендийците приличаха на древните нормани и араби. Така че, двамата скитащи туземци, съвършено неузнаваеми под мръсните плащове и дебелия слой сажди и мазнотия, безгрижно наблюдаващи спускащия се от небето парашут, с нищо не привличаха вниманието. Яхнали тромавите си ездитни животни, те следваха парашута и прикрепения към него сандък, докато товара не беше отклонен към селището на белия човек. Но за разлика от останалите аборигени, които се насочиха към селото, за да изклинчат нещо за пиене, тези двамата останаха, като само се мотаеха наоколо, наблюдавайки какво правят странните, обладани от дявола бели хора. Един от двамата псевдо-туземци бе започнал наблюденията си два или три дни преди

това Огромно-Нещо-Което-Лети-Без-Крила да падне на земята, а другият се присъедини към него малко след това.

Така че стартът на космическия кораб от Кавенда премина под непрекъснато наблюдение, също както и пристигането му на Еридан. Инженерите от Патрула хвърлиха доста труд, за да открият способности и средства за проследяване на този кораб от момента на старта до приземяването му, но усилията им се оправдаха изцяло.

Именно това позволяваше на Джек Киннисон, изтегнат удобно в едно кресло в главната зала на космопорта в Данаполис, столицата на Еридан, лениво да оглежда летателните площадки, без да си дава много зор. В интерес на истината, той беше ужасно нервен, но никак не му личеше отстрани.

Още сутринта, когато глътна мъничката ампулка, той разбра, че непрекъснато го сканират със следящ лъч. Той не се издаде, джобовете на панталоните и сакото му бяха екранирани, а тънкия като котешки мустак проводник, опънат от Лещата към крака му, не можеше да бъде видян с просто око, но ако използваша ултравълни, работата щеше да се издъни.

„Мейс! — предаде мислено той, без да променя и за миг скучаещото изражение на лицето си. — Все още ме наблюдават. Как е при теб?“

„Същото! — Нортроп беззвучно изпуктя. — Обградени са ме толкова плътно, както морето — подводницата.“

„Не прекъсвай връзката. Ще повикам Конуей.“

„Здрасти, Джек!“ — Конуей Костиган седеше на стола в кабинета си, намиращ се в административната сграда на местния уранов комплекс. Изглеждаше толкова безгрижен, колкото и колегите си, въпреки че всъщност беше доста зает.

„Опипват ни от главата до петите, приятелю. Нито Мейс, нито аз не можем да направим нищо по въпроса. Наблюдават ли още някой?“

„Не. При всичко други е чисто.“

„Добре. Предай, че все още сме извън играта.“

„О’кей. От разстояние ли ни наблюдават, или има някой до теб?“

„Има. Направо страхотно пиленце — разкошна малка блондинка с ей такива очища! Постоянно ме стрелка с тях.“

„А при теб, Мейс? — истински заинтригуван попита Костиган. — Ти имаш ли си такава компания?“

„О, да. Само че хич не е дребничка — съвсем по мярка ми е“ — и Нортроп предаде образа на висока, стройна брюнетка, дефилираща около него с грацията на професионална манекенка.

„Хъммм... И тази не я познавам, — съобщи Конуей, — но и двете са екипирани с четиридуюмови блокове със следящо излъчване. Предполагам, че са омотани в жици от горе до долу, като коледни елхи. Сега ще изпратя образите им — може някой и да ги разпознае.“

Той транслира двата ментални образа към Земята и повече от стотина от най-опитните агенти на Патрула по тънката част тутакси приведоха очите си в бойна готовност. Високата брюнетка никой не познаваше, но...

„Това русичкото съм го виждал, — заяви Паркър от Вашингтон, двадесетгодишен професионалист. — Дефорж «Газелата». Внимавайте с нея. Тази дама е еднакво добра както с ножа, така и с револвера.“

„Благодаря, Паркър. И аз съм чувал за нея. — Костиган обмисляше възникналата ситуация. — Хлъзгава работа. Няма смисъл да гадаем за кого работи в момента“, — това не беше въпрос, а твърдение.

„Сигурен съм, че дори и за някой, който не си знае парите, услугите ѝ са доста солени. Това ли е всичко?“

„Да, Паркър. — После Конуей се свърза с Джек и Нортроп: — Мисля, че вече ви засякоха, момчета. Я по-добре се омитайте по-бързо оттук — и без това нищо не можете да направите в момента.“

„Не бих казал, че е точно така, — запротестира Киннисон. — Нали очакваше, че ще се опитат да ни отвлекат вниманието?“

„Е, очаквам, но нали вие вече...“

„Е, все ще спретнем нещичко. Впрочем, знаеш ли кой трябва да прекара тионита този път?“

„Засега още не.“

„Тогава си отваряй очите на четири. А ние през това време ще им пуснем малко димна завеса!“

„Какво се каните да сътворите този път?“ — строго попита Костиган.

„Ето какво, — и Джек лаконично го просвети. — Дори и не се опитвай да кажеш «не», ние и сами прекрасно ще се оправим.“

„Х-ъ-ммм, наистина звучи примамливо. Това страшно ще ни помогне — ако стане, разбира се. Действайте, момчета!“

Срамежливата и прелестна блондинка печално се взираше в информационното табло, на което всеки тридесет минути се появяваше съобщение, че рейсът от Земята закъснява — вече с три часа. Тя извади книга от чантичката си, с отвращение погледна корицата и я натика обратно. После протегна ръка към едно списание, но отново безпомощно я отпусна в скута си. Девојката въздъхна, с труд сподави една нервна прозявка, и се облегна в креслото. В тази поза, както отбеляза по-късно Джек, краката ѝ се виждаха най-добре. След това притвори очи. Киннисон-Младши се настани в съседното кресло.

— Простете, мис, но имам чувството, че ви познавам отнякъде. Защо пък двама нещастни и самотни хора като нас да не прекарат заедно отегчителното очакване на летящия ковчег? Надявам се, че това няма да ви се стори много нахално?

Клепачите на девојката се приповдигнаха, но в погледа ѝ все още се четеше само привидно равнодушие и незаинтересованост. Дали пък не се кани да се прави на невинна чак до края, зачуди се Киннисон?

— Да, нашите обичаи понякога са далеч от съвършенството, — каза най-накрая тя, докарвайки някакво подобие на усмивка на красивите си устни. Гласът ѝ, мелодичен и не много висок, напълно отговаряше на привлекателната ѝ външност. — Нали е прието хората да се запознават, докато пътуват на кораба; защо тогава да не го направят още в залата за чакащи?

— Действително, защо пък не? Мястото си е съвсем подходящо, — и Джек пусна една от най-прелъстителните си усмивки към красавицата. — Казвам се Уилям Болдън, за приятелите само Бил. А вие?...

— Беатрис Бейли. Или накратко — Би. Бихте могли да ми разкажете това-онова за смисъла на живота, за обсипаното със звезди небе или за нещо друго, също толкова вълнуващо... — тя се прозина.

— За такива неща най-добре се говори на чашка, — жизнерадостно отбеляза Джек. — Ей сега ще потърся приятеля си и ще отидем да пийнем по нещо. Той е здравеняк, с черни мустачки. Хващам се на бас, че и на него му е пресъхнало гърлото,... но това му се случва на всеки половин час.

— Вашият приятел сам ли е? — небрежно се поинтересува блондинката.

— Беше сам, когато го мярнах за последно. Но не е изключено вече да си е намерил компания. Знаете ли, момичетата страшно си падат по мустаците му...

— Тогава по-добре да не му пречим, — весело се разсмя блондинката, и погледна предизвикателно към Джек.

В отношенията им се усещаше определено затопляне, и Киннисон реши да не търси Нортроп. Още повече че прекрасно знаеше къде и с кого е сега приятеля му. Затова едва ли беше случайно съвпадение, когато двете двойки се засякоха на бара.

— Моята братовчедка, Грейс Джеймс, — без всякакво притеснение представи чернокосата си придружителка Нортроп. — Грейс, запознай се с моя приятел Били Бордън, най-големия авантюрист в тази част на галактиката.

Девоичките също бяха представени една на друга — и двете си размениха обичайните учтивости, придружени с нищо не значещи усмивки. Дали наистина не се познаваха? Или, както и двамата млади ленсмани, работеха в една и съща организация? Ако беше така, бяха доста ловки. Нищо в поведението им не ги издаваше, че се преструват.

— Сега накъде, пилоте? — Джек довърши питието си и явно смяташе да не си губи времето. — Нали познаваш това място като дланта си. Заведи ни на някое прилично местенце.

— Насам, дами и господа, — церемониално посочи Мейс, а Джек се напрегна вътрешно. Предложения от Нортроп маршрут минаваше през салона за трета класа, а после покрай една празна площадка, на която обикновено кацаха единствено ултраскоростни кораби. Ако през следващите петнадесет секунди не станеше нищо...

Наистина, не се случи нищо. Напълно естествено смеейки се и бърборейки, четиримата млади хора едновременно пристъпиха под арката. Вратата се отвори, и ленсманите се задействаха.

Изобщо не им се нравеше перспективата да се бият с жени, но тъй като времето им беше много ограничено, нямаше как да избегнат битката, още повече че си имаха работа със силни, добре въоръжени и обучени професионалистки. От друга страна, ако жената не очаква да я нападнат, всичко можеше да мине много лесно и бързо. Затова Джек рязко завъртя спътницата си, затискайки и двете ѝ ръце под мишницата си, после пръстите му безпогрешно намериха необходимата точка върху врата ѝ и се впиха там. Тялото на девойката веднага омекна.

Нортроп беше също толкова бърз, и скоро и двете жертви бяха натикани в шлюза на един космически кораб, който веднага излетя от Еридан.

Щом подаде необходимите данни на автопилота, Киннисон се захвана да размотава безжизненото тяло на жертвата си от всички жици и други апаратчета, с които агентката беше снабдена, за да се отбранява или да напада. Той реши да не я съблича, но преди това се увери, че по нея не е останало никакво друго оръжие освен, хъм, даденото ѝ от природата. Същото и не по-малко педантично направи и Нортроп с „братовчедка“ си. След това всичко иззето от момичетата беше прибрано в сейфа за оръжия, а вратата на каютата бе заключена.

— А сега, „Газело“ Дефорж, вече можете да отворите очи, — спокойно рече Киннисон. — Мисля, че рундът свърши и ние спечелихме. Е, вие ли трябваше да пазите на вратата? А черничката — тя каква е? Помощник?

— Помощник ли!!! — невероятно възмутена, възкликна брюнетката, но те не обърнаха внимание на протестите ѝ. — Ах, вие... — и от ярките, чувствени устнички се изля порой от такива прилагателни, че двамата ленсмани се спогледаха ужасени. Накрая „дамата“ успя да се овладее. — И какво смятате да правите с мен? — настоятелно попита тя.

— Честно казано, още не знам, — отвърна Джек. — А вие какво бихте направили на наше място?

— Бих ти свалила панталоните, бих взела един нож и...

— Газело! — рязко викна брюнетката. — Какви ги приказваш? Само ще ги ядосаш още повече и тогава...

— Млъквай, Джейн! Те няма да ни сторят нищо повече от това, което са ни направили до момента. Права ли съм, гадно ченге такова? — Газелата запали цигара, дръпна си яко и пусна дима право в лицето на Киннисон.

— Предполагам, че да, — съгласи се с нея ленсманът. — А какво бихте казали за перспективата да гледате небето само през решетка през останалата част от живота си?

— Ти самия можеш и въобще да не го видиш повече, — подсмихна се блондинката. — Може точно сега вече да ни търсят цяла дузина бързи кораби!

— Съмнявам се. Съвсем скоро ще се срещнем с оперативната група на Патрула. — Джек също запали, пускайки колелца точно над главата на Газелата — сякаш ѝ слагаше ореол. — Стига празни приказки, дечко. Интересува ме каква е задачата ви, и какво искате от нас. Говорете!

— Нима?! — измърка блондинката. — Ела насам, малкия ми, вземи я на коленете си и тя всичко ще ти изпее, всичко-всичко... — внезапно тя злобно изписка: — Да, всичко, което искаш да знаеш! Как пък не!

Двамата ленсмана още дълго се опитваха да изкопчат нещо, но напразно. Пленничките им си нямаха и понятие за менталните им способности, но бяха толкова враждебно настроени, че вътрешната им съпротива действаше като най-съвършения защитен екран.

— Дали пък да не потърсим в чантичките им? — съвършено измъчен попита Джек.

— Сега ще погледна... Няма кой знае какво, освен това... — Уж безразличния тон на Нортроп накара Джек да наостри уши.

— Ха! Писмо от приятел, — сви рамене Газелата. — Нищо особено, сладурче, прочети го, ако искаш.

— Права си, едва ли ще е интересно,... но ние ще го проучим внимателно, а и плика също... — Джек се зае с анализа. Скоро разгада кода, но едва след като използва Лещата.

— Чуйте, Газело. — Киннисон размаха листа, вече порядъчно изцапан. — „Три-шест-две“ — това означава старшия на групата — тоест вие. „Със забелязаните по-рано мъже да се земе три-девет-осем“ — предполагам, това сте вие, Джейн. „Запознайте се с тях, и ако до едно денонощие не постъпят нови инструкции — ликвидирайте ги“...

Блондинката беше толкова сащисана, че в първия момент не можа да се овладее.

— Но как?! Този код е абсолютно неразбиваем! — възкликна тя.

— Грешите, скъпа моя. Изобщо не се затруднихме чак толкова. — После той се обърна мислено към Нортроп: „Какво ще правим, Мейс? Смятах да ги пратя по дяволите, но сега направо не знам... Според тебе има ли смисъл да ги закараме при шефа, или не?“

„Нека той да реши, обади му се.“

Двамата ленсмани повикаха Симс и го запознаха накратко със ситуацията. Отговорът дойде бързо.

„Пусни ги, Джек, нека си вървят. Съмнявам се, че знаят нещо важно. — Симс замълча. — Вашата димна завеса беше перфектна, младежи. Първия етап от операцията приключи. Товарът е на бюрото на Костиган.“ — Симс прекъсна връзката.

— Няма що! — мърмореше Джек, настанявайки добре опакованите си пленници в спасителната капсула. — Сигурен съм, че знаят достатъчно, за да ни разпорят коремите!

Той рязко дръпна лоста за изстрелване, и капсулата, изхлузвайки се от шлюза, се устреми обратно към Еридан.

* * *

Бюрото на Костиган-Джонс беше девствено чисто. Той си пригответи багажа много бързо, просто отвори сейфа, извади пакета и го мушна в джоба си, а после хлопна вратата, качи се в служебната кола и се отправи към космодрума.

Тук също нищо не го забави. Формалностите не му отнеха много време. Естествено, на Еридан имаше някакво подобие на митница, но откакто „Уран Инкорпорейтид“ притежаваше планетата изцяло, митницата не обръщаше никакво внимание нито на корабите на компанията, нито на хората, които носеха нейните златни фирмени значки на ревера си. Така че, на Джонс не му трябваше нито билет, нито паспорт, нито виза. Служителите се возеха на корабите между отделните заводи напълно свободно. И така, възползвайки се от сегашното си привилегировано положение, и от златната значка с номер тридесет и осем, Джордж Вашингтон Джонс се промъкна до един от корабите на компанията, където веднага бе съпроводен до една каюта първа класа.

И естествено, пътуването от Еридан до Земята мина без каквито и да било произшествия. Рейсът беше съвсем обикновен, товаропътнически, с който не за първи път се пренасяше уран. Разбира се, товарът беше доста ценен, но не и за пиратите. Единствено шепа хора знаеха защо точно този рейс е по-различен от предния или от следващия.

Впрочем, пътуването не беше нито скучно, нито уморително. Джонс беше плътно зает. Много старателно той проучваше материалите, които му беше дал Айзъксън, планове, чертежи и отчети, свързани с обогатителния комплекс, намиращ се в град Северно Пристанище, на Земята.

След като кацнаха на закрития космодрум, намиращ се на територията на комплекса, Джонс не се учуди много, когато установи, че тамошните митничари са също толкова учтиви и небрежни като ериданските си колеги. Те дори не си направиха труда да преброят контейнерите с урановата суровина, да не говорим за проверката на съдържанието им. Просто подпечатаха всички корабни документи, без да ги четат и проверяват. Наистина, те огледаха каютите и екипажа, но много небрежно и повърхностно. Златните значки по реверите играеха ролята на вълшебен талисман. Без каквито и да било въпроси, едва ли не с благоговение, Джонс и багажът му бяха съпроводени до една кола.

— Към административната сграда! — тихо нареди Джонс-Костиган. Нямаше нужда да казва нищо повече.

ГЛАВА 16

ПОДГОТОВКАТА

Както беше споменато, основата на едорианското общество беше неистовият им стремеж към власт. Противоречията, борбата и междуособиците им бяха неизбежни, както заради огромната мощ на разума им, така и вследствие на присъщите му ограничения. За разлика от аризианците, те не можеха да получат удовлетворение, занимавайки се с научно и философско изследване на безкрайния космос. Те искаха да действат или, по-точно казано, да преустроят света според личните си предпочитания.

Най-първата им грижа бе създаването на определен тип йерархия на планетите, над които властваха. Най-висшето ниво, естествено, бе приоритет на самите едорианци. На втора позиция, непосредствено под тях, беше Плуранс. Сега вече се знае, че Плур е планета, въртяща се около едно толкова изменчиво светило, че съществуващия там живот търпи радикални циклични изменения на физическата си форма; това беше абсолютно необходимо, за да може да се оцелее при всекидневните чудовищни катаклизми. Но физическата форма и климата не означаваха нищо за едорианците. Обитателите на Плур просто бяха изключително полезни, което и беше причина за мястото, което заемаха в ценностната система.

За третото място се бореха много различни раси, сред които студенокръвните айхи си бяха извоювали статута на най-доверените помощници, а и на най-грубите и безпощадните. На последно място се намираха милиарди и милиарди същества, представители на много хиляди типове раси.

Така че, по време на историческия отрязък време, през който живееха Върджил Симс и Родерик Киннисон, едорианците бяха заети основно със сортирането на влиянието си. Гарлейн Едорски, вторият по сила и власт измежду членовете на Вътрешния Кръг, не обръщаше особено внимание на единични планети или раси. Дори и такъв

всеобхватен разум, управляващ над двадесет милиона свята, може да го прави само в общи линии, без да се влиза в подробности.

Съобщенията, които пристигаха при Гарлейн, се отнасяха за класове и групи от звездни системи, както и цели райони от Галактиката. Една планета можеше да бъде отличена единствено като представител на определен клас. Що се отнасяше за индивидуалните субекти, които стояха по-надолу от жител на Плуранс, те не се назоваваха и не се обсъждаха. Гарлейн анализираше тези невероятни по обем информационни потоци, сравняваше, систематизираше, заличаваше и съгласуваше. Той определяше насоките на развитие, тенденциите и най-вероятните резултати. Гарлейн се занимаваше с преустройството на две галактики в съответствие с директивите на Великия План.

Наистина, йерархическата структура на едорианците страдаше от едно малко несъвършенство. Дребните изпълнители, от която и историческа епоха да бяха, имаха лошия навик да тръбят за успехите си и да крият ревностно грешките си. Тоест, Гарлейн не подозираше, че в системата Сол се бе случило нещо нередно, на същата тази непокорна и бунтовна планета, причина за доскорошните му неприятности.

Засега той не възнамеряваше да продължава с личните си наблюдения над Земята, мислейки си, че това не е необходимо. Самоуверен, високомерен, Гарлейн смяташе, че в края на краищата пак ще успее да тласне Земята натам, накъдето на него ще му бъде изгодно. Тя по нищо не се различаваше от останалите планети от нейния клас. Разбира се, тя притежаваше куп неприятни особености, но Гарлейн изобщо не предполагаше, че този свят може да привлече вниманието на Аризианските Старейшини.

Гарлейн въобще не знаеше, че току-що сформирания Галактически Патрул успешно бе защитил главния си щаб от Черната Флота. Помощниците му с по-нисък ранг, които знаеха за неудачната атака, бяха толкова убедени в собствените си сили, че не сметнаха това малко произшествие за достатъчно важно. Още повече че един от тях вече бе задействал система от мерки, за да оправи нещата.

Това същество, което приличаше много на човек, ако се изключи синкавата му кожа обсъждаше положението със сенатор Морган цели два часа.

— Що се отнася до предполагаемото завземане на властта, вашите доклади са много убедителни, — каза накрая посетителят, — но вие нищо не сте споменали за Лещите.

— Нарочно. Проучваме този въпрос, но все още нямаме достатъчно данни за подробен доклад.

— Разбирам. Какво пък, старанието ви е похвално,... но тъй като слуховете за този феномен стигат все по-далече и по-високо, отколкото вие си мислите, аз бих желал да ме посветите в това, което сте събрали досега.

— Но аз все още не мога...

— Това ще реша аз, а не вие. — Морган покорно замълча. — Е, хайде, започвайте да разказвате!

— Хванахме един от ленсманите жив. Тъй като Лещата има телепатични свойства и действия в доста широк диапазон, операцията беше проведена мълниеносно. Лещата беше свалена от китката на пленника, престана да излъчва и онзи, който я държеше, умря. След него и още четирима. Всички загинаха, тоест възможността това да е случайно съвпадение бе еднозначно елиминирана. Опитахме се да анализираме материала, от който се състои Лещата, но без особен успех. Той си оставаше инертен. Никаква реакция при бомбардиране с електрони, и на субатомно ниво, а също и при термично въздействие. Естествено, разпитахме ленсмана с помощта на наркотици и различни лъчения. Но мозъкът му не съдържаеше никакви познания за същността на Лещата. Но това е нещо, което отказвам да приема за вярно. Той твърдеше, че Лещата идва от Аризия! — Морган направи пауза. — Може би високопоставените ръководители на Патрула използват хипноза, за да прикрият истинския произход на Лещата.

— Така. А какво стана после с Лещата?

— Тя изчезна.

— Изчезна? Какво искате да кажете? Отлетя? Изгуби се? Беше открадната? Разпадна се? Какво именно?

— Не. Приличаше на изпарение или сублимация, като изключим факта, че обемът ѝ не намаляваше постепенно и след процеса не останаха никакви следи — нито твърди, нито течни, нито газообразни. А гривната от платинова сплав си остана напълно невредима.

— Сигурен ли сте, че всичко се е случило точно така?

— Имам пълни и подробни записи. Искате ли да ги видите?

— Изпратете ми ги. За в бъдеще ви освобождавам от всякаква отговорност, свързана с този случай. Имате ли още някакви материали по този въпрос?

— Не, — чистосърдечно отвърна Морган. Той не смяташе, че безследното изчезване на секретаря му и още двама рядко неприятни типа от охраната има някаква връзка с ленсманите. Смяташе, че Лещата няма нищо общо с това или пък ако имаше, беше абсолютно случайно. Независимо от всичките съвети и заповеди на сенатора, Херкаймер сигурно е бил доста груб с дъщерята на Симс, и баща ѝ — или пък някой от поклонниците ѝ, му беше видял сметката. Явно си беше получил заслуженото.

Посетителят изчезна.

Морган посегна към копчето на видеотелефона, но после си дръпна ръката. Не! Няма да се занимава с това! Беше проверявал лично Олмстед, и то неведнъж. Той знаеше що за човек е. Оттук нататък това си беше работа на Айзъксън. А сега му предстоеше нещо, което само той, Морган, можеше да свърши. Националистите трябваше да спечелят предстоящите избори, и щяха да го направят.

* * *

Арчибалд Айзъксън, президентът на „Междузвездни Космически Превози“, се надигна и стисна ръката на Джордж Олмстед.

— Извиках ви по две причини. Първо, във връзка с вашето съобщение, че сте готов за по-сериозна работа. Какво ви кара да мислите, че ще се справите с нея?

— Длъжен ли съм да ви отговоря?

— Може би не... не, недейте. — Айзъксън се усмихна. Морган беше прав — този човек не беше глупав, никак не беше глупав. — Има нещичко за вас, вече сте подготвен, и освен това сте обучили заместника си също как да постига високи добиви от листата. Но, и това е втората причина, моята, — защо намалихте количеството суровина, което се събира за един полет? Това наистина е много важно, Олмстед.

— Вече ви обясних главната причина, и тя е по-сериозната от всички останали. Знаем, че не сте повярвали на това, което ви разказах.

— Опасявам се, че при предаването на информацията вашите обяснения доста са се деформирали. Затова бих искал да ги чуя всичко от първоизточника, тоест от вас.

— Добре. Няма смисъл да сме алчни. Трябва винаги да помним, че всеки момент можем да се натресем на Патрула. Затова и съкратих времето и намалих добива, а ви съветвам и вас да продължите в този дух. Това, което получавате сега, е много повече от онова, което сте събирали преди, и дяволски повече, отколкото съвсем нищо. Обмислете го добре.

— Разбирам. На какво се основават тези ваши мисли?

— Най-вече на предположения, нищо повече. Помислих си, че едно трикратно повишение на предишния среден урожай за месец ще е достатъчно да удовлетвори всеки, който не е прекалено алчен, и че едно по-голямо количество веднага ще се забележи и ще вдигне излишен шум.

— Вие превишихте пълномощията си... и нарушихте субординацията... но не бих се учудил, ако излезете прав. Но съществува и натискът, който ни оказват заради разрастването на производството.

— Това ми е познато. Проклет да е този натиск! Но това е по вашата част... Да не забравите обаче моя скъп братовчед Върджил и неговите момчета... — например Родерик Киннисон.

— Благодаря за съвета. А сега да преминем към предполагаемото ви повишение. Вие, разбира се, сте наясно с нашето предприятие в Северно Пристанище.

— Не бих казал, че мога да се похваля с кой знае какви познания в областта на пречистването на урана. Освен това нямам достатъчно висока квалификация, за да стана добър заводски администратор.

— Това не е чак толкова необходимо, характерът е много по-важен. Ние обмисляхме да ви направим шеф на един нов отрасъл, който сега е известен под името отдел Q. Той има известно, макар и косвено отношение към урана и въобще към производството.

— Секретно подразделение ли е? Какви ще са задълженията ми? И с какво ще се занимавам на практика?

Два чифта студени, непроницаеми очи се впиха едни в други.

— Едва ли ще останете много изненадан, ако ви кажа, че в Северно Пристанище понякога докарват и други неща освен уран?

— Не, няма, — сухо отвърна Олмстед. И какво трябва да правя с това друго нещо?

— Няма да го обсъждаме сега. Предлагам ви да оглавите този отдел.

— Приемам.

— Отлично. Ще ви закарам до Северно Пристанище, а по пътя ще продължим разговора си.

* * *

В защитения от следящи лъчи салон на борда на принадлежащия на „Превозите“ крайцер, разговора се възобнови.

— Мога ли да ви попитам нещо, мистър Айзъксън? Колко предшественика съм имал на тази предстояща ми длъжност и какво се е случило с тях? Патрулът ли ги е спипал?

— Двама. И двамата умряха, но ние не можахме да открием доказателства, че сбирщината на Симс подозира нещо. Отделът е отлично прикритие, но дори и там тези двамата явно не са могли да се справят с работата, а също и с персонала. Единият разви странни фиксидеи, а другият не издържа на напрежението... Ако такива идеи не се появят при вас, а и успеете да останете жив, ще направите една голяма, наистина голяма крачка напред.

— Ако ми се случи нещо такова, и аз щях да съм силно изненадан, — по лицето на Олмстед заигра самоуверена усмивка.

— Аз също, — съгласи се Айзъксън. Той разбра, че този човек е много жесток и непреклонен. Беше успял да се справи с Херкаймер, а онзи изобщо не беше от мекушавите. При мисълта за загадъчно изчезналия наскоро секретар на Морган, Айзъксън загуби за миг нишката на разговора. Какво ли стоеше в дъното на тази работа — Лещата или жена? Или и едното, и другото? Ако той беше на мястото на Морган... Но той беше на собственото си място и си имаше достатъчно собствени проблеми. Айзъксън хвърли кос поглед към непроницаемата физиономия на Олмстед и разбра, че не се бе излъгал в решението си.

— И така, предполагам, че трябва да поема ролята на главното свързващо звено в първичния етап на доставките. Какво трябва да

правя?

— Първо, ще започнете да се интересувате от риболов. Предполагам, че имате някакъв опит?

— Може и така да се каже.

— Съвсем скоро всеки уикенд ще имате удоволствието да усъвършенствате любимия си спорт на някое езеро,... това или онова — слава богу, има достатъчно от тях. Ще носите със себе си въдици, стръв, кукички,... какво беше още... а, да, и кутия за обяда. Когато го изядете, хвърлете я през борда.

— И това ли е всичко?

— Да, това е.

— Значи кутийката няма да е съвсем обикновена?

— Може би. Това не е моя работа,... в края на краищата, аз съм само администратор... — Айзъксън замълча. — Що се отнася до останалата част от работата,... ако спечелите специалистите на своя страна, и те направят нещо интересно, считайте, че заплатата ви ще подскочи двойно.

— Звучи примамливо! Не мога да си представя, че ще се проваля!

Разговорът продължи до самото кацане. После Айзъксън представи новоизпечения ръководител на Изследователския отдел на управителя на завода Ренд, който от своя страна пък го представи на някои от по-важните инженери и на една ефективна червенокоса красавица, секретарката.

* * *

От самото начало стана ясно, че да ръководиш Изследователския отдел съвсем не е проста работа. Главните специалисти се държаха предизвикателно, средното звено затворено, а младшият персонал беше не само необщителен, но и много напласен. Всички, и мъжете, и жените, очакваха да се сбъдне старата, добре известна пословица — „Новата метла мете поновому“. — Всичко това се случваше за трети път през последните два месеца. Но всички останаха силно учудени, когато новият началник не предприе нищо през последните две

седмици, откакто беше назначен. Той само си четеше отчетите и се запознаваше с работата на отдела.

— Как ти се вижда новия ни шеф, Мей? — попита една от другите секретарки червенокосата красавица по време на обедната почивка.

— Ами,... не е чак толкова зле... поне така ми се струва, — тонът на Мейс беше доста сдържан. — Но знаеш ли какво, Моли? — неочаквано изхихика червенокосата. — Той получава куп пари... Бих искала да знам какво прави с тях!

— Не се съмнявам, че съвсем скоро ще си изясниш това, скъпа, — интонацията на Моли придаде доста по-различен смисъл на думите ѝ.

— Смятам да го направя, Моли, наистина смятам, — забележката на Мей също беше пълна с недоизказани намерения. — Доктор Олмстед е толкова привлекателен мъж!

Времето летеше. Джордж Олмстед изучаваше отчетите, докладите и обяснителните записки. Прочете поредната, после се върна пак в началото, отново я препрочете и се намръщи. После педантично сравни отчета с другия, и изпрати червенокоската Мей да намери още един отчет, който бе прегледал преди седмица. Вечерта взе за въщи всичките материали, а сутринта, когато дойде на работа, натисна три бутона едновременно. Трима от инженерите се отзоваха на повикването му.

— Добро утро, доктор Олмстед.

— Добро утро, момчета. Не съм много наясно с теоретичната постановка на експериментите ви, но ако обединим това, това и това, — и той показва дебело подчертаните с молив раздели във всеки от трите документа, — то ще можете да разработите процес, който би ускори три пъти процедурите по последната сепарация и очистването.

Те се колебаеха. Всеки познаваше само своята част от работата и не си пъхаше носа в работите на колегите си.

— И така, нека това бъде основната ви задача отсега нататък. Обединете изследванията си и да видим какво ще се получи. После пак ще си поговорим.

— Слушаме, сър! — и след няколко дена тримата отново се появиха.

— Какво, сработи ли?

— Теоретически да, сър, в лабораторен мащаб също... — И тримата бяха още по-сковани, отколкото първия път. Не за първи и не за последен път се потвърждаваше максимата, че шефа може да схване същината на нещата, без да е необходимо да ги познава детайлно.

— Чудесно. Мис Рид, свържете ме с Ренд, моля... Ренд? Олмстед е. Трима от моите хора току-що ми представиха една идея, която би ни донесла един милион кредита годишно... Аз ли?! Че какво общо мога да имам аз с това? Поговорете си вие с тях. Аз не мога да схвана и една трета от всичко това... Дайте им първи приоритет за опитния ни завод, и нека да проверят всичко на практика... Да, сега ще ви ги изпратя, — и той се обърна към свършено слисаната тройца. — Докладвайте всичко на Ренд и то незабавно! Покажете му какво сте получили до момента, а после се свържете с експерименталното производство.

Малко по-късно Мей и Моли се засякоха в тоалетната.

— Оказва се, че новият ти шеф си пада по риболова! — тихичко се изхили Моли. — Казват, че е платил двеста кредита за една макара за спининг! Ето къде си прахосва парите... чудя се защо ли изобщо му ги дават! Това е най-големия лентяй в завода...

— Този, дето го е казал това, е мръсен и долен лъжец! — пламна червенокосата, без да съзнава, че мнението ѝ за шефа вече е съвсем друго. — Той е донесъл много повече полза, макар че си седи в креслото, отколкото всеки друг шеф, който само се суети и търчи напред-назад.

Джордж Олмстед наистина не получаваше заплатата си напразно.

Положението му укрепна още повече, когато няколко дена след описаните събития през целия Изследователски отдел премина тръпката на възбуда.

— Горе главите, хора! Мистър Айзъксън ще ни посети лично! Ще попитате защо? Мислите ли, че е дошъл да изгони Стареца?

Айзъксън пристигна. И обиколи целия отдел. Старателно проучи всичко и разбра, че не се беше излъгал в очакванията си.

Олмстед покани големия шеф в кабинета си и щракна копчето на системата за безопасност. Смяташе се, че тя гарантира стопроцентова защита от всякакъв тип наблюдения, подслушване и нахълтване. Всъщност обаче, тя беше напълно безсилна срещу онзи вид връзка, която използваша ленсманите.

— Добра работа, Джордж! Дяволски добра! Дори си мисля да ви махна от отдела и да ви назнача за директор на новия ни завод на Вега. Имате ли някой предвид, който да може да ви замести тук?

— В отдела ли? Не! — Въпреки че Олмстед не го показва, беше разочарован, когато чу думата „Вега“. Той се стремеше много подалече, искаше да попадне в секретната база, където хората на Морган строяха корабите си. Може би все още имаше време, за да заслужи изпращането си там.

— Всъщност, аз намерих един достоен кандидат за мястото ви, ... познавате ли Джонс? Той не става за Вега, но тук преспокойно ще се справи. Още повече че вие вече сте издърпали отдела от блатото.

— В такъв случай аз съм готов да отплувам. Бих искал само две-три седмици, за да наглеждам работата по новия тип сепарация...

— Три седмици — три седмици. Между впрочем, днес е петък. Нямате ли желание да половите риба този уикенд?

— С удоволствие. Къде трябва да стане това?

— На езерото Чеснуик, шосе двеста седемдесет и три. Доста е диво, пък и мотелът е под всякаква критика, но иначе риболовът е страхотен.

— Чудесно! Предпочитам да ловя риба на по-закътани местенца.

— Ще останете доволен. Между другото, при Джонс има нещичко за вас. Обадете му се пътъом.

— Непременно!

Половин час след като големия шеф отпътува, Олмстед извика секретарката си.

— Мис Рид, слезте в кафето, моля ви, и ми донесете кутията с обяда, сандвичи и един термос с кафе. Това е всичко, което е нужно на един измокрен и гладен рибар.

— Слушам, сър! — в гласа на червенокосата секретарка се долавяше гордост. Та нали тъкмо нейния шеф бе станал най-важния в целия комплекс!

С кутията под мишка, натоварен с въдици, серкмета и други риболовни принадлежности, Олмстед се отправи с бодра стъпка към кабинета на помощник-управителя Джонс. Той не беше изненадан, когато видя на бюрото му точно същата кутия за обяд като неговата. Олмстед сложи своята до нея.

— Здравейте, Олмстед, — едва доловима интонация плъзна в приветствието, отправено от единия ленсман към другия. — Днес си тръгвате по-раничко, а?

— Да. Ще се върна чак в понеделник.

— Накъде?

— До езерото Чеснуик. Казват, че е страхотно местенце.

Джонс се усмихна.

— Желая ви късмет. И успешен улов!

— Доскоро! — Олмстед се отправи към вратата, като пътъм взе от бюрото другата, чуждата кутия за обяд.

Той излезе на улицата и метна кутията на задната седалка на своя глайдер толкова небрежно, сякаш в нея имаше прах за зъби, а не тионит на стойност няколко милиона кредита. Денят напредваше, и движението по пътя вече беше доста натоварено. Северно Пристанище не беше кой знае колко голям град и не притежаваше скоростни магистрали с транспортни възли на много нива. Впрочем, Олмстед не бързаше за никъде. Той шофираше бавно лъскавата си нова кола из улиците на града, насочвайки се към северната му част, където започваше извънградското шосе. Щом стигна до него, той вкара глайдера в лентата с ограничение на скоростта деветдесет мили в час и се вля в потока от автомобили.

Обзе го странно чувство. Сякаш колите бяха неподвижни, а самото шосе стремително се носеше напред. Пътят нямаше кръстовища, отбивки и остри завои, и само от време на време, на плавните, дълги извивки, глайдера леко се отместваше от лентата, в синхрон със съседните коли.

Вечерта беше безоблачна и светла, не много гореща, но не и студена. Олмстед се наслаждаваше на спокойното пътуване и пристигна до необходимата отбивка точно навреме. Изостави равното, идеално гладко шосе и рязко намали скоростта, дори и неговата мощна кола не можеше да се движи толкова бързо, както досега, по тесния, разбит път, водещ към езерото Чеснуик.

Както и разчиташе, Олмстед се добра до езерото привечер и се настани в предварително резервираната си стая в стария, лошо поддържан мотел. Паркира колата и легна да спи, а рано сутринта стана и отиде за риба. Тази част от пътуването наистина му допаднаше.

Риболовът му се удаваше, пък и в езерото Чеснуик наистина имаше риба.

В един часа той хапна, а после съвсем спокойно метна „празната“ вече кутия от обяда във водата. Олмстед не беше от хората, които си носят боклуците обратно въщи. През целия ден той лови риба с голямо увлечение, без да усеща умора, и когато слънцето започна да клони към залез, събра въдиците си и се отправи към кея.

Засега кутиятката не проявяваше никакви признаци на живот и не изпращаше никакви сигнали — така му беше казал Нортроп, но това със сигурност щеше да стане, и те щяха да са готови. Цялата околност вече беше наводнена от агенти на Патрула.

Джордж Олмстед въздъхна блажено, но уморено, излезе от лодката и като събра уловената риба и снаряжението си, се упъти към мотела.

ГЛАВА 17

БОРБАТА

На четиридесет хиляди мили от центъра на Земята крайцерът „Чикаго“ се движеше по широка дъга със скорост от около десет хиляди мили в час. Тази скорост съвсем не беше случайна, тъй като позволяваше на кораба да остава практически неподвижен спрямо определена точка от земната повърхност. Също така, не беше случайно, че на борда се намираше Първият Ленсман Върджил Симс, придружаван от адмирал Родерик К. Киннисон. Около дузина други съдове, леки крайцери и разузнавачи, безцелно висяха наблизко, или дрейфуваха около флагмана. Офицерите-навигатори, свързочниците и дежурните по локаторите на тези кораби съвършено точно знаеха местоположението и курса на всеки съд, намиращ се законно в пространството. Ако в момента в близките космически околности се появеше дори неизвестен метеорит, това би пуснало в ход цял куп щателно и предварително планирани действия.

Под това „чадърче“ се бяха озовали няколко неголеми съда, оборудвани с радари и оптически инвертори. Цялата тази техника, позволяваща да се различи десетцентовата монета от разстояние хиляда мили, беше насочена надолу, към Земята.

Още по-ниско, на границата на стратосферата, не много далече от линията, съединяваща „Чикаго“ и центъра на Земята, величествено се носеше една космическа совалка. На този кораб се намираха не един, не двама, а цели осем ленсмана, и почти всичките не откъсваха поглед от екраните за наблюдение. Те се взираха в неголям контейнер, приличащ на кутия за обяд. Този на пръв поглед съвършено безобиден предмет спокойно лежеше на дъното на едно тихо и уютно езеро, намиращо се точно на тридесет мили под совалката.

„Все още ли няма сигнал? — попита Родерик Киннисон. — Нито движение или някакви признаци за активност?“

„Нищо“ — кратко отвърна Лийман Кливланд. Погледът на младия ленсман не се откъсваше от екрана.

Кутията не помръдваше, и засега никой не се приближаваше към нея.

„Няма промяна, мистър Киннисон, — потвърди и доктор Фредерик Родбуш, чрез Лещата си. — Шестима от нашите следят екраните, сменят се на всеки десет минути.“

Но съвсем скоро наблюдението най-после даде резултати.

„Моля за внимание, — обяви Дал-Налтел, изливайки няколко пинти вода върху себе си. — Напълно нормално бе за всеки венерианец, разбира се, — е да намира на повърхността — или под нея — на всяко водно пространство, до което успее да се добере. Самият аз бих бил страшно доволен, ако мога да се гмурна в това езеро. Та... един наш познат съотечественик, венерианеца Осмен, често посещава именно този водоем и именно по това време.“

„Какво?!“ — ревноха в един глас и деветимата ленсмани.

„Точно това казах. Той и сега е тук. В лодката с жълтото платно.“

„Но как тогава смята да търси пратката? Можете ли да видите някакви приспособления за търсене?“ — попита Симс.

„Не му трябва такива, — съобщи Дал-Налтел. — Ако се закопае кутията в тинята, нито един земен жител няма да я забележи. Но един венерианец ще я надуши чак от другия край на езерото.“

„Правилно. Изобщо не помислих за това! Контейнерът не е голям; едва ли в него има предавател.“

„Може би. Но не спирайте наблюдението! — заповяда Киннисон. Насочете още един монитор към Осмен и проверете и останалите лодки. — Той се обърна към Симс. — Този тип не притежава никакво оборудване, Върджил... чист е като девственица! Не използва дори и следящ лъч!“

От совалката също го потвърдиха. Изводът беше очевиден — в конкретния случай противниците им разчитаха не на механически и електронни устройства, а на собствените си способности.

Лодката с жълтото платно, подбутвана от слабия ветреца, бавно се придвижваше в яркия сноп слънчеви лъчи. Осмен, без да се притеснява къде ще го отнесе неговото возило, седеше на кърмата, провесил зад борда ципестите си крака. Най-накрая той се гмурна във водата — без цопване и пръски, както би сторил само опитен моряк или жител на Венера.

„Аз мисля, че той може и да скрие това-онова, — замислено отбеляза Джек Киннисон, наблюдавайки на екрана плъзгащото се под водата тяло. — Един венерианец е способен да глътне всичко, което е по-малко от кухненски робот, тоест, в корема на Осмен може да се събере и цял аналитически блок. Никой ли не е опитвал досега да пусне малко ултравълни през това приятелче?“

„Не, не сме го притеснявали“ — поклати глава Родбуш.

„И не трябва. По-добре да го наблюдаваме само визуално, чрез оптиката.“

Ленсманите продължиха да чакат, следейки хаотичните движения на Осмен. Той сякаш се наслаждаваше на факта, че е в естествената си среда, но, в края на краищата, венерианецът спря на същото място, в което толкова отдавна бяха вперени сума ти любопитни погледи. Той погледна равнодушно към кутията за обяд, сякаш тя беше част от останалия, полузаровен в тинята боклук, после мина над нея толкова небрежно, че само ултракамерите можаха да уловят истинските му движения.

„Кутията си е на мястото, — отбеляза някой от наблюдателите, — но пакетът, който беше вътре, вече го няма.“

„Така ли! — възкликна Киннисон. — Виждате ли го някъде?“

„Не, сър,“ — Родбуш и Кливланд отговориха почти едновременно.

„Десет към едно, че няма да забележим нищо, — предаде Джек. — Осмен просто го е глътнал. — Като помълча малко, Киннисон-Младши добави: — Чудно как не е глътнал цялата кутия.“

„Пакетът не се вижда. Сигурно Джек е прав, явно го е глътнал,“ — Кливланд внимателно въртеше настройката на локатора.

„Лийман, Фред, проверете го!“

„Веднага, сър... Той се върна на лодката и ние вече го оглеждаме... Не, отвън не се вижда нищо!“

„Значи той не смята да разкара пратката някъде в тълпата. Е, тогава да включим и наземните сили. Не вярвам да имат трудности с проследяването му.“

Корабите, които наблюдаваха, бяха отзовани. „Чикаго“ и останалите военни кораби се завърнаха в базите си. Космическата совалка изчезна, потъвайки в непроницаемата космическа тъмнина. От друга страна, рязко нарасна активността в горичката, обкръжаваща

езерото. Туристите събираха палатковите си лагери, любителите на пикниците на чист въздух довършваха остатъците от припасите си, а многобройните млади хора, които весело лудуваха по брега, събраха топките, ракетите и другия спортен инвентар и се отправиха към най-близките пътеки.

Киннисон обаче грешеше, когато каза, че останалата част от акцията ще мине безпроблемно. Тази работа се оказа доста необичайна, защото трябваше да я свършат извънредно предпазливо, без да събудят и най-малкото подозрение. На Симс му трябваша факти — ясни, сигурни, убедителни факти. Достатъчно очевидни, че всеки, който се запознаеше с тях, да не изпита и най-малкото съмнение в достоверността им.

Затова и Осмен, достопочтения венериански търговец, нито за миг не остана сам. От езерото до мотела, от мотела до автомобила, и през целия път до Ню Йорк го следяха внимателни очи. Накрая венерианецът достигна крайната точка на пътуването си, която беше превъзходно защитена от следящи лъчи и ултравълни. Това стана късно вечерта в неделя. Той влезе в сградата, постоя вътре малко, и излезе обратно. Сега вече наистина беше чист като девственица. Пакетът с наркотиците беше изчезнал.

Но не задълго!

В понеделник сутринта към сградата се проточи тънка струйка от хора — търговци на едро. Никой от ленсманите не беше виждал преди тези типове, предпочитащи да стоят в сянка. Те бяха твърде опитни агенти, но сега всяко тяхно движение се фиксираше от ситни, но извънредно мощни камери, способни да различат косъм от разстояние петстотин фута.

И така, търговците на едро бяха проследени, и всичките им сделки с представителите на разносната търговия бяха снимани. Последните, дребните рибки, не блестяха със съобразителност, а клиентите им още по-малко. Нито един нямаше нито екрани, нито детектори, нито каква и да е друга апаратура. По-нататъшните им действия също намериха място в досиетата на Патрула. Непосредствените потребители на тревата можеха да бъдат наблюдавани от момента на покупката до използването ѝ, още повече че този промеждутък от време не беше кой знае колко голям. Отстрани

изглеждаше ужасно. Стремително втурване в някое скришно местенце, тръпки на екстаз, а сетне страховитото опомняне или мъчителна смърт.

Всичко това беше документирано, макар че да се фиксират такива неща не беше никак приятно. Много от наблюдателите не издържаха на психологическото напрежение и трябваше да бъдат сменени. Но Върджил Симс се нуждаеше от реални, конкретни, очевидни и неопровержими доказателства — и ги получи. Всеки съд, съставен от съдебни заседатели, след запознаване с тези ужасяващи филми, би се произнесъл единодушно и неумолимо.

* * *

— Е, как мислите, дали това ще е достатъчно, за да приключим работата с тионита? — попита Киннисон. — Все още има достатъчно време, за да могат нашите адвокати да подготвят всички документи и да заведат дело.

— И да, и не, — намръщи се Симс. — Доказателствата са достатъчно пълни, проследена е цялата верига — от момента на добиването на продукта до крайния потребител... Но и по най-оптимистичните прогнози ще са нужни години, за да докараме истинските виновници до подсъдимата скамейка.

— Заради корупцията ли?

Първият Ленсман тъжно кимна с глава.

— Естествено. Търговията с наркотици е само една малка част от злото. Нали се каним да нанесем удар по всички фронтове — убийствата, похищенията, подкупите, злоупотребата с властта...

— Знам за това. Къде е тогава проблемът?

— В практическото осъществяване на правосъдието. Ако президентът, повече от половината от членовете на конгреса, повечето от съдиите и практически всички глави на партиите от континента едновременно се окажат подследствени, това ще бъде истинска катастрофа от гледна точка на закона. Такъв прецедент още не е имало.

— Дяволите да ги вземат всичките тези прецеденти! Те са виновни, всички го знаят. Ще променим законите така, че...

— Нищо няма да променим! — рязко го прекъсна Симс. — Трябва да имаме правителство, подчиняващо се на закона, а не на

хората. И без това вече има твърде много беззакония! Така че, Род, в случая е важна не скоростта, а законността.

— О, благородни рицарю Върджил Симс! — И Киннисон вдигна ръце нагоре. — Предавам се! Но нека отново да слезем на нашата грешна Земя. Докладвам, че към днешна дата операция „Звилник“ е приключена, „Матис“ и предизборната ни кампания се развиват нормално, „Забриск“ — също... Но „Боском“ — „Боском“ наистина ме тревожи.

Първият Ленсман не отговори. Проблемът с военното противопоставяне беше най-наболял, и двамата отлично разбираха това. И дори и Родерик Киннисон да спечелеше президентския пост, ситуацията нямаше да се промени; Черната Флота пак щеше да представлява заплаха за Земята, Трипланетната Лига и Патрула.

— Дали си струва да свикваме заседание на Съвета заради това? — в крайна сметка попита Киннисон. — Или поне да се посъветваме с Бергенхолм. Може и да му хрумне някоя блестяща идея?

— Аз съм обсъждал този проблем с всички — както сега с вас. Никой не можа да предложи нещо конструктивно, освен възможно най-бърза реализация на проекта „Бенет“, с който вие така и така сте заети. Общото мнение е следното: врагът знае за нашите военни успехи толкова, колкото и ние за неговите постижения. Тоест — нищо.

— За някои неща може и да се досещат, — замислено произнесе Киннисон. — Те не са глупави и разбират, че след урока, който им дадохме в битката над Хълма, ние ще се опитаме да си създадем своя собствена флота.

— Да. И което ме тревожи най-много — те започнаха да се притесняват за това още преди нас.

— Работата не е във времето, — заяви адмирала. — Ние можем да построим повече кораби и пак да победим.

— Не бъдете чак такъв оптимист, Род! Нали няма да почнете да отричате, че те също може да разполагат с не по-малко добри мозъци, знания и ресурси от нас.

— Нямам намерение да споря за това. — Киннисон упорито не желаше да отстъпи от позициите си. — Моралното състояние, приятелю мой — ето това е важно! Опитният персонал, а също количеството, тонажа и въоръжението на корабите имат съществено значение, но всички войни в историята са спечелени най-вече заради

мъжеството и силата на духа. А що се отнася до това, те не могат да се мерят с нас.

— И? — въпросът беше лаконичен, но не и подтекстът му.

— И! Именно това имам предвид — и! От това, което знаем за тяхната система, следва, че те просто не могат да имат висок морален дух! Затова и всичко, което могат да направят, ние можем да направим още по-добре. Вие никога не сте били на Бенет, Върджил, въпреки че аз много пъти съм ви молил. Отделете малко време и нека отидем до там — още сега. Повярвайте ми, там ще се почувствате на мястото си!

— Може би... Какво пък, да вървим.

* * *

Адмиралът и Първият Ленсман заминаха за Бенет, но не на борда на „Чикаго“ или друг супердреднаут, а с двуместен разузнавателен кораб. Беше необходимо това пътуване да се запази в тайна, за всички, освен за ленсманите. Само ленсмани можеха да ходят до Бенет. До там нямаше пощенски кораби, не се отбиваха пътнически и товарни съдове. Даже и военните кораби на Трипланетната Флота минаваха встрани от тази звездна система. Това бе един затворен свят, на който мнозина отиваха, но никой не се връщаше от там.

— Открихме един уникален свят, — забеляза Киннисон. — Нещо, което дори и нашите велики философи Бергенхолм и Руларион не можеха да си представят. А това, приятелю мой, никак не е малко.

— В какво се състои уникалността, ако не броим това, че планетата е практически изолирана от междугалактическите трасета?

— Е, знаете ли — никой от местните не подозираше, че те не са единствената форма на разумен живот във Вселената. Даже нямаша концепция за границите на планетата. Смятаха, че цялото космическо пространство е тяхно. После се появихме ние. Цивилизацията на Бенет беше силно потресена. Но те се окопитиха и бързо разбраха, че пътят ни е общ. С една дума, взеха правилното решение.

— И какво е то?

— Ще видите сам, Върджил, щом кацнем.

Но Симс беше съобразителен мъж, и още преди кораба да се приземи, вече се беше досетил. Той видя едни и същи многократно

повтарящи се символи — върху самолетите, здраво завързаните аеростати, параходите, покривите и стените на зданията, върху скалите и дори просто върху почвата.

— Двадесетия ден на месец Харес, — преведе Симс символа и се намръщи. — Тази дата случайно ли съвпада със земната четиринадесети ноември тази година?

— Умникът си е умник! — Киннисон възторжено заръкопляска. Знаех си, че ще се досетите! Да — това е денят на изборите!

— Така значи... Следователно, те са наясно какво става?

— И още как! Те знаят, че можем да спечелим, или пък да загубим. Наричат тази дата Деня на Освобождението, и цялата планета се труди и живее за този ден. Да, Върджил, те работят здравата, и всеки път, когато дойда тук, изпитвам огромно напрежение, но и радост.

— Мисля, че ви разбирам, — тихо каза Симс.

Бенет представляваше пълно копие на Земята — по маса, състав на атмосферата и климата. Населението му беше хуманоидно и почти не се различаваше от земното както физически, така и умствено. Но Първия Ленсман, пътешествайки из тази планета заедно със своя приятел, се убеди, че то се бори, развива се и върви напред с усърдие и вяра, непознати за Земята още от времето на кръстоносците. Най-опитните и умели психолози на Патрула свършиха великолепна работа тук, обяснявайки на обитателите на Бенет истинското положение на нещата.

Бенет разбираше, че е призван да стане арсенал и военна база на Лигата и се гордееше с това. Заводите му работеха така, както никога досега. Всеки от жителите му даваше всичко то себе си. Бенет беше осеян с космодруми и в тях имаше огромно количество военни кораби. Към тях всеки ден се присъединяваха все нови и нови съдове. Смяташе се за чест да участваш в строителството им и да помагаш на пришълците от далечната планета Земя, които тук бяха доста много.

Симс не попита, как са се озовали на Бенет всичките тези млади хора. Той знаеше. Те се бяха събрали от всички планети на Лигата, привлечени от обещанията за хубава работа и високото заплащане. Такива обяви, вербуващи младежите от новите светове, бяха стотици хиляди, милиони. Пускаха ги големите фирми, в това число дори МКП и „Уран Инкорпорейтид“; но повечето бяха на Патрула, и най-

талантливите юноши и девойки попадаха точно там, където трябваше — на Бенет.

— Мисля, че сте споменавали, Род, че засега никой от местните не е бил избран за ленсман? — попита Симс след една от срещите, която бе преминала с потресаващ ентузиазъм. — Странно, въодушевлението им стига и за два Патрула.

— Да, засега няма никой, който наистина да е достоен... Но младите ще пораснат, и аз съм сигурен, че сред тях ще се намерят много подходящи кандидатури.

Познавателната обиколка приключи, и двамата ленсмани излетяха към Земята.

— Е, скъпи мой скептико, какво ще кажете сега за висотата на духа и морала? — попита Киннисон, едва-що люка на тяхното корабче се хлопна зад гърба им. — Нима грешах?

— Може би оптимизмът ви е оправдателен... Никога не съм виждал нещо подобно! Те просто горят от желание да започнат да се бият!

— И ние сме длъжни да оправдаем надеждите им. А дотогава — не е ли време да се захванем с разработката на плана на предизборната кампания? Аз мисля, че трябва да започнем от...

* * *

Следващите няколко седмици бяха доста горещички. Киннисон прояви рядък ораторски талант и произнесе около двадесетина речи, на които Морган и неговите хора отвърнаха с подобаващо количество. Галактическият Съвет и Патрулът бяха обвинени във всички смъртни грехове, най-големият от които се състоеше в потъпкване устоите на демокрацията и свободата. Кликата на Морган се опитваше да изкара ленсманите или като зли магьосници, обладани от жажда за власт, като хипнотизатори, безцеремонно проникващи в чуждия разум, или пък като банда от предатели, в сговор с другопланетни чудовища, желаещи да завладеят най-богатия от земните континенти.

Киннисон отбиваше атаките, а Симс събираще факти. И накрая дойде денят, когато по всички видеоканали на планетата прозвуча изявлението на Първия Ленсман. Операция „Звилник“ беше стигнала

до логичния си завършек. Главата на Патрула обнародва далеч не всичко, но това, което каза, не се нуждаеше от коментар — материалите бяха неопровержими.

Слисаният свят мълчеше. Мълчаха и враговете, но Върджил Симс знаеше, че съвсем скоро те ще му отговорят.

ГЛАВА 18

БИТКАТА

Носейки званието комодор, Клайтън от Северна Америка и Швайнерт от Европа прекарваха голяма част от времето си близо до родната планета. С образуването на Галактическия Патрул те бяха произведени в адмирали, а когато получиха и Лещите си, сферата им на действие силно се увеличи. Единият или другият почти винаги можеше да бъде намерен в щабквартирата на Голямата Флота на космодрума в Ню Йорк, но рядко се случваше и двамата едновременно да са там. Първи галактически сектор обхващаше всички звездни системи и планети, които бяха верни на Лигата, тоест, адмиралите можеха да се намират къде ли не.

Най-често те посещаваха Бенет, ръководейки ученията на Голямата Флота. Те провеждаха занятия по тактика и стратегия и други общи дисциплини. Това беше трудна работа, не особено вдъхновяваща, но пък даваше резултати. Опознаваха хората си, а хората тях. По този начин се изработваше една от най-важните гаранции за успех — доверието в командира.

Клайтън и Швайнерт съумяха да го заслужат. И когато според предварително съставения график двамата адмирали пристигнаха заедно на Бенет, бяха приветствани с такова въодушевление, сякаш имаше всепланетен празник. Най-накрая Клайтън даде заповедта, която толкова отдавна чакаше да чуе цял Бенет. Всички вече можеха да напускат свободно планетата!

Отряд след отряд, подразделение след подразделение, частите на Голямата Флота на Галактическия Патрул започна да се изтегля от Бенет. Всички се събираха отново в Космоса. Маневрирайки, те образуваха плътен строй, а после се устремиха към Слънцето. Когато чудовищната армада наближи Слънчевата система, в нея се вляха и останалите кораби на Патрула — тези, за които Морган и неговите привърженици вече знаеха. Всеки от тези кораби заемаше своето, отдавна предвидено място в общата подредба.

Когато наближи последното изявление на Симс, Голямата Флота вече се беше разположила близо до Земята. Веднага щом предаването свърши и милиони слисани зрители стояха замръзнали до приемниците си, Върджил Симс и Родерик Киннисон напуснаха Хълма. Скоро и двамината ръководители на Патрула бяха под сигурната защита на корабите си. Първият Ленсман се намираше на „Бойс“, а адмирала на борда на „Чикаго“.

Въпреки, че нито Симс, нито Киннисон се бяха занимавали с Бенет лично, всички ги познаваха, и всички знаеха, че те са тук, готови да споделят съдбата на съратниците си. Ако Голямата Флота победеше, те щяха да живеят, ако не — да умрат, в пространството или на Земята, което не беше от значение. Присъствието им повдигна бойния дух на хората. Техните водачи бяха редом с тях, в бойния цилиндър, в който се бе подредила армадата.

Боен цилиндър ли? Да. Това бе новата стратегия на Патрула, която се основаваше на факта, че неприятелят ще атакува, използвайки обичайната подредба — конус. Бяха необходими седмици изчисления и многобройни военни игри, за да се намери най-оптималното подреждане. Цилиндричното се оказа най-ефективно, и сега Флотата се канеше да го провери на практика, в боя.

* * *

Киннисон седеше в сектора за управление на „Чикаго“. Невидими ментални нишки го свързваха с десетки ленсмани по другите кораби.

„Е, Върджил, още дълго ли ще чакаме? Как мислите? Дали ще протакат или ще ударят внезапно?“

„Внезапно, — без никакво колебание отвърна Симс. — Ще го направят толкова бързо, колкото могат и то по две причини. Те не знаят каква е реалната ни мощ и несъмнено вярват, че сме създали по-ефективна и силна флота. И второ. Нашето открито предизвикателство ще ги накара да действат, тъй като за тях е много по-важно, отколкото за нас, да съхранят имиджа си. Ще ударят стремително и то с всички сили.“

Голямата Флота започна да маневрира, но след няма и ден се разнесоха сигнали за тревога. Врагът беше открит; приближаваше се откъм северния полюс на Галактиката. Затракаха принтери и телетипи, изплювайки заповеди и къси стълбчета от цифри; стотици, хиляди кораби се отправиха към посочените им позиции.

Усмивайки се мрачно, Киннисон наблюдаваше вражеския конус, нарастващ на екраните за проследяване. Той беше голям и плътен. Предишните сили на Галактическият Патрул не биха имали никакви шансове против него или поне само теоретически. Но сега, сега срещу адските огньовете се надигаха всички ледници на Земята!

Флотата на Патрула, строена в двоен цилиндър, образуваше единна конструкция, толкова здрава, както и подпорите на мост, се втурна напред с максимална скорост.

През всичките години на насилие и непрекъснати, кървави стълкновения мощта на атакуващите оръжия постепенно нарастваше. Средствата за отбрана също се стремяха да не изостават. Но едно фундаментално обстоятелство така и не се промени през вековете, оставайки безспорна истина и днес. Три бойни машини винаги ще надвият една, макар и равна им по мощ. Две също могат да справят — но по-бавно. Независимо от това, стратегите на всички времена и народи измисляха средства и тактически способности, с които дори и при числено превъзходство на противника да се стигне до победа с минимални загуби.

Гигантската армада на Патрула се метна напред по продължение на оста на бойния конус на Черните, право в отворената паст, изригваща езици от пламък, покрай смъртоносната линия към самия връх на вражеската подредба. Голямата Флота не даде нито един изстрел, защото основата и обвивката на цилиндъра имаха чисто отбранителни функции. Корабите, които ги съставяха, бяха толкова близо един до друг, че бариерните им полета почти се докосваха и образуваха един огромен екран. Вътрешният слой на цилиндъра се състоеше от дреднаути. Те се нуждаеха от плътна, изцяло покриваща ги защита, но затова пък каква мощ носеха в недрата си!

Предните и задните краища на образуването — входът и изходът на гигантската тръба — можеше и да не издържат при масиран удар на противника, и това обстоятелство силно притесняваше стратегите на Патрула. Затова и първите десет и последните шест

пръстена на цилиндъра бяха съставени от специални кораби. Само екрани против смущения — нищо повече не носеха. Автоматиката се управляваше дистанционно, а на борда нямаше жива душа. Ако загубите на Флотата през първите три-четири секунди на атаката бяха осем двойни пръстена от кораби — а теоретичните прогнози сочеха именно това, то Киннисон щеше да бъде напълно удовлетворен.

Защитата устоя. За части от секундата отвореният край на цилиндъра глътна, сякаш засмуквайки в тръбата си целия връх на вражеския конус, и безмълвните до момента излъчватели на дреднаутите се заловиха за работа. Всеки кораб от вътрешния слой имаше две емитерни батареи, едната насочена навътре, а другата под ъгъл спрямо оста на цилиндъра. По този начин от каквато и посока да навлезеше кораб на Черните в цилиндъра на Патрула, щеше да попадне в съкрушителен лъчев въртоп. Освен това съотношението на мощностите не беше две към едно. Голямата Флота превъзхождаше врага по енергиен потенциал с цели два порядъка.

Под въздействието на тези невъобразими енергийни потоци защитните екрани на погълнатите от цилиндъра кораби блеснаха във всички цветове на дъгата и тутакси помръкнаха. След няколко микросекунди бронираните пластини по корпусите им, направени от възможно най-устойчивите материали, познати по това време, също се оказаха разрушени. Сега деструкционните лъчи се впиваха в оголения метал от вътрешната обшивка, пронизвайки съдовете от край до край. Детонацията на атомните бойни глави в корабните арсенали увеличи и без това високата температура на плазмения облак, в който се топяха, изпаряваха и се разпадаха на части най-мощните дреднаути на Черната Флота.

Цилиндърът замря. Киннисон и Клайтън можаха да оценят загубите си. Дълбочината на повредите в предната част на формирането беше около половин дузина двойни пръстени. Тук-там автоматите на шестия пръстен бяха останали невредими. На други места, където бяха попаднали концентрирани лъчеви потоци, зееха дупки и в седмия пръстен. Но всъщност корабите, които бяха излезли от строя, бяха по-малко от един процент и то там, където врагът бе съумял да прогори външния слой на атакувания цилиндър.

При първия удар Патрулът бе успял да унищожи само няколкостотин от противниковите кораби, но това означаваше победа.

Сега на върха на конуса се събираха тежки кораби. Тук беше и техния флагман. По всяка вероятност, командването на Черната Флота вече не съществувахе.

След няколко секунди стана ясно, че дори и някой от висшите офицери да беше оцелял, едва ли би могъл да води сражението пълноценно. Някои от вражеските кораби, полуразрушени и разпердушени, напуснаха бойното поле; други пък се опитваха да се прегрупират и да предприемат отчаяна, но безсмислена атака срещу монолитната формация на Патрула. Нерешителността им беше очевидна и продължаваше да нараства.

Голямата Флота не възнамеряваше да обръща огромната си машина за унищожение — това би отнело няколко часа; пък и не беше необходимо. Сега корабите на Патрула се бяха пръснали из цялото пространство, унищожавайки останките от армадата на Черните. В този момент противникът беше толкова деморализиран, че почти не оказваше съпротива, и Флотата не загуби нито един кораб повече.

* * *

„Не е ли време да приключваме, Род?“ — попита мислено Симс. — „Заповядайте на Клайтън да прекрати огъня, за да можем да пристъпим към преговори.“

„Преговори ли, как пък не! — в ответната мисъл на Киннисон се усещаше раздражение. — Длъжни сме да ги унищожим! Напълно и безвъзвратно! По дяволите преговорите!“

„Няма нужда клането да се превръща в касапница. Ако не сте съгласен с мен, да свикаме Съвета, за да решим кой от нас е прав.“

„Няма нужда. Вие сте прав и това е една от причините, поради която вие станяхте Първи Ленсман, а не аз.“, адмиралът, все още ядосан, но даде необходимите заповеди.

Корабите на Голямата Флота неподвижно увиснаха в пространството, операторите отрегулираха връзката, и Върджил Симс произнесе гласно, на език, разбираем за всеки, който някога е бил в космоса, следното:

— Свържете ме със старши офицера на противника.

На екрана се появи волево, но не особено симпатично лице. На него бе застинало изражение на горчива безнадеждност — този човек беше готов да умре.

— Вие ни победихте! Така че идвайте и да приключваме!

— Страхувам се, че сте доста дезинформиран относно целите и етичните ни принципи. Кой от старшите командири, освен вас, е жив?

— Десетина вицеадмирални, но аз съм този, който командва флотата. Те ще ми се подчинят или ще умрат.

— Няма значение, бих искал да ги видя. Изравнете скоростта си с нашата и се качете на борда на моя кораб, заедно с тях. Трябва да обсъдим възможността за дълготраен мирен договор между нашите два свята.

— Мир?! Ха! Защо ме лъжете? — изражението на командващия Черната Флота не се промени. — Знам кои сте и какво правите с покорените от вас раси. Предпочитаме една бърза смърт от вашите батареи, отколкото изтезанията в килиите за мъчение и изследователските лаборатории. Пригответе се, защото имам намерение да ви атакувам и ако трябва ще загина!

— Още веднъж ви казвам — погрешно са ви информирали, — гласът на Симс си оставаше спокоен и хладен. — Ние сме цивилизовани хора, а не варвари или диваци. Нима това, че прекратихме огъня, не означава нищо за вас?

За първи път лицето на непознатия помръдна, и Симс продължи безкръвното си настъпление.

— Мисля, че да. А сега, ако искате, можем да разговаряме — „разум до разум“...

— Не, никога! — и командирът на Черните вдигна стиснатия си юмрук. — Не искам да имам нищо общо с вашите проклети Лещи! Знам какво представляват те!

Симс беше търпелив.

— Добре, щом настоявате, ще продължим разговора си както досега. Повтарям ви още веднъж — каня ви, вас и всички вицеадмирални на борда на моя кораб. Никой не ви кара да се предавате. Можете да си задържите личното оръжие — естествено, ако не направите опит да го използвате. Независимо дали ще постигнем споразумение или не, ще ви бъде разрешено да се върнете на корабите си.

— Какво? Можем да си задържим оръжието? И да се върнем? Обещавате ли?

— Давам ви дума в качеството си на Председател на Галактическият Съвет и в присъствието на всички най-важни чиновници на Галактическият Патрул.

— Добре ще дойдем при вас.

— Отлично. Освен мен тук ще има и още десет ленсмана.

„Бойс“ спря. След него в пространството неподвижно увиснаха „Чикаго“ и още десет огромни дреднаута от Бенет. Адмирал Киннисон и още девет други ленсмана се присъединиха към Симс в сектора за управление на „Бойс“. Плътната стена от кораби на Патрула посрещна не по-малко плътната стена от противникови кораби по всички правила на космическия етикет.

Скоро от Черната Флота почти едновременно се откъснаха единадесет бързоходни бота. Единадесет адмирала стъпиха на борда на „Бойс“ и бяха посрещнати с почести, които обикновено се оказват на високопоставени офицери на приятелски армии. Всички бяха въоръжени с нещо, приличащо на стандартния бластер, използван от Патрула — левистон, модел седемнадесет. Начело на делегацията беше високият, посивял човек, с когото Симс бе говорил преди малко. Той все още се държеше пренебрежително-предизвикателно, прикривайки под тази маска отчаянието си.

Точно зад него вървеше сравнително млад човек. Той не бе толкова агресивен и възбуден. Симс го докосна ментално и остана поразен. Този вицеадмирал от Черната Флота беше достоен кандидат за званието ленсман във всяко едно отношение!

„Какво е това? Та вие мълчите... аха, разбирам... Лещата!“ — мозъкът на непознатия няколко секунди беше напълно объркан. Радост, страх и предчувствие за нещо необикновено се бореха едно с друго.

През следващата минута, докато гостите заемаха местата си около масата за преговори, Върджил Симс и Корандер от Петрин си размениха мисли, които, ако трябваше да бъдат изразени на глас, щяха да са нужни няколко хиляди думи. Ето някои от тях:

„Лещата! Винаги съм мечтал за подобно нещо, но никога не съм вярвал, че ще я получа... Колко сме били заблудени! Значи, Лещите наистина са ваше творение, Симс от Земята?“

„Не съвсем, и те изобщо не са общодостъпни. — Симс обясни още веднъж всичко, а това му се налагаше да го прави постоянно. — Вие обаче можете да получите Леща много по-рано, отколкото предполагате. Нека само да приключим с тази война. Практически всички оцелели са от вашата планета, нали от Петрин?“

„Всички ние сме оттам, да. «Учителите» бяха във върха на конуса. Много останаха на Петрин и съседните светове, но от тези, които тръгнаха с флотата, никой не оцеля.“

„Значи Олансер, главнокомандващия ви, също е родом оттам? Той е доста твърдоглав, струва ми се.“

„Олансер ни ръководи единствено с наше съгласие и при дадените изключителни обстоятелства. Мога и сам да се справя с флотилията ни, без да ми помагат... Простете, но май е време да започваме.“

— Заемете местата си, джентълмени. — Симс вежливо се поклони на гостите и седна. — А сега, вицеадмирал Олансер...

— Откъде знаете името ми?

— По принцип аз съм добре информиран. И така, предлагам ви да приключим с тази безсмислена война. Повярвайте ми, нямаме нищо против вашата планета, и ние не искаме кавга с вашия народ. Всичко, което са ви казали пришълците — тези, които наричате „Учителите“ е лъжа. А това тук — и Симс кимна към екрана, на който премигваха ярките светлинки на корабите е истината. Вие нахлухте въоръжени в нашата звездна система! Ние само се защитавахме!

— Сега разбирам, че наистина не сме знаели цялата истина, — неохотно призна Олансер. — Казваха ни, че вие сте чудовища... хищни, жадни, ненаситни и нетърпими към другите разумни раси...

— Е, платихте доста скъпо, за да научите истината, — отбеляза Симс. — Сега Петрин трябва да заеме полагащото му се място в галактическото сдружение на свободните планети, които са приключили с тиранията и деспотизма. И за да скрепим съюза си, ние, ленсманите, ви предлагаме да отидете до Аризия.

— Аризия! — тази мисъл съвсем не се понрави на Олансер.

— Именно, — потвърди Симс. — На този древен и мъдър свят някои от вас ще получат Лещи. После ще се върнете на родната си планета и сами ще решите, какво да правите с „учителите“.

— Аризия? Лещи? — Олансер недоверчиво поклати глава. — Казвали са ни, че Лещите разрушават мозъка... Не, аз не смятам да ходя до Аризия,... дори няма да се доближа до нея! Това е окончателното ми решение.

— Опасявам се, че действате доста прибързано, адмирале. А какво мислят останалите? Вие, Корандер?

— Аз ще отведа флотилията си на Аризия, — спокойно заяви онзи. — Олансер и подчинените му кораби са свободни да отидат където поискат. Това не е постъпка на командир.

Лицето на адмирала от Петрин се наля с кръв. Внезапно той скочи, извади бластера си, но един лъч от левистон бързо го изби от ръката му.

— Позволихме ви да си задържите оръжието, но не и да го използвате, — произнесе Симс. — Не бих искал да ви напомням отново това. И така, — огледа той доскорошните си противници, — кой от вас е съгласен с Корандер, и кой подкрепя Олансер? Решавайте.

Останалите девет вицеадмирала единодушно пожелаха да отидат до Аризия.

— Отлично! Олансер, трябва да признаете Корандер за командир, или веднага да напуснете и да отведете флотилията си на Петрин. Какво предпочитате?

— Искате да кажете, че няма да ме убиеете? И дори няма да ме арестувате?

— Имам предвид точно това, което казах. И така, какво решавате?

— В такъв случай... аз... май съм грешал. Ще последвам Корандер.

— Мъдро решение. Корандер, сега вече знаете истината. Съдбата на планетата ви е във вашите ръце. Това е всичко. — Симс се надигна. — Обявявам преговорите за приключени.

— И... няма да има никакви репресии? — Корандер, независимо от цялата си вяра в чудодейните Лещи, беше направо слисан. — Нито нахълтвания и окупация? Никакви контрибуции в полза на Патрула? Без наказания за нас и семействата ни?

— Нищо подобно няма да има.

— Но това е в разрез с правото на победителя!

— Може би, но Патрулът има собствени правила. Когато завършите чистката у вас, ние сме готови да изслушаме и обсъдим заявлението ви за присъединяването на планетата Петрин към Галактическият Съвет. А сега — довиждане.

Така Първият Ленсман Върджил Симс включи в сферата на действие на Галактическият Патрул още един огромен сектор от Галактиката, и разшири още повече Лигата на Свободните Светове.

ЕПИЛОГ

Тайнственото убийство на сенатор Морган, случило се малко след като националистите изгубиха на изборите, така и си остана неразкрито. Ако това беше станало преди Родерик Киннисон да стане президент на Щатите на Северноамериканския континент, подозрението можеше да падне и върху него, макар че твърдят като кремък Род нямаше нищо общо със случката. Разбира се, той не би имал нищо против сам да извие врата на сенатора, но някой го бе отървал от тази мръсна работа. Морган имаше много, и то могъщи врагове в престъпния свят. В това число бе и синьокожия Ферналд от планетата Калонейн. Беше невъзможно да се изясни чии ръце, лапи или пипалца бяха натиснали копчето на бластера.

Няколко дни след това събитие президентът и неговият приятел, Първия Ленсман, се движеха по Марпъл стрийт. Бяха се насочили към най-крупния видеоцентър. Тази вечер Киннисон имаше намерение да запише първата си реч в качеството си на президент — обръщение към нацията, което щеше да бъде пуснато в ефир следващата седмица. Върджил Симс също смяташе да каже няколко думи.

Киннисон погледна към рошавата, червенокоса глава на приятеля си, после — към часовника си и неодобрително поклати глава.

— Върджил, боя се, че и двамата не изглеждаме много фотогенично, — забеляза той, въздъхвайки тежко. — Имиджът си е имидж, ... както твърди моята Джой (ставаше дума за мисис Киннисон, за която в нашата история за съжаление не остана време да споменем), президентът не може да си позволи да се появи пред милионите зрители небръснат и без прическа.

— Разполагаме ли с време?

— Имаме предостатъчно. — И като се обърна към шофьора, Киннисон нареди. — Спрете до първата прилична бръснарница, Дик, по ваш избор.

— Слушам, сър. На няколко преки оттук има една. Заведението не е лошо, съвсем скоро го откриха.

Колата измина още известно разстояние по Марпъл стрийт, зави по Дванадесето авеню и спря.

— Тук е, господин президент.

Вътре имаше две свободни кресла, а двамата бръснари определено бяха италианци. Ленсманите минаха покрай строената чинно президентска охрана, изсипала се от дузината бронирани коли, влязоха вътре, седнаха и продължиха разговора си около предстоящото изявление. Бръснарите, проумели вече кой е благоволил да ги посети, с трепет се заеха за работа.

— Не бих искал да се ровя в стари неща, — каза Киннисон, — всичките тези предизборни дръзги и предъвкване на греховете на националистите нямат никакъв смисъл. Предполагам, че няколко думи за перспективите, за нашите планове и предстоящите ни задачи ще бъдат много по на място. Как смятате, Върджил?

Симс не отговори. Ставаше нещо много по-интересно, което нямаше нищо общо нито с думите на Киннисон, нито с предстоящата им изява. Фактът, че заведението беше ново, а двамата бръснари са италианци, все още не предизвикваше опасения — италианците обичаха този занаят и никой не им забраняваше да открият толкова салони, колкото и неподстригани глави имаше в Ню Йорк. Но котарака... Симс никога не бе виждал такава котка — цялата на ивици, като тигър!

Приветливо измяуквайки, котаракът, по-точно, котето се потърка в крака му и скочи на коленете му, покрити с найлонов чаршаф. Симс не възрази. Котето замърка, извивайки гръб и вирвайки опашка право нагоре. Веднага се виждаше, че то е много дружелюбно създание, и Симс реши да проучи разума му, или това, което го заместваше с помощта на Лещата. Може би това вмешателство беше малко безцеремонно изплашеното зверче изведнъж подскочи цял фут нагоре, като при това закачи случайно бръснаря по лакътя. В следващата секунда бръснарчето болезнено одраска скулата на Симс.

Раничката беше нищо и никаква, но Първия Ленсман бе принуден да прекъсне увлекателния си експеримент по средата. Това, което промърмори под носа си, не беше предназначено за чужди уши, но бръснаря го чу и побеля от страх.

Той веднага изхвърли виновника за случилото се встрани и започна да се извинява — и за неловкостта си, и за немирното си коте,

кълнейки се, че непрокопсаника Томазино моментално ще бъде изхвърлен от салона — окончателно и безвъзвратно. После бръснарят обработи раничката на скулата на Симс с антисептичен молив.

Ленсманът трепна, и тутакси в главата му изплува всичко, което му бе предсказал някога Ментора.

— Извинете, мистър Карбонеро, но аз сам съм си виновен. Вие и вашия котарак нямате нищо общо, и нищо не можеше да се направи, за да...

— Простете, сър, но откъде знаете името ми? — сега вече бръснарят беше напълно ужасен. Киннисон, заинтригуван от случилото се, учудено пооглеждаше от съседното кресло.

— Да. Препоръча ви... ами... въъ... един стар мой приятел... — Симс усещаше, че ситуацията става все по-заплетена. Затова реши да каже истината, макар и не цялата, и колкото и налудничаво да прозвучеше. — Вие сте италианец и предполагам, че следвате древните традиции на народа си и вярвате в предсказанията?

— Разбира се, сър. Ние винаги сме имали предсказвачи, а някои от тях са същински пророци!

— Добре тогава. Така... тази случка ми беше подробно описана и предсказана — толкова подробно, че бях направо потресен. Дори и котарака... вие го нарекохте Томазино...

— Да, сър...

— Всъщност, това е котка. Ела тук, Томазино! — и котето радостно скочи на коленете му. Симс го хвана и го пъкна в джоба си. Явно то нямаше нищо против, защото бързо се успокои и отново започна да мърка.

— Съгласете се, че такъв случай не е за изпускане... Мистър Карбонеро, ще се съгласите ли да се разделите с него,... с нея,... за... да речем, десет кредита?

— Десет кредита?! Но, сър, аз и така щях да ви я подаря!

— Значи десет... Е, довършете си работата, че вече закъсняваме! — и слисаните бръснари отново възобновиха работата си.

„Какво стана, Върджил? — попита Киннисон чрез Лещата. — Преди въобще не обичахте котки. Каква е тази история сега? Я разказвайте!“

И Симс разказа, а после и двамата ленсмани замълчаха. Мълчанието се проточи доста дълго, и всеки от двамата приятели си

мислеше, че нито един човек никога няма да разбере, дори не може и да си представи, кой или какво е представлявал в действителност техният мъдър наставник — Менторът от Аризия.

Издание:

Автор: Е. Е. Док Смит

Заглавие: Първият ленсман

Преводач: Татяна Петрова

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Орфия“

Година на издаване: 2003

Националност: американска

Печатница: Инвестпрес АД

Редактор: Веселин Рунев

Коректор: Анита Евтимова

ISBN: 954-444-070-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5472>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.